

893.0287

๑ 832 7

ร: 3

การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอร์ดเกอร์

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาบัตร

ของ

คุณฉัตร ประคิมบุตร

11 พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2532

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178696

178696

การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายของ ซี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์

บทคัดย่อ

ของ

อุบลฉัตร ประภินทร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2532

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวละครเอกและวิเคราะห์ การสร้างตัวละครในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า เริ่มจากการศึกษาชีวประวัติ และผลงาน รวมทั้งเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ และศึกษานวนิยายสามเรื่องของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ คือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924) อย่างละเอียดถี่ถ้วน ศึกษาแนวการสร้างตัวละครจากหนังสือ Aspects of the Novel (1927) ตลอดจนศึกษาสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในสมัย อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า ลักษณะนิสัย พฤติกรรมและทัศนคติของตัวละคร เอกขึ้นอยู่กับสภาพครอบครัว การศึกษา เชื้อชาติ ศาสนา สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ตัวละคร เอกนั้นเป็นอยู่ นอกจากนี้ตัวละครส่วนใหญ่ของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ เป็นตัวละครทางแบบ ตัวละครทางกลมจะ เป็นตัวละครเอกของฟอรัสเตอร์ ฟอรัสเตอร์สร้างตัวละครเอกได้สมจริง และสมบูรณ์

AN ANALYSIS OF THE MAIN CHARACTERS
IN E.M. FORSTER'S NOVELS

AN ABSTRACT

BY

UBONCHAT PRADITHSORN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

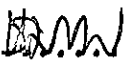
February 1989

The purpose of this study was to analyse the main characters and characterization in E.M. Forster's novels. Three of Forster's novels, Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) and A Passage to India (1924) were chosen for the research including characterization from Aspects of the Novel (1927). In addition, society, economics and politics in E.M. Forster's time were studied.

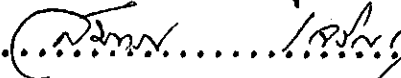
The findings were that the characters, the behaviours and the attitudes of the main characters from the three chosen novels were on family, education, race, religion, economic and society that the main characters existed. Moreover, most of his characters were flat. Round characters were used in characterizing his main characters, and they were completely created as real life.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบไล่ที่พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.... ประธาน

(ผศ. แกรงราม มุณฑริก)

.... กรรมการ

(ผศ. สมทรง เจริญกุล)

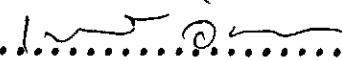
คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน

(ผศ. แกรงราม มุณฑริก)

.... กรรมการ

(ผศ. สมทรง เจริญกุล)

.... กรรมการ

(รศ. เสาวณี อินทรภักดี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่.....10.....เดือน.....มกราคม.....พ.ศ. 2532

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จล่วงได้ด้วยความกรุณาจากท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์
แรงแรม บุญทวี และท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล ที่ได้กรุณาสละเวลา
ในการให้คำแนะนำปรึกษา และตรวจแก้ไขอย่างเที่ยง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์
ทั้งสองไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ท่านรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการ
สอบปากเปล่าเพิ่มเติม เพื่อให้ปริญญาโทถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่เป็นผู้สนับสนุน และให้ทุนในการ
ทำวิจัยนี้ ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบคุณ คุณพ่อ-คุณแม่ ที่ น้อง อาจารย์อนุสรณ์ สักตาวงษ์ และเพื่อน ๆ ที่ช่วยเหลือ
และให้กำลังใจจนงานนี้สำเร็จ

อุบลฉัตร ประคินทร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	10
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	10
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	10
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	11
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2 วิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์	34
เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง <u>Where Angels Fear to Tread</u>	35
วิเคราะห์ตัวละครเอก จากนวนิยายเรื่อง <u>Where Angels Fear to Tread</u>	38
เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง <u>The Longest Journey</u>	67
วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายเรื่อง <u>The Longest Journey</u> ...	70
เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง <u>A Passage to India</u>	92
วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายเรื่อง <u>A Passage to India</u>	96
3 วิเคราะห์การสร้างตัวละคร	118
การสร้างตัวละคร	118
การสร้างตัวละครของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ จากนวนิยายเรื่อง <u>Where Angels Fear to Tread</u>	119
การสร้างตัวละครจากนวนิยายเรื่อง <u>The Longest Journey</u>	124
การสร้างตัวละครจากนวนิยายเรื่อง <u>A Passage to India</u>	127

บทที่	หน้า
4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	132
ผลการศึกษาค้นคว้า	132
อภิปรายผล	134
ข้อเสนอแนะ	135
บรรณานุกรม	136
ประวัติย่อของผู้วิจัย	140

ภูมิหลัง

เมื่อปี ค.ศ. 1970 ในบรรดานักเขียนพร้อมชื่อเสียงที่ได้รับการกล่าวขวัญอย่างแพร่หลายของประเทศไทย เช่น ลอว์เรนซ์ (Lawrence. 1885 - 1930) จอยซ์ (Joyce. 1882 - 1941) และวูล์ฟ (Woolf. 1882 - 1941) ฟอรัสเตอร์ (Forster. 1879 - 1970) เป็นนักเขียนคนเดียวที่ได้รับการกล่าวถึง (Gardner. 1984 : 1) ในฐานะนักเขียนนวนิยาย ฟอรัสเตอร์ได้รับการยกย่องนับถือมากในประเทศอังกฤษ (Fleischmann. 1967 ; citing Kettle. 1967 : 397) สิ่งที่สามารถพิสูจน์คำกล่าวนักคิด คำตอบของนักอ่านชาวอังกฤษต่อคำถามที่ว่าใครเป็นนักเขียนนวนิยายที่เด่นที่สุดของอังกฤษที่ยังมีชีวิตอยู่ นักอ่านเก่าในสิบคนจะให้คำตอบเดียวกันคือ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ (Macaulay. 1938 : 156)

เอ็ดเวิร์ด มอร์แกน ฟอรัสเตอร์ (Edward Morgan Forster) เกิดเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1879 ที่ลอนดอน ในครอบครัวของชนชั้นกลาง (Middle - Class) บิดาของเขาเป็นสถาปนิกและถึงแก่กรรมเมื่อฟอรัสเตอร์ อายุได้เพียง 1 ปีเศษ ฟอรัสเตอร์ได้รับการเลี้ยงดูจากสตรีสามคนด้วยกันคือ มาเวียน ธอร์นตัน (Marianne Thornton) หลุยส์ กราแฮม วิชเชอร์โล (Louisa Graham Whichelo) และลิลี (Lily) ซึ่งผู้ที่มีความสำคัญต่อฟอรัสเตอร์มากที่สุดคือ มาเวียน ธอร์นตัน บ้าทวดของเขา เพราะเธอได้มอบเงินจำนวน 8,000 ปอนด์ ให้แก่ฟอรัสเตอร์ เมื่อเขถึงแก่กรรมในปี 1887 และด้วยเงินจำนวนนี้ ฟอรัสเตอร์จึงมีโอกาสเรียนที่เคมบริดจ์ (Cambridge) และเดินทางไปเที่ยวยุโรปและประเทศอินเดีย ตลอดจนได้เป็นนักเขียน

เมื่อฟอรัสเตอร์ อายุ 4 ปี มารดาได้พาเขาย้ายไปอยู่ที่เมืองเฮิร์ตฟอร์ดไชร์ (Hertfordshire) ฟอรัสเตอร์มีชวาทย์เด็กที่อบอุ่น เขาได้เรียนรู้สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์อันดีเพื่อน (Friendship) โดยเฉพาะมิตรภาพระหว่างเพื่อนชาย (Male Companionship)

ฟอร์ดเตอร์ได้ใกล้ชิดกับเด็กชายที่มารดาเขาจ้างมาทำงานในสวน เด็กเหล่านี้มีส่วนในการสร้างโลกทัศน์ในการท่องเที่ยวออกไปเผชิญกับโลกของฟอร์ดเตอร์

โรงเรียนแห่งแรกของฟอร์ดเตอร์ คือ โรงเรียนทอนบริดจ์ (Tonbridge School) เมืองเคนท์ (Kent) แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ชอบโรงเรียนนี้เลย ในนวนิยายของฟอร์ดเตอร์ เมืองซอว์สตัน (Sawston) ก็คือตัวแทนของทอนบริดจ์ สถานที่ของคนชั้นกลาง ซึ่งมีความเจริญทางร่างกาย มีสติปัญญา และมีหัวใจที่คอยพัฒนา (Well - Developed Bodies, Fairly Developed Minds and Undeveloped Hearts) ซึ่งสิ่งนี้โลกกลายเป็นแก่นเรื่อง (Theme) ที่สำคัญอันหนึ่งของฟอร์ดเตอร์ ในปี 1897 ฟอร์ดเตอร์เข้าศึกษาต่อที่คิงส์คอลเลจ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (King's College, Cambridge) ที่เขาได้พบสิ่งที่ช่วยเยียวยาเขาจากซอว์สตันได้ เช่น เขามีเพื่อนมาก เขาสามารถคิดสิ่งต่าง ๆ ได้มากมาย ฟอร์ดเตอร์เลือกเรียนวิชาภาษากรีก และละติน (Classics) และได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต (B.A.) เกียรตินิยมอันดับ 2 เมื่อปี 1900 นอกจากนี้ในขณะที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 เขายังเรียนวิชาประวัติศาสตร์อีกสาขาหนึ่ง ซึ่งเขาได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับ 2 เช่นกัน ในปี 1901 และต่อมาอีก 9 ปี เขาได้รับปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต (M.A.) จากมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกันนี้เอง

ชีวิตในขณะที่ศึกษาอยู่ที่เคมบริดจ์ เป็นชีวิตที่มีความสุข เขามีเพื่อนมาก เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขา คือ แกด โกลด์สเวิร์ทท์ โลวส์ ดิคกินสัน (Goldsworthy Lewes Dickinson) เขาได้เข้าร่วมกิจกรรมประเพณีปัญญาหลายอย่าง เช่น เขาร่วมใน The Cambridge Conversation Society และ The Midnight Society.

จากการเดินทางไปประเทศกรีซ (Greece) และประเทศอิตาลี (Italy) ในปี 1901 ภายหลังจากที่เขาจบการศึกษา ฟอร์ดเตอร์ได้รับอิทธิพลในเรื่องความคิดเรื่อง ัจธรรม (Truth) จากประเทศกรีซ และความคิดเรื่องภาวะของจิตไร้สำนึก (Unself - Conscious Passion) จากประเทศอิตาลี เขากลับมาประเทศอังกฤษในปี 1902 แต่กลับเดินทางกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศอิตาลีอีกจนถึงปี 1907

ในค่านางานเขียน ฟอร์ดเตอร์เริ่มงานเขียนนวนิยายเมื่อครั้งศึกษาที่เคมบริดจ์ แต่ไม่ได้เผยแพร่ งานเขียนชิ้นแรกที่พิมพ์เป็นเรื่องสั้นซึ่งลงพิมพ์ในนิตยสาร The Independent Review

เมื่อปี 1903 และต่อมาในปี 1905 Where Angels Fear to Tread นวนิยายเรื่องแรกของ พอร์สเทอร์ก็ได้ออกสู่สาธารณชน เมื่อเขาอายุ 26 ปี และอีก 2 ปีต่อมา นวนิยายเรื่องที่ 2 ก็ตีพิมพ์ The Longest Journey (1907) นวนิยายเรื่องนี้กล่าวไว้เป็นส่วนหนึ่งของ อธิชีวประวัติของพอร์สเทอร์ พอร์สเทอร์เดินทางกลับจากประเทศอิตาลีในปี 1907 เขาทำงาน เป็นผู้สอนอยู่ที่ The Working Men's College ในกรุงลอนดอนอยู่ระยะหนึ่ง และในปีต่อมา นวนิยายเรื่องที่ 3 ของเขาก็ออกสู่ท้องตลาด A Room with a View (1908) เป็นนวนิยาย ที่คล้ายกับนวนิยายเรื่องแรก เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศอิตาลี นวนิยายเรื่องที่ 4 ของ พอร์สเทอร์ ตีพิมพ์ในปี 1910 Howards End เป็นนวนิยายที่แสดงให้เห็นถึงชะตากรรมของ ประเทศอังกฤษ

นวนิยาย 4 เรื่องของ พอร์สเทอร์ เป็นผลงานที่พิมพ์เผยแพร่ในช่วงก่อนสงครามโลก ครั้งที่ 1 (Pre - First - World - War) หลังจากนวนิยายทั้ง 4 เรื่องนี้แล้ว พอร์สเทอร์ เดินทางไปประเทศอินเดียกับเพื่อนสนิทของเขา โลว์ส ดิกกินสัน (Lowes Dickinson) ในปี 1912 เขาวางโครงเรื่องนวนิยายเรื่องที่ 5 ไว้ แต่แล้วในปี 1914 สงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้น พอร์สเทอร์จึงหยุดงานเขียนชิ้นนี้ไว้ และเขาร่วมกับหน่วยกาชาด (The Red Cross) ในประเทศอียิปต์ (Egypt) จากการได้ใช้ชีวิตในประเทศอียิปต์ พอร์สเทอร์เขียนหนังสือเกี่ยวกับ ประวัติศาสตร์และเป็นคู่มือท่องเที่ยวประเทศอียิปต์ชื่อ Alexandria (1922)

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติ พอร์สเทอร์ เดินทางกลับประเทศอังกฤษ และเขียนบทความ ลงในหนังสือพิมพ์ เช่น The New Statesman and Nation, The Spectator และเป็น บรรณาธิการให้กับหนังสือ The Labour Party's Daily Herald พอร์สเทอร์เดินทางกลับ ไปประเทศอินเดียอีกครั้งในปี 1921 เพื่อทำงานในตำแหน่งเลขานุการส่วนพระองค์ของมหาราชา แห่งรัฐคัวส (Dewas State) พอร์สเทอร์ใช้เวลาอยู่นานถึง 6 เดือน และเมื่อเขากลับมาอังกฤษ ในปีเดียวกันนั้น เขาได้รับพระมหากรุณาจากมหาราชา พระราชทานรางวัล The Tukojimo III Gold Medal แก่เขา

นวนิยายเรื่องที่ 5 ของ ฟอร์ดสเตอร์ เสร็จสมบูรณ์ในปี 1924 A Passage to India เป็นนวนิยายที่ได้รับรางวัลถึง 2 รางวัล คือ The Femina Vie Heureuse และ The James Tait Black Memorial นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นงานเขียนชั้นเอกของฟอร์ดสเตอร์ (Forster's Masterpiece) ฉากของนวนิยายเรื่องนี้อยู่ในประเทศอินเดีย ภายใต้การปกครองของชาวอังกฤษ (British India) แก่นของเรื่องคือ การแบ่งแยก (Separateness) ชาวอินเดียออกจากชาวอังกฤษ การแบ่งแยกชาวมุสลิมออกจากชาวฮินดู การแบ่งแยกภรรยาออกจากสามี และการแบ่งแยกมนุษย์ออกจากพระเป็นเจ้า

หลังจากนวนิยายเรื่อง A Passage to India (1924) แล้ว ฟอร์ดสเตอร์ไม่ได้เขียนนวนิยายอีกเลย แต่ก่อนหน้านั้น ฟอร์ดสเตอร์ได้เขียนนวนิยายไว้เรื่องหนึ่งในปี 1914 Maurice แต่เขาไม่นำมาพิมพ์เผยแพร่ อย่างไรก็ตามนวนิยายเรื่องนี้ได้ตีพิมพ์ในปี 1971 ซึ่ง ฟอร์ดสเตอร์ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว 1 ปี และนวนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านสนใจเรื่องรักร่วมเพศ (Homosexual) ของฟอร์ดสเตอร์

ในปี 1927 ฟอร์ดสเตอร์เป็นคุณบรรยายที่วิทยาลัยทรินิตี มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Trinity College, Cambridge) เขาได้รวบรวมคำบรรยายที่พิมพ์เป็นหนังสือชื่อ Aspects of the Novel (1927) ฟอร์ดสเตอร์เขียนสิ่งต่าง ๆ ไว้มาก เช่น ชีวิตประวัติของ โกลด์เวิร์ทซี ไจวส์ คิคคินสัน (Goldsworthy Lowes Dickinson) และมาเรียน ธอร์นตัน (Marianne Thornton) เขาเขียนบทความ (Essay) บทภาพยนตร์ (Film Script) และบทละครโอเปร่า (Opera)

งานเขียนของ ฟอร์ดสเตอร์เริ่มเข้าไปแพร่หลายในสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษ 1940 เขาได้รับการยอมรับจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง นอกจากงานเขียนแล้ว ฟอร์ดสเตอร์ยังเป็นนักพูดทางวิทยุ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (World War II) ฟอร์ดสเตอร์มีรายการพูดทางสถานีวิทยุ บี บี ซี

ในปี 1946 ฟอร์ดสเตอร์ย้ายจากเมืองอบินเกอร์ (Abinger) มาอาศัยอยู่ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในฐานะสมาชิกกิตติมศักดิ์ (Honorary Fellow) และในปี 1947 ฟอร์ดสเตอร์เดินทางไปบรรยายตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา ในปี 1953 เขาได้รับ

พระมหากษัตริย์จากสมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธที่ 2 (Queen Elizabeth II) สถาปนาเป็น
A Companion of Honour นอกจากนี้ พอร์สเตอร์ยังได้รับปริญญากิตติมศักดิ์จาก
กลุ่มมหาวิทยาลัยให้เป็น A Companion of The Royal Society of Literature

พอร์สเตอร์เป็นสมาชิกของ The American Academy of Arts and Letters

เป็นรองประธานของ The London Library และเป็นประธาน The Cambridge Humanists
นับได้ว่า อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ เป็นนักเขียนที่ได้รับความสำเร็จอย่างสูง พอร์สเตอร์ถึงแก่กรรม
เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 1970 รวมอายุได้ 91 ปี

ผลงานของ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ แบ่งตามประเภท ได้ดังนี้

นวนิยาย

Where Angels Fear to Tread (1905)

The Longest Journey (1907)

A Room with a View (1908)

Howards End (1910)

A Passage to India (1924)

Maurice (1971)

เรื่องสั้น

"The Celestial Omnibus and Other Stories" (1911)

"The Story of Siren" (1920)

"The Eternal Moment and Other Stories" (1928)

"The Collected Tales of E. M. Forster" (1947)

"The Life to Come and Other Stories" (1972)

บทละคร

England's Pleasant Land : A Pageant Play (1938)

Billy Budd (1952)

บทประพันธ์

A Diary for Timothy (1945)

บทวิจารณ์

"Anonymity : An Enquiry" (1925)

"Aspects of the Novel" (1927)

"Sinclair Lewis Interprets America" (1932)

"Abinger Harvest" (1936)

"Reading as Usual" (1939)

"Virginia Woolf" (1951)

"The Development of English Prose Between 1918 and 1939" (1945)

"Two Cheers for Democracy" (1951)

"Desmond MacCarthy" (1952)

"Aspects of the Novel and Related Writing" (1974)

๑
๒๒ ๗

Egypt (1920)

Alexandria : A History and a Guide (1922)

Pharos and Pharillon (1923)

Letter to Madan Blanchard (1932)

Goldworthy Lowes Dickinson (1934)

What I Believe (1939)

Nordic Twilight (1940)

The New Disorder (1949)

The Hill of Devi (1953)

I Assert That There Is an Alternative in Humanism (1955)

Battersea Rise (1955)

Marianne Thornton, 1797 - 1887 : a Domestic Biography (1956)

Albergo Empedocle and Other Writing (1971)

E. M. Forster's Letters to Donald Windham (1976)

อ. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ เขียนนวนิยายทั้งหมด 6 เรื่องด้วยกัน เขาแสดงความคิดเห็นของเขาลงในนวนิยาย และเหตุผลที่เขาไม่เขียนนวนิยายอีก ทั้ง ๆ ที่เขากำลังมีชื่อเสียงและมีผู้เรียกร้องให้เขียนก็เพราะเขาไม่มีอะไรที่เขาต้องการจะพูดอีกแล้ว "I hadn't any more I wanted to say" (Gardner. 1984 : 25) ตามความเห็นของ จี ดี คิงโพลอส (G.D. Kingopulos) ฟอรัสเตอร์เป็นนักเขียนที่คงคูกุญแจ ซึ่งยากที่จะเลียนแบบ เขามัวจาเจิบจนผิดพลาดกับงานและมีความรักนิยมนิยม (Kingopulos. 1963 : 247)

ฟอรัสเตอร์เป็นนักเขียนที่อยู่ในช่วงเวลาที่ยากแค้น เขเปรียบเสมือนทายาทของนักเขียนนวนิยายอังกฤษในสมัยวิกตอเรียน (The Victorians. 1832 : 1901) นอกเหนือจาก ลอว์เรนซ์ (Lawrence) ซึ่งผู้อ่านฝากความหวังไว้ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (Lawrence. 1940 : 317) แต่เมื่อสงครามสิ้นสุด ฟอรัสเตอร์ก็เป็นนักเขียนในสมัยเอ็ดเวิร์ดเตียน (Edwardian Period) ที่ได้รับการยกย่องจาก วอลเตอร์ อัลเลน (Walter Allen) ว่าเป็นหนึ่งในสามของนักเขียนยุคที่ อัลเลน ชมชอบทั้งโตแก ซอมเมอร์เซต มอธ (Somerset Maugham) และฟอรัสเตอร์ (Ford Madox Ford) แต่ฟอรัสเตอร์นั้นจะแตกต่างจากนักเขียนทั้งสองนี้ (Allen. 1954 : 391) และฟอรัสเตอร์ก็ต่างจากนักเขียนร่วมสมัย เช่น เวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) ลอว์เรนซ์ (Lawrence) และจอยส์ (Joyce) เพราะฟอรัสเตอร์เป็นนักเขียนนวนิยายที่เขียนแตกต่างจากพวกอื่น (Allen. 1954 : 400) สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฟอรัสเตอร์แตกต่างจากนักเขียนอื่นคือ ความปรารถนาที่จะบอกเรื่องราวที่ปรากฏในนวนิยายของเขา (Scott. 1984 : 10) เพราะฟอรัสเตอร์เป็นทั้งนักมนุษยศาสตร์ (Humanist) และนักเสรีนิยม (Liberal) จึงทำให้นวนิยายของเขามีคุณค่าทางศีลธรรม ปรัชญาและการเมือง ซึ่งผู้อ่านจะมองเห็นถึงความมีชีวิตชีวาและแรงจูงใจของมนุษย์ได้ลึกซึ้งขึ้น (Kingopulos. 1963 : 245) อย่างไรก็ตามงานเขียนของเขานั้นก็ทำให้ยากจะประเมินค่าเขาได้ (Allen. 1954 : 409)

นอกจาก ฟอรัสเตอร์ จะเป็นนักเขียนที่อยู่ในยุคสมัยที่ค่อนข้างแน่นอนแล้ว เรื่องของการจัดว่า ฟอรัสเตอร์ อยู่ในกลุ่มนักเขียนใดนั้นก็เป็นเรื่องยาก เพราะถึงแม้ว่าฟอรัสเตอร์จะอยู่ในกลุ่ม บลูมส์เบอรี (The Bloomsbury Group) ซึ่งสมาชิกในกลุ่มเป็นเพื่อนขณะศึกษาที่มหาวิทยาลัย เคมบริดจ์ และจะมาพบปะสังสรรค์กันที่ บลูมส์เบอรี เพื่อสนทนาและพูดถึงงานเขียนของพวกเขา นักเขียนที่อยู่ในกลุ่มนี้ ได้แก่ เวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) วานเนสซ่า เบล (Vanessa Bell) นักเขียนบทความ ลิทตัน สตราเชย์ (Lytton Strachey) นักวิจารณ์ศิลปะ โรเจอร์ ฟราย (Roger Fry) นักวิจารณ์ ดันคัน แกรนท์ (Duncan Grant) และคลิฟ เบล (Clive Bell) นักเศรษฐศาสตร์ เมย์นาร์ด คีนส์ (Maynard Keynes) และนักเขียนบทความ เลียวเนอาร์ท วูล์ฟ (Leonard Woolf) (Colmer. 1975 : 13) ซึ่งที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไหมที่จะจัดฟอรัสเตอร์ไว้ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพราะเขาเป็นนักเขียนที่อยู่ตรงกลางระหว่าง นักเขียนในสมัยเอ็ดเวิร์ดเซียน (The Edwardians) เช่น กาลส์เวิร์ทธี (Galsworthy) เบนเน็ต (Bennett) และเวลส์ (Wells) กับกลุ่มนักเขียนสัญลักษณ์นิยมจอร์เจียน (The Georgian Symbolists) เช่น เจมส์ จอยส์ (James Joyce) และเวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) (Colmer. 1975 : 17)

เมื่อพิจารณาดังนวนิยายของ ฟอรัสเตอร์ จะเห็นได้ว่า เนื้อเรื่อง (Story) จะเกี่ยวข้องกับ ความยุ่งเหยิงในธรรมชาติของมนุษย์ อันได้แก่ เรื่องความดีและความชั่วร้าย (Good - and - Evil) (Macaulay. 1938 : 156) ส่วนโครงเรื่อง (Plot) มักจะเป็นนาฏกรรม สะเทือนอารมณ์ (Melodrama) และไม่ว่าจะเป็นไปได้ แต่แก่นเรื่องที่ซ่อนอยู่ภายใต้กลีบ เป็นจริงเป็นจังและเคร่งเครียด (Kettle. 1967 : 396) แก่นเรื่องที่สำคัญอันหนึ่งได้แก่ หัวใจที่คอยพัฒนา (Undeveloped Heart) ส่วนตัวละครของ ฟอรัสเตอร์ นั้น สื่อความหมาย มากกว่าที่พรรณนาที่พูดออกมา (Warner. 1960 : 13) และเมื่อพิจารณานวนิยายทั้ง 5 เรื่อง ของ ฟอรัสเตอร์ จะพบว่า ฟอรัสเตอร์ สร้างตัวละครขึ้นมาจากประสบการณ์ในชีวิตจริงของเขา อย่างเช่น มิสซิสฮันนี่เชิร์ช (Mrs. Honey Church) ในเรื่อง A Room With a View (1908) เป็นลักษณะที่ถ่ายทอดมาจากยายของ ฟอรัสเตอร์ คือ หลุยส์ชา กราแฮม วิชเชอร์โล (Louisa Graham Whichele) หรือมิสซิสวิลค็อก (Mrs. Wilcox) ในเรื่อง Howards End (1910) ก็ได้ลักษณะบางส่วนมาจากมารดาของ ฟอรัสเตอร์.

และนอกจากตัวละครจะมาจากประสบการณ์แล้ว พอร์สเทอร์เคยกล่าวถึงการสร้างตัวละคร
 ของเขามืออยู่ด้วยกัน 3 แบบ คือ คนที่เขาชอบ คนที่เขาไม่ชอบ และคนที่เขาคิดว่า
 เป็นตัวของเขาเอง เช่น ในเรื่อง Where Angels Fear to Tread (1905) ตัวละครที่เขา
 ไม่ชอบคือ มิสซิสเฮอริทตัน (Mrs. Herriton) และแฮร์ริเยท (Harriet) คนที่ พอร์สเทอร์
 ชอบคือ จีโน (Gino) และคาโรไลน์ (Caroline) ส่วนคนที่ พอร์สเทอร์คิดว่าเขาเป็นคน ๆ นั้น
 ก็คือ ฟิลิป (Philip) (Colmer. 1975 : 63)

นวนิยายทั้ง 5 เรื่อง ของพอร์สเทอร์ ถ้าแบ่งตามช่วงเวลาจะแบ่งได้เป็น 2 ช่วง
 คือ นวนิยายช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (Pre - First - World - War) ได้แก่ นวนิยาย
 4 เรื่องแรกของพอร์สเทอร์ คือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest
 Journey (1907) A Room with a View (1908) และ Howards End (1910)
 กับนวนิยายที่พิมพ์หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งมีอยู่เพียงเรื่องเดียวคือ A Passage to India
 (1924)

ในบรรดานวนิยายทั้ง 4 เรื่องแรกนั้น Where Angels Fear to Tread (1905)
 ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องแรกของ พอร์สเทอร์ ได้รับการวิจารณ์ว่าเป็นนวนิยายที่ประสบความสำเร็จ
 ที่สุดของ พอร์สเทอร์ ในช่วงก่อนสงคราม (Scott. 1984 : 38) เนื้อเรื่องแสดงถึง
 ความขัดแย้งระหว่างชาวอังกฤษ และชาวอิตาเลียน มีลักษณะเป็นตลกท่าทาง (Comedy of
 Manner) (Gardner. 1984 : 8) นอกจากนี้ยังได้รับการวิจารณ์ว่าเป็นนวนิยายเกี่ยวกับ
 เรื่องเพศ (Sexuality) (Trilling. 1969 : 246)

ส่วนนวนิยายเรื่อง A Passage to India (1924) ซึ่งตีพิมพ์หลังสงครามโลก
 ครั้งที่ 1 เป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายและเรื่องที่ดีที่สุดของ พอร์สเทอร์ (Macaulay.
 1924 : 156) เหตุที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้แตกต่างจากนวนิยายทั้ง 4 เรื่องก่อนหน้านั้นคือ
 การที่ พอร์สเทอร์ ไปถึงวิถีที่จะใช้ความเป็นอัจฉริยะของเขา (Woolf. 1924 : 354)
 ศึกษตัวละครในเรื่องนี้มาสนใจมาก โดยเฉพาะการเข้าถึงชีวิตผู้คน (Lawrence. 1924 : 235)
 ทำให้ตัวละครเคลื่อนไหวเสมือนหนึ่งมีชีวิตจริง (Carpenter. 1924 : 243) เนื้อเรื่อง
 เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ภาพระหว่างชาวอินเดีย และชาวอังกฤษ ภายใต้การปกครองของประเทศ
 อังกฤษ (Blamires. 1983 : 87)

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลงานการประพันธ์ของ ฟอรัสเตอร์ และจากการศึกษาหนังสือนวนิยายของ ฟอรัสเตอร์ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในตัวผู้เขียนและนวนิยายของเขา เพราะฟอรัสเตอร์เป็นนักเขียนที่ใช้นวนิยายถ่ายทอดความคิดที่เขาต้องการแสดง และเมื่อไม่มีสิ่งใดที่เขาต้องการจะถ่ายทอด เขาก็หยุดเขียน นวนิยายของเขาจึงมีคุณค่าทางสติปัญญา นอกเหนือจากความสามารถในการใช้ภาษาที่เรียบง่าย ก็นิยายอ่าน ถึงแม้จะมีนักวิจารณ์เห็นว่านวนิยาย 4 เรื่องแรกของ ฟอรัสเตอร์ ไม่มีคุณค่าพอที่จะเปรียบเทียบกับนวนิยายของนักเขียนท่านอื่น แต่เมื่อผู้วิจัยอ่านนวนิยายของ ฟอรัสเตอร์แล้ว ผู้วิจัยมีความรู้สึกตรงกันข้าม คือมีความรู้สึกว่า นวนิยายของฟอรัสเตอร์ แท่งโค้คี้ โดยเฉพาะเนื้อหา ผู้วิจัยเห็นว่าตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย ดังนั้น การศึกษาตัวละครเอกในนวนิยายของ ฟอรัสเตอร์ ก็จะเป็นจุดมุ่งหมายที่จะให้ความกระจ่างในผลงานของฟอรัสเตอร์ได้เป็นอย่างดี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์
2. เพื่อศึกษาวิธีสร้างตัวละครของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้เข้าใจลักษณะของตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์
2. ทำให้ทราบถึงแนวการสร้างตัวละครของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์
3. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งทำการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ สามเรื่องคือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง และมีความสำคัญต่อการทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น

การสร้างตัวละคร หมายถึง วิธีการที่นักเขียนสร้างตัวละครโดยกำหนดลักษณะนิสัย สถานภาพและบทบาททางสังคม และค่านิยมทางสังคม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของ อี. เอ็ม. ฟอร์สเตอร์ รวมทั้งเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของ อี. เอ็ม. ฟอร์สเตอร์
2. ศึกษาหนังสือนวนิยายสามเรื่องของ อี. เอ็ม. ฟอร์สเตอร์ คือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924)
3. ศึกษาแนวการสร้างตัวละครจากหนังสือ Aspects of the Novel (1927)
4. ศึกษาสภาพสังคมเศรษฐกิจและการเมือง ในสมัย อี. เอ็ม. ฟอร์สเตอร์ (1879 - 1970)
5. วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายสามเรื่องของฟอร์สเตอร์ คือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924) ในหัวข้อต่อไปนี้

5.1 ลักษณะนิสัย โดยดูจาก

- 5.1.1 พฤติกรรมของตัวละคร
- 5.1.2 ปฏิกริยาของตัวละครอันสัมพันธ์ต่อตัวละครเอก
- 5.1.3 ทัศนคติของตัวละคร
- 5.1.4 ปฏิกริยาสนองตอบต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ

5.2 สถานภาพและบทบาททางสังคม

5.2.1 สถานภาพของตัวละคร เช่น สภาพครอบครัว การศึกษา

และศาสนา

5.2.2 บทบาทของตัวละครทางด้านการศึกษา การปกครอง และศาสนา

5.3 ค่านิยมของสังคม

5.3.1 ค่านิยมทางด้านเชื้อชาติ

5.3.2 ค่านิยมทางด้านการปกครอง

5.3.3 ค่านิยมทางศาสนา

5.3.4 ค่านิยมทางด้านครอบครัว

5.3.5 ค่านิยมทางการศึกษา

6. วิเคราะห์การสร้างตัวละครในนวนิยายเรื่อง ที่กล่าวแล้วข้างต้น ตามทฤษฎีการสร้างตัวละครจากหนังสือ เรื่อง Aspects of the Novel (1927)

7. สรุปและอภิปรายผล

8. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าในเชิงพรรณาวิเคราะห์

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉันทนา อนุลาวัฬ (2528 : 162) ได้ทำวิจัยในระดับปริญญาโท เรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอรัสเตอร์ ตามความคิดเกี่ยวกับการเขียนนวนิยาย ใน Aspects of the Novel โดยกล่าวถึงความสอดคล้องของการเขียนนวนิยายกับทฤษฎีที่เขาเขียนขึ้น ผลปรากฏว่านวนิยายเรื่อง A Passage to India (1924) มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับทฤษฎีที่เขาได้บรรยายไว้ทุกประการ ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร นวนิยายของฟอรัสเตอร์ มีตัวละครอยู่สองประเภทด้วยกัน คือตัวละครทางแผนและตัวละครทางกลม ซึ่งนวนิยายของฟอรัสเตอร์ประกอบด้วยตัวละครทั้งสองแบบนี้ แต่มีตัวละครทางแผนมากกว่า เพราะจุดหมายของการสร้างตัวละครทางแผนก็คือ ช่วยในการเล่าเนื้อเรื่องให้มีความสมจริง และช่วยเพิ่มสีสันให้กับนวนิยาย อนึ่งตัวละครทางแผนหมายถึงตัวละครที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับตัวไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ส่วนตัวละครทางกลมหมายถึง ตัวละครที่มีพัฒนาการทางความคิดและการกระทำ เสมือนเป็นบุคคลจริง

สุรพงษ์ ภัททิ (2523 : 114) ใ้ทำการวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ฟรานซิส สก็อตต์ คีย์ ฟิชเชอร์ลัค เหตุที่ศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย เนื่องจากฟิชเชอร์ลัคใช้อัศวินประวิติเป็นวัตุถุคิยส่วนสำคัญในการเขียนนวนิยาย ในการวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายจากนวนิยายหาเรื่อง โศภวิเคราะห์ทัศนบุคลิกภาพ เศรษฐกิจ ฐานะทางสังคม การศึกษา อาชีพ อุปนิสัย ความคิด และความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผู้ประพันธ์ ปรากฏว่าตัวละครเอกเกือบทุกตัว มีบุคลิกภาพที่คล้ายคลึงกับฟิชเชอร์ลัค และยังมีลักษณะค่านิยมที่กล่าวมาคล้ายคลึงกับผู้ประพันธ์อีกด้วย

นอกจากจะมีกาวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายเพียงฝ่ายเดียวแล้ว การวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงก็มีปรากฏ เช่น การวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิงกับผู้หญิงในชีวิตจริงของ ซอมัส ฮาร์ที และผู้หญิงสมัยวิกตอเรียน ปริยฤฎานพนธ์ของ จิระวิภา ทวีสวัสดิ์ (2527 : 126) จิระวิภา ใ้ทำการศึกษาตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของ ซอมัส ฮาร์ที เพื่อเปรียบเทียบกับผู้หญิงในชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ และเปรียบเทียบกับผู้หญิงสมัยวิกตอเรียน โดยดูจากบุคลิกภาพและพฤติกรรม แล้วจัดตัวละครที่มีลักษณะเหมือนกันเข้าไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มตัวละครที่มีลักษณะนิสัยอ่อน ลักษณะของตัวละครในกลุ่มนี้จะมีนิสัยสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน ประพฤติท้วทามขนบธรรมเนียมของสังคม และกลุ่มที่สอง ได้แก่ กลุ่มตัวละครที่มีลักษณะนิสัยแข็ง ลักษณะของตัวละครในกลุ่มนี้เป็นคนฉลาดทันคน เข้มแข็ง มีความสามารถ คู้ร้นไม่คอยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ในจำนวนนวนิยายที่ศึกษาหัง 14 เรื่อง ปรากฏว่า ตัวละครจำนวนเกินครึ่งมีลักษณะอยู่ในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นการสะท้อนภาพผู้หญิงที่มิได้ตรงตามแบบฉบับที่ยอมรับในสังคมสมัยวิกตอเรียน ซึ่งตัวละครเหล่านี้จะเป็นตัวละครเอกในนวนิยายของ ฮาร์ที

ส่วน ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข ใ้ทำการวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน (ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข. 2521 : 137) จากการศึกษาตัวละครเด็กในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน พบถึงลักษณะรวมของตัวละครคือ ตัวละครเด็กทุกตัวมีความต้องการ ความที่นเต้นของชีวิต โดยเฉพาะในเรื่องการผจญภัย และมีความอยากรู้อยากเห็น ส่วนลักษณะที่แตกต่างนั้นมีสาเหตุเพราะฐานะความเป็นอยู่ การอบรมเลี้ยงดู และการศึกษา จากการวิเคราะห์พฤติกรรม

พบว่า พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละครสมจริงตามแนวคิดวิทยาเนื่องจากผู้ประพันธ์ใช้ประสบการณ์ในชีวิตจริงในการผูกเรื่องและสร้างตัวละครในการสร้างตัวละคร มาร์ค ทเวน ใช้วิธีผสมซึ่งประกอบด้วย วิธีบรรยายโดยตรง วิธีให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมและวิธีให้ตัวละครอื่นแสดงปฏิกิริยาต่อตัวละครนั้น ซึ่ง มาร์ค ทเวน ใช้วิธีหนึ่งและสองมากกว่าวิธีสาม

ทริลลิง (Trilling. 1943 : 11 - 12) นิยมชมชอบในการเขียนของ ฟอรัสเตอร์ เขายกย่อง ฟอรัสเตอร์ว่าเป็นนักเขียนร่วมสมัยเพียงผู้เดียวที่เขาอยากอ่าน เรื่องครั้งแล้วครั้งเล่า และเมื่อได้อ่านแล้วเขามีความรู้สึกว่าได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ฟอรัสเตอร์ ไม่มียานพิมพ์มากนัก นักอ่านชาวอเมริกันส่วนมากรู้จักฟอรัสเตอร์จากเรื่อง A Passage to India แต่สำหรับนักอ่านในประเทศอังกฤษ ฟอรัสเตอร์ เป็นนักเขียนที่ผู้รู้จักอย่างกว้างขวางและได้รับการยกย่องอย่างสูง ทริลลิง กล่าวว่า ฟอรัสเตอร์ เป็นนักเขียนที่ดำเนินรอยตาม ฮอว์ธอร์น (Hawthorne) และเฮนรี เจมส์ (Henry James) ในการเขียนเกี่ยวกับศีลธรรม และเรื่องของความดี ความชั่ว ซึ่งจะเห็นได้จากตัวละครของฟอรัสเตอร์ที่แสดงให้เห็นถึงความดีและความชั่ว (Good - and - Evil) ทริลลิง เห็นว่า ฟอรัสเตอร์ควรจะเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ ถ้าเขาไม่นำลักษณะของความขี้เล่น และมีอารมณ์ขัน (Comic) ซึ่งเป็นลักษณะส่วนตัวเข้ามาปรากฏในงานเขียน

อลเลน (Allen. 1964 : 36 - 37) นักวิจารณ์วรรณคดีมีความเห็นต่อฟอรัสเตอร์ว่า ฟอรัสเตอร์ เป็นนักเขียนนวนิยายสมัยเก่า ถ้าดูจากเทคนิควิธี เพราะโครงเรื่องของเขามักเป็นนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ (Melodrama) อย่างที่นิยมในการเขียนนวนิยายสมัยวิกตอเรียน ส่วนการสร้างตัวละคร เนื่องจากฟอรัสเตอร์ เป็นนักบรรยายที่รอบรู้ ดังนั้นเขาจึงแสดงความเห็นผ่านตัวละครซึ่งเห็นถึงแรงจูงใจในการกระทำและรวมถึงคุณธรรมในตัวละคร อลเลน เห็นว่า ฟอรัสเตอร์ สร้างตัวละครเป็นการบังคับใหญ่อ่านชมชอบหรือชิงชัง และถ้าเปรียบเทียบ ฟอรัสเตอร์กับฟิลด์ิง (Fielding) และทักเคอรี (Thackeray) แล้ว อลเลน เห็นว่านวนิยายของฟอรัสเตอร์ ได้รับความสำเร็จเนื่องจากทัศนคติส่วนตัวของฟอรัสเตอร์ที่แสดงออกในลักษณะของน้ำเสียงพิเศษ (Special Tone of Voice) ซึ่งทำให้นวนิยายของเขามีเอกภาพและทำให้ผู้อ่านมองข้ามขอบกพร่องอื่น ๆ

เวิร์ค (Ward. 1964 : 69 - 70) กล่าวถึง บรรยายภาศในนวนิยายของฟอรัสเตอร์ ว่าบางเบาและแห้งแล้งเกินกว่าจะยึดเหนี่ยวในตัวละครที่มีชีวิตชีวา เพราะบางครั้งบรรยายกึ่งเครียดเกินไป หรือใจอารมณ์มากเกินไป จนทำให้จุดสำคัญของเรื่องเหมือนมีรากฐานในความรุนแรง (Hysteria) อย่างไรก็ตามเวิร์ค ชื่นชมในสไตล์การเขียนของฟอรัสเตอร์ที่สวยงามและอ่อนไหว หนังสือของเขาไม่ขอความไพเราะอยู่หลายตอน การเขียนเสียดสี เจ็บแค้น ผู้อ่านสามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่ลึกลับ บางครั้งก็พบการประชดประชัน (Irony) แต่เมื่อ เวิร์ค กล่าวถึง ตัวละครของฟอรัสเตอร์ เขามีความรู้ดีกว่าตัวละครที่ถูกกักขังอยู่ในสำนักของผู้ประพันธ์อย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้

วอร์นเนอร์ (Warner. 1964 : 7 - 12) กล่าวถึง ฟอรัสเตอร์ในอีกแง่หนึ่งคือ เรื่องความเชื่อ ซึ่งวอร์นเนอร์ เชื่อว่า ฟอรัสเตอร์ ใฝ่ความเชื่อเรื่อง แรงปรารถนา (Passion) มาจากกรีกโบราณ (The Ancient Greeks) ว่าแรงปรารถนาทางเพศ ตามธรรมชาติและอารมณ์ของร่างกายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และโลกจะน่าอยู่มากขึ้น ถ้ามนุษย์สนุกสนานกับสิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความระอาย ทั้งนี้หนังสือของฟอรัสเตอร์จะมีเรื่องค้นหาปรากฏอยู่นอกจากนี้ วอร์นเนอร์ ยังเห็นว่าเป็นเรื่องประหลาดที่ฟอรัสเตอร์ เลือกใช้นวนิยายเป็นที่ถ่ายทอดความคิดเห็น และเขาเห็นว่าชีวิตของตัวละครเกือบทั้งหมดของฟอรัสเตอร์ ไม่ได้รับการจัดแจงไว้อย่างดี (Not Well - Ordered) แต่มีการใช้สัญลักษณ์ (Symbolic) ซึ่งตัวละครมีความหมายมากกว่าที่ปรากฏ

คาร์ล (Karl. 1959 : 102 - 124) กล่าวถึง โครงเรื่อง (Plot) ในนวนิยายของฟอรัสเตอร์ว่า โครงเรื่องของฟอรัสเตอร์ มักไม่ซับซ้อนแต่กระชับและตรงไปตรงมา ซึ่งทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามเรื่อง เช่น เรื่อง Where Angels Fear to Tread (1905) โครงเรื่องไม่ซับซ้อนแต่เป็นการนำตัวละครหลาย ๆ ตัวที่ไม่พอใจในวิถีชีวิตของตนเอง มาอยู่ในสังคมที่อารยธรรมสูงกว่าที่เคยชิน และเผ่าคุณลัทธิที่เกิดขึ้นด้วยความเห็นอกเห็นใจ (Sympathy) และเป็นการแสดงให้เห็นถึงคุณธรรม (Moral)

ส่วนพาร์คเกอร์ (Parker. 1969 : 14) มีความเห็นคล้ายกับ คาร์ล ในเรื่อง ความสงสารเห็นใจ พาร์คเกอร์ กล่าวว่า ทศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในบทความของ พอร์สเตอร์ ไคมาปรากฏอยู่ในนวนิยายเช่นกัน เช่น ความสงสารเห็นใจในตัวละครในเรื่อง Where Angels Fear to Tread (1905) ตัวละคร เช่น ฟิลิป แฮร์ริตัน (Philip Herriton) และคาโรไลน์ แอนบอท (Caroline Abbott) หรือ ดร.อซิซ (Dr. Aziz) และมิสเตอร์ ฟิลด์คิง (Mr. Fielding) ในเรื่อง A Passage to India (1924) ความสงสารเห็นใจ นี้เกิดจากความรักของ พอร์สเตอร์ ที่มีต่อบุคคลซึ่งพยายามที่จะเป็นเอกบุคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Creative Individuals) เพราะว่าสถานการณ์และความเป็นไปไต่จะเป็นอุปสรรคอย่างมากก็ตาม

มัวร์ (Moore. 1965 : 47) กล่าวถึง เรื่อง A Passage to India ซึ่งเป็น นวนิยายที่เกิดขึ้นนอกประเทศอังกฤษว่า เป็นเรื่องที่น่าพอใจที่สุด นวนิยายเรื่องนี้และเรื่องอื่น ๆ ของพอร์สเตอร์ ชี้ให้เห็นถึงเอกบุคล (Individual) ซึ่งไม่สามารถจะสัมพันธ์ (Connect) กันได้ และพอร์สเตอร์ก็ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวนี้ยิ่งไปกว่านั้น มัวร์ ขอมริบว่า พอร์สเตอร์ เป็นนักมนุษยศาสตร์ชั้นแนวหน้า

แลงบาม (Langbaum. 1970 : 127) กล่าวว่า พอร์สเตอร์ มีงานชิ้นเอกอยู่สองชิ้น คือ นวนิยายเรื่องแรกและเรื่องสุดท้ายของเขา ทั้งเช่นเรื่อง Where Angels Fear to Tread ซึ่งเป็นคลอกทาทางที่สมบูรณ์แบบชี้ให้เห็นว่า พอร์สเตอร์ เป็นนักเขียนที่อารมณ์ขันและเป็นนักวิจารณ์อกควย แลงบามยกของพอร์สเตอร์ว่า เป็นนักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษคนเกี่ยวที่ศักดิ์เพิ่ม เจน ออสเทน (Jane Austen)

แมคโดเวล (McDowell. 1969 : 24 - 27) กล่าวถึง ตัวละครในนวนิยายของ พอร์สเตอร์ว่า พอร์สเตอร์ มุ่งตรงไปยังสัมพันธ์ภาพระหว่างประสบการณ์และแรงคลาใจที่ลึกกลับ (Mystical Aspiration) เช่น ตัวละครประสบความล้มเหลวในการที่จะสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แต่ก็ไม่ละซึ่งความพยายามซึ่งสิ่งเหล่านี้มักเกิดขึ้นกับตัวละครเอก (Main Characters)

พอร์สเตอร์ได้ให้แนวทางในการเขียนนวนิยายไว้ในหนังสือ Aspects of the Novel (1927) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งประเด็นที่การวิเคราะห์ตัวละครเอก ในนวนิยายของ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ ดังนั้น การศึกษาแนวการสร้างตัวละครจากหนังสือ Aspects of the Novel จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างตัวละครใน Aspects of the Novel

อี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์ ได้รวบรวมคำบรรยายที่เขาบรรยายที่วิทยาลัยตรีนิท มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เกี่ยวกับการเขียนนวนิยายไว้ในหนังสือ Aspects of the Novel (1927) ในหนังสือเล่มนี้ เขาแบ่งหลักเกณฑ์ในการเขียนนวนิยายออกเป็นเรื่อง ๆ ไป เริ่มที่ด้วยเรื่องเกี่ยวกับ เนื้อเรื่อง (Story) การสร้างตัวละคร (People) การลำดับเรื่อง (Plot) สิ่งเหนือธรรมชาติในนวนิยาย (Fantasy) วิธีการเสนอโลกทัศน์ (Prophecy) รูปแบบของนวนิยาย (Pattern) และจังหวะในนวนิยาย (Rhythm) แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงแต่เรื่องการสร้างตัวละครในการเขียนนวนิยายเท่านั้น

ฟอร์ดสเตอร์กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายแท้จริงแล้วคือ มนุษย์ปุถุชน แคชชอนแตกต่างระหว่างบุคคลในชีวิตจริงกับบุคคลในนวนิยายเมื่ออยู่ประการหนึ่งคือ บุคคลในชีวิตจริงนั้น เราไม่สามารถเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาได้ เราจะรู้และเข้าใจ แต่เฉพาะสิ่งที่บุคคลนั้นแสดงออกมาให้เห็นเท่านั้น แต่สำหรับบุคคลในนวนิยาย ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจ พวกเขาได้โดยตลอด ไม่ว่าเขาจะคิดอะไร หรือทำอะไร

นอกจากนี้ ฟอร์ดสเตอร์ยังกล่าวว่า นวนิยายเป็นงานศิลปะซึ่งมีกฎเกณฑ์เฉพาะตัวที่แตกต่างจากชีวิตจริง ฉะนั้นตัวละครในนวนิยายจะสมจริงต่อเมื่อถูกสร้างขึ้นในกฎเกณฑ์ที่วางขึ้น และที่ตัวละครเหล่านั้นเป็นจริง เพราะพวกเขาถูกสร้างขึ้นมาเชื่อว่าจริง ไม่ใช่เพราะพวกเขามีลักษณะเหมือนมนุษย์จริง สิ่งสำคัญที่ตัวละครในนวนิยายจะเป็นจริงขึ้นมาได้อาศัยอยู่ประพันช ประพันชจะของทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละครนั้น ๆ

And now we can get a definition as to when a character in a book is real : it is real when the novelist knows everything about it. (Forster. 1927 : 69)

ชีวิตของตัวละครไม่มีอะไรที่เป็นความลับต่อผู้อ่าน ในขณะที่คนเรามีความลับในชีวิตซึ่งผู้อ่านจะมองไม่เห็น นั่นคือข้อแตกต่างระหว่างชีวิตของตัวละครและชีวิตของคนจริง ๆ

การสร้างตัวละครของนักเขียนนวนิยาย จะใช้วิธีแบ่งตัวละครออกเป็นประเภทที่แตกต่างกัน หรือสร้างตัวละครขึ้นตามทัศนคติของผู้เขียนต่อการแสดงออกต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ

พอรัสเทอร์แบ่งตัวละครออกเป็นสองประเภทด้วยกันคือ ตัวละครทางแบน (Flat Character) และตัวละครทางกลม (Round Character)

ตัวละครทางแบน เป็นตัวละครที่สร้างขึ้นมา โดยให้ตัวละครนั้นมีลักษณะนิสัย หรือคุณสมบัติ ใด ๆ หนึ่ง ตัวละครนั้นก็จะมีลักษณะนิสัยและคุณสมบัติเช่นนั้นตลอดไป ตัวละครทางแบนจะขาดการสังเกตของผู้อ่านเมื่อตัวละครนั้นปรากฏในเรื่อง เพราะตัวละครประเภทนี้ไม่มีพัฒนาการ ในลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมเลย ผู้อ่านจะสามารถจดจำตัวละครเหล่านั้นได้ง่าย ถึงแม้ตัวละครทางแบนจะไม่มีคุณค่าเท่ากับตัวละครทางกลม แต่ผู้นั้นต้องการตัวละครประเภทนี้มากเช่นเดียวกับที่เขาต้องการตัวละครทางกลม สิ่งสำคัญสำหรับตัวละครทางแบนคือตัวละครประเภทนี้ จะมีคุณค่าสูงสุดเมื่อเขาเป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ตลกขบขัน

ส่วนตัวละครทางกลม เป็นตัวละครที่มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ เช่น ลักษณะนิสัย พฤติกรรมและอารมณ์ ผู้อ่านจะทดสอบได้ว่า ตัวละครใดเป็นตัวละครทางกลมหรือไม่ จากการที่ว่า ตัวละครนั้นมีความสามารถทำให้ผู้อ่านประหลาดใจอย่างไรบ้าง น่าเชื่อถือได้หรือไม่ เพราะถ้าตัวละครนั้นไม่เคย ทำให้ผู้อ่านประหลาดใจได้เลย ตัวละครนั้นก็จักเป็นตัวละครทางแบน และถ้าตัวละครนั้นไม่สามารถทำให้เราประหลาดใจได้ ตัวละครนั้นก็จะเป็นเพียงตัวละครทางแบนที่ผู้เขียนพยายามสร้างให้ดูเหมือนตัวละครทางกลมเท่านั้น

วิธีการที่ผู้เขียนนวนิยายใช้ในการสร้างตัวละครนอกเหนือจากการแบ่งตัวละครออกเป็นสองประเภท ดังกล่าวแล้วข้างต้น ยังมีการสร้างตัวละครจากความคิดเห็นต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ (Point of View) ในสภาพสังคมของผู้เขียน เช่นผู้เขียนบรรยายถึงลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครจากภายนอกเสมือนเป็นผู้เฝ้าดูเหตุการณ์หรือบรรยายจากการสันนิษฐานถึงความน่าจะเป็น หรือวิธีการที่ใช้กันมากที่สุดคือ การที่ผู้เขียนนำตนเองมาอยู่ในตำแหน่งของตัวละครนั้นและแสดงความคิดเห็นผ่านทางตัวละคร อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะสร้างตัวละครจากลักษณะแบบใด สิ่งที่สำคัญพอรัสเทอร์เห็นว่า การสร้างตัวละครขึ้นอยู่กับพลังอำนาจของผู้เขียนที่จะโน้มน้าวให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่เขาต้องการแสดง

สภาพการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยอังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นศตวรรษ

ที่ 20

สภาพทางการเมือง

ปฏิรูปการระบอบ ค.ศ. 1867 - 1914 ระบบการปกครองของอังกฤษเป็นแบบรัฐสภา จึงยังคงมีพระมหากษัตริย์ ตามทฤษฎีพระองค์ทรงมีอำนาจสูงสุด ปกครองประชาชนโดย "Grace of God" แต่ในทางปฏิบัติพระมหากษัตริย์จะไม่แทรกแซงต่อการดำเนินงานของคณะรัฐบาล ไม่มีสิทธิจะยับยั้งกฎหมาย หรือแต่งตั้งคณะผู้บริหารประเทศ พระองค์เป็นเพียงแต่หุ่นเชิด อย่างไรก็ตามสถาบันกษัตริย์ เป็นสัญลักษณ์ที่รวมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประเทศและของจักรวรรดิเอาไว้

คณะรัฐบาลมีลักษณะเป็น Party Government นายกรัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าคณะรัฐบาลได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์โดยคนที่สามารถคุมเสียงข้างมากในรัฐสภาไว้ได้ คณะรัฐมนตรีจะเป็นบุคคลผู้สังกัดพรรคการเมืองเดียวกัน ระบบคณะรัฐมนตรีของประเทศไทยจะมีสภาพเป็น "Union of Powers" ในขณะที่ของอเมริกันเป็นแบบ "Separation of Powers" คณะรัฐบาลใช้อำนาจบริหาร ควบคู่การวางนโยบายการปกครอง แต่งตั้งบุคคลสำคัญในการบริหารประเทศ พร้อมทั้งนั้นก็ใช้อำนาจนิติบัญญัติด้วยการผ่านกฎหมายฉบับสำคัญ ๆ ออกมาใช้ รัฐสภาไม่มีสิทธิจะออกเสียงไม่ไว้วางใจคณะรัฐบาล หรือไม่ผ่านกฎหมายที่รัฐบาลเสนอมาก็ได้ แต่พระมหากษัตริย์ก็มีสิทธิจะให้ทั้งรัฐบาลลาออกและยุบสภาลงได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามเมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปก็ใหม่ และสมาชิกใหม่ที่เข้ามาจะมีสิทธิลงคะแนนเลือกรัฐบาลชุดเก่าอีกก็ได้

รัฐสภา ประกอบด้วยสภาสูง (House of Lords) และสภาล่าง (House of Commons) สภาสูงเคยมีบทบาทมาในอดีตแต่ได้เสื่อมความสำคัญลงมาเรื่อย ๆ จนถึงปี 1911 ตาม Parliament Act สภาสูงแทบไม่มีความสำคัญเลย มีสิทธิยับยั้งกฎหมายได้เพียง 2 ปี เท่านั้น ส่วนสภาล่างซึ่งเริ่มต้นจากการเป็นคณะบุคคลที่ใกล้ชิดพระมหากษัตริย์กลับมีความสำคัญเพิ่มขึ้น จนในที่สุดมาเป็นคณะผู้คุมการเงินของประเทศ จึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการชักจูงหรือสนับสนุนการบริหารของคณะรัฐบาล ได้ทำลายอำนาจสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของราชวงศ์สจวร์ต

เป็นสถาบันที่ดวงอำนาจฝ่ายบริหารและเป็นกลุ่มผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ สมาชิกสภาล่างจะมาจากกา
เลือกตั้งทั่ว ๆ ไป (Universal Manhood Suffrage) และอยู่ในตำแหน่งโคคราวละ 5 ปี
อาจถูกยุบสภาได้โดยคำสั่งของรัฐบาลโดยพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ ทว่าพระราชบัญญัติ
ที่ผ่านมติเห็นชอบจากสภาล่างมาแล้วจะไม่มีสถาบันใดขัดแย้งมีใหม่ดลบังคับใช้ได้ ไม่ว่าจะเป็สภาสูง
พระมหากษัตริย์ หรือศาลสูง เรียกได้ว่าสภาล่างเป็นสถาบันที่มีอำนาจสูงสุดในประเทศ เทียงแท้มีได้
ใช้อำนาจนั้นด้วยตนเองโดยตรง แต่ใช่นานคณะรัฐมนตรี

อังกฤษไม่มีรัฐธรรมนูญที่จารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร การตัดสินใจของรัฐสภาจึงขึ้นอยู่กับ
เสียงส่วนใหญ่ ซึ่งมีพื้นฐานอยู่กับกฎหมาย ประเพณีและข้อตกลงเก่า ๆ เช่น Magna Carta,
Bill of Rights, Reform Bills เป็นต้น กล่าวได้ว่ารัฐบาลของอังกฤษเป็นประชาธิปไตย
สังคมอังกฤษต้องเป็นอภิชนาธิปไตย ไม่มีประเทศไหนในยุโรปที่มีการแบ่งชนชั้นกันด้วยเรื่องครอบครัว
และทรัพย์สินมากเท่ากับอังกฤษ แต่ชาวอังกฤษทั่วไปก็ยังเคารพชนชั้นพวกชนชั้นสูง ชนชั้นต่ำมอง
ชนชั้นสูงในแง่ที่ว่าเป็นคนหัวเก่าแท้มีใช่เป็นหัวปฏิกริยา อาจจะมีปฏิกริยาต่อต้านชนชั้นสูงบ้างแต่
หลังจากมีกฎหมายปฏิรูปสั่งออกมาความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นก็หายไป

พรรคการเมืองที่สำคัญทั้งสองคือ อนุรักษนิยมและเสรีนิยมมีลักษณะของตนเองโดยเฉพาะ
สมาชิกของกลุ่มอนุรักษนิยมจะเป็นพวกชนชั้นสูงมีฐานะดี หรือเป็นเจ้าของที่ดิน หรือเป็นพระ แค่นี้
ไม่ได้นิยามความว่าจะ เป็นพวกหัวเก่าหรือที่เมื่อเจตนาจะชักชวนการพัฒนาของประเทศ ในระหว่าง
ที่พรรคอนุรักษนิยมมีอำนาจ ได้มีกฎหมายปฏิรูปสั่งออกมาหลายฉบับ อาทิ Catholic Emancipation
Factory Act, Reform Bill of 1867 และ Irish land Acts ทั้งนี้เป็นต้น โดยทั่วไป
พรรคอนุรักษนิยมจะสนใจเกี่ยวกับอาณานิคมและการต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่และต้องการจะยืนยัน
อำนาจของอังกฤษว่าเป็นหนึ่งของโลก ส่วนพรรคเสรีนิยมเป็นของชนชั้นกลางที่มีความต้องการทำ
การปฏิรูปสั่งคมอย่างแรงกล้า จึงไม่สนใจเรื่องการต่างประเทศและการสร้างจักรวรรดินิยม แต่ถา
จะกล่าวกันว่าที่จริงคนอังกฤษที่แท้จริง มีหัวอนุรักษนิยมมากกว่า เพราะคะแนนเสียงส่วนใหญ่ที่พรรค
เสรีนิยมได้มานั้นมาจากสกอตแลนด์และเวลส์ (Celtic Fringe) และถ้าจะได้เสียงคนอังกฤษ
ก็จะได้จากพวกกรรมกรเท่านั้น

ถึงแม้การเมืองจะเป็นระบบสองพรรค แต่ถึงทุกก็ยังมึพรรคการเมืองเล็ก ๆ อื่น ๆ อีก
เทม Irish Nationalists เป็นต้น

สมัยของพรรคอนุรักษนิยม (The Conservative Era ค.ศ. 1895 - 1906) กิสราร์
สันซิวคินปี ค.ศ. 1881 ซึ่งเป็นระยะที่พรรคอนุรักษนิยมมีอำนาจมาก คณะรัฐบาลชุดใหม่ประกอบด้วย
ซาลิสเบอรี (Marguis of Salisbury) ผู้เป็นเชื้อสายของซีซิล (Cecil) พมขอเสียดใน
สมัยพระราชาธิบดีเอ็ดเวิร์ด เป็นที่น่าเสียดายที่ซาลิสเบอรีเป็นคนหัวแคบ ไม่ค่อยมีความคิดกว้าง
นอกจาก ซาลิสเบอรี ก็มี บัลฟัวร์ (Arthur James Balfour หรือ Lord Balfour) และ
แชมเบอร์เลน (Joseph Chamberlain) ซึ่งก็มีลักษณะที่ขัดแย้งกัน ในขณะที่ บัลฟัวร์ สนใจอยู่กับ
ปรัชญา แชมเบอร์เลน กลับมีลักษณะแบบนักธุรกิจที่สนใจการเมือง ถึงอย่างไรก็ตามนโยบายอาณานิคม
ที่เคยประสบความสำเร็จมาอย่างดียิ่งทำให้ประชาชนให้ความสนับสนุนพรรคอนุรักษนิยมอย่างท่วมท้น
ดังนั้นนโยบายต่างประเทศจึงยังเป็นเรื่องจักรวรรดินิยมเช่นเดียวกัน ลักษณะทั่วไปเป็นการรุกราน
เช่น ทำสงครามกับรัสเซียกับฝรั่งเศสกรณีสปาไซคา ชัดแย้งเรื่องพรมแดนกับเวเนซุเอลา (ค.ศ. 1985)
ยังทำสงครามกับ ทรูกรณีสกัดกั้นคอแวนโร คานเหตุการณายในยังเป็นเรื่องไอร์แลนด์ พรรค
อนุรักษนิยมต่อต้าน Home Rule อย่างแข็งขัน แต่ในที่สุดก็จำเป็นต้องประนีประนอมบางสิ่งบ้าง
ค.ศ. 1898 โดยยอมรับสภาท้องถิ่นที่เป็นของคนพื้นเมืองหลังจากนั้นก็ยังคงออกกฎหมายปฏิรูปที่ดิน
(ค.ศ. 1891, 1903) กฎหมายปฏิรูปที่สำคัญอีก County Councils Act ค.ศ. 1888
ซึ่งมีผลให้เกิดการก่อตั้งสภาท้องถิ่นในระดับชนบท แต่ปฏิกริยาก็ยังคงมีอยู่ อย่างเช่นคาไล เรียกว่า
"Condition of England Question" นอกไปจากนี้เพราะพรรคอนุรักษนิยมหย่อนความสนใจ
ต่อเหตุการณายในประเทศ ดังนั้นในการเลือกตั้งของปี 1905 พรรคเสรีนิยมจึงได้ชัยชนะไป

สมัยผู้นำคนใหม่ (The Liberal Era ค.ศ. 1906 - 1916) รัฐบาลเสรีนิยม
ในสมัยนี้ได้ให้ความร่วมมือกับพรรคกรรมกรซึ่งปรากฏตัวขึ้นในปี 1905 บุคคลสำคัญในรัฐบาลชุดใหม่
ไคแก แบนเนอร์มัน (Sir Henry Compbell Bannerman) ผู้เขามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
จนถึงปี 1908 และต่อมาควายแอสควิท (Herbert Henry Asquith) นอกจากนั้นมี วินสตัน
เชอร์ชิล และลอร์ด เกร เป็นต้น สมัยนี้ได้ขอเป็นบุคคลที่มีผลงานเด่น ๆ มาก มีกฎหมายหลายฉบับ
ที่มีลักษณะเป็นการปฏิบัติเปลี่ยนแปลงสังคม ตลอดจนรูปแบบการเมืองระหว่างประเทศ ผลงานที่

แกดสโตนเคยพยายามต่อสู้มา ไม่ว่าคำเสรีภาพทางการเมือง ชนชั้นกรรมทางศาสนา หรือเสรีภาพถูกเปลี่ยนแปลงมาในรูปที่รุนแรงขึ้น คำเสรีภาพจึงก็พยายามเอียงไปสู่สังคมนิยมเพื่อชนชั้นต่ำของสังคม กลุ่มสังคมนิยมและพวกชนชั้นคัลลิสซึ่งเคยปฏิบัติงานในรูปขบวนการที่กินใจการทำงานอย่างเปิดเผย ยิ่งกว่านั้นยังแสดงออกถึงการท้าทายชนชั้นกลางอย่างรุนแรงชนิดที่ไม่เคยทำมาก่อน นโยบายเสรีนิยมของอังกฤษ เริ่มจะหมดอายุ รัฐเข้ามาจับบทบาทสำคัญเพื่อรักษาดลประโยชน์ของกลุ่มกรรมกร ตลอดจนป้องกันผลประโยชน์ของชนชั้นอื่น ๆ มากขึ้น

สภาพเศรษฐกิจและสังคม

เมื่อแรกเริ่มที่อังกฤษเปลี่ยนแปลงสภาพมาเป็นประเทศอุตสาหกรรมในศตวรรษที่ 19 นั้น ระเบียบเศรษฐกิจเป็นแบบพาณิชย์นิยม ทศศาทองประสบกับปัญหาเรื่องกำแพงภาษี การแทรกแซงของรัฐบาล ยิ่งกว่านั้นหลังจากปี ค.ศ. 1815 พวกเจ้าของที่ดินเข้ามาคอยควบคุมรัฐสภาได้ออก Corn Law ซึ่งห้ามการส่งข้าวเข้าประเทศยกเว้นกรณีที่เกิดขาดแคลนภายใน หรือเมื่อราคาได้ถึงตัวสูงมากพอที่ชาวนามีรายได้มั่นคงแล้ว แต่ต่อมาได้ปรับปรุงเป็นว่าให้สินค้าต่างประเทศเข้ามาได้ โดยจะเก็บภาษีถ้าถ้าวราคารายภายในสูง และจะเก็บภาษีสูงถ้าวราคารายในต่ำ แต่ก็ได้คุ้มเขมือวีราสदानการณทางเศรษฐกิจยังคงไม่ดีขึ้น ตามสถิติไคระบุว่า พื้นดินของรัฐบาลเพิ่มขึ้นมากในระยะ ค.ศ. 1783 - 1815 จาก 231,000,000 ปอนต์มาเป็น 861,000,000 ปอนต์ ประชาชนต้องแบกรภาษีในขณะที่สภาพเศรษฐกิจด้อยลง ชาวลง จึงมีคนเป็นจำนวนมาก อาทิ เบนแฮม (Bentham) มีความเห็นว่าสภาพที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นเพราะการที่นโยบายแทรกแซงของรัฐในด้านการค้า ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น Navigation Laws ซึ่งเป็นกฎเก่า ๆ ของนโยบายอาณานิคม ที่ระบุว่าเรือของต่างชาติไม่มีสิทธิขนส่งสินค้าจากอาณานิคม หรือ Corn Laws ได้ถูกโจมตีอย่างหนักในชอกลาวหาที่ว่า เป็นอุปสรรคในการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางการอุตสาหกรรมของอังกฤษเอง เนื่องจากชีวิตของคนอังกฤษเขานัวกับการค้าต่างประเทศ ดังนั้นในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 กฎหมายปฏิรูปเพื่อจะนำอังกฤษเข้าสู่การค้าเสรีจึงเริ่มขึ้น ใจมีขบวนการเรียกร้องให้รัฐบาลเลิกสมนนโยบายพาณิชย์ขึ้นอย่างกว้างขวาง กลุ่มผู้เห็นด้วยในข้อคิดเห็นว่า การค้าเสรีจะกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทั้งการค้าภายในและภายนอก แต่ละชาติจะเลือกประกอบกิจการที่ตนเองถนัด ซึ่งจะมีผลให้ผลผลิตเพิ่มปริมาณและหนึ่งจะมีคุณภาพดีขึ้น

การแลกเปลี่ยนก็จะเป็นไปอย่างกว้างขวางและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่นอังกฤษมีความเชี่ยวชาญ
 การทอผ้าฝ้าย ทำยาขนสีกวและพวกสินค้าอุตสาหกรรมหนัก ส่วนฝรั่งเศสเน้นกิจการผลิตยาใหม่
 เหล่าไวน์ส่วนรัสเซียเชี่ยวชาญด้านเกษตรป่าไม้และเฟอร์นิเจอร์ ถ้าแต่ละประเทศผลิตสินค้าที่
 ตนเองถนัด ประชากรในโลกจะได้รับสินค้าที่มีคุณภาพดีที่สุด และในราคาต่ำที่สุด และผู้อยู่ในต่างประเทศ
 ภายอมรับระบบการค้าเสรี จะได้รับสินค้าราคาถูก และยังสามารถนำเข้าอาหารและวัตถุดิบได้มากอีกด้วย
 และสำหรับอังกฤษถ้าทำการค้าเสรี เรือสินค้าอังกฤษนำสินค้าอุตสาหกรรมไปส่งต่างประเทศ ชากรลับ
 จะนำสินค้าวัตถุดิบกลับมา เทากับไม่เสียผลประโยชน์ไปเลย **Corn Laws** เป็นกฎหมายที่ถูกโจมตี
 อันคัมแรก กล่าวคือ ริชาร์ด คอบเด็น (Cobden) และจอห์น ไบรท์ (John Bright) ได้ก่อตั้ง
 สมาคมต่อต้าน **Corn Laws** ขึ้น และสนับสนุนการค้าเสรีอย่างเต็มที่ ทั้งสองคนโจมตีระบบ
 กำแพงภาษีว่าเป็นปีศาจร้ายของชีวิตเศรษฐกิจ ทำให้ราคาอาหารสูงขึ้นโดยไม่จำเป็น และยังเป็น
 ปีศาจร้ายด้านศีลธรรม เพราะทำให้ชาติต่าง ๆ มีความรู้สึกแข่งขันกันซึ่งจะนำไปสู่สงคราม ซึ่ง
 สำหรับการค้าเสรีแล้วจะสนับสนุนสันติภาพระหว่างชาติ เพราะทำลายเส้นพรมแดนที่แบ่งเชื้อชาติต่าง ๆ
 สมาคมก็ได้รับการสนับสนุนจากคนแทบทุกกลุ่มในอังกฤษ ทั้งเชื่อกันว่าการยกเลิก **Corn Laws**
 จะทำให้ราคาอาหารลดลง เทากับจะเป็นการลดค่าครองชีพให้ต่ำลง หรืออย่างน้อยก็จะได้ไม่ถีบตัว
 สูงขึ้นมากไปกว่านี้ วัตถุดิบต่าง ๆ ซึ่งอังกฤษมีอยู่น้อยก็จะเข้าประเทศอังกฤษได้อย่างเสรีขึ้น
 อังกฤษไม่เกรงคู่แข่งด้านสินค้าอุตสาหกรรม เพราะการอุตสาหกรรมของอังกฤษก้าวหน้าไปไกลกว่า
 ประเทศอื่น ๆ ไปยุคเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้นยังได้ประโยชน์ในเรื่องการเมืองส่วนตัวอีกด้วย

ค.ศ. 1845 อังกฤษต้องเผชิญกับการอดอยาก เนื่องจากการปลูกมันในไอร์แลนด์ล้มเหลว
 และการปลูกข้าวของอังกฤษก็ตกต่ำมาก ค่าครองชีพจึงสูงขึ้น ขอเรียกร้องให้ขออาหารจากต่างประเทศ
 จึงกลายเป็นสิ่งจำเป็น ฟิลิป รูนนตรีฝ่ายอนุรักษนิยม ถึงจะสนับสนุนนโยบายกำแพงภาษี แต่สถานการณ์
 ที่บีบบังคับทำให้ต้องเปลี่ยนนโยบายไป ปี 1846 ฟิลิป ได้เสนอร่างกฎหมายยกเลิก **Corn Laws**
 โดยไม่ฟังเสียงคัดค้าน อย่างไรก็ตามระบบกำแพงภาษีสูงมายกเลิกกันได้เกือบหมดก็ถึงปี ค.ศ. 1867

ปี ค.ศ. 1870 เศรษฐกิจของอังกฤษอยู่ในสภาพที่รุ่งเรือง ประชาชนร่ำรวยมีชีวิตอยู่
 อย่างสมบูรณ์สุขสบายและเกาะเกี่ยวกันเป็นระยะที่ความเจริญด้านการอุตสาหกรรมมาถึงจุดสุดยอดและ
 กำลังเริ่มตกต่ำลง การอุตสาหกรรมบางชนิดคนยุคซัก บางแห่งลดการผลิตลงอย่างน่าใจหาย

ยิ่งกว่านั้นอังกฤษก็มีอยู่ในสภาพย่ำแย่ใหญ่ของวงการอุตสาหกรรมของโลกอีกต่อไป กำลังเผชิญกับคู่แข่งที่สำคัญ ได้แก่ เยอรมันและสหรัฐอเมริกา เห็นได้จากตอนต้นศตวรรษที่ 20 ใ้มีขบวนการปฏิรูปภาษีขึ้นเพื่อกันสินค้าของเยอรมัน จากคำพูดของโจเซฟ แชมเบอร์เลน ในปี 1903 ที่ชี้ให้เห็นว่าการค้าของอังกฤษตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบ อัตราสินค้าขาเข้าสูงกว่าสินค้าขาออก และเรียกร้องให้เลิกระบบการค้าเสรีกับต่างประเทศเสีย เพื่อประกันตลาดสินค้าอุตสาหกรรม และตลาดวัตถุดิบของอังกฤษ และให้มีการตกลงร่วมมือกันในบรรดาประเทศสังกัดอังกฤษที่เรียกว่า Imperial Preference อุตสาหกรรมทอผ้าซึ่งเป็นหลักของชีวิตเศรษฐกิจของอังกฤษกำลังถูกแซงชั้นจากศูนย์กลางการทอผ้าจากสหรัฐ อียิปต์ และอินเดีย อุตสาหกรรมถ่านหินซึ่งเคยทำให้อังกฤษร่ำรวยมาในอดีตก็ตกหมกคู่แข่งคือสหรัฐและเยอรมัน ถึงแม้ว่าอัตราการผลิตของอังกฤษจะไม่ไ้ลดต่ำลง แต่ประเทศคู่แข่งได้เพิ่มจำนวนการผลิตรวดเร็วยิ่งขึ้นไปกว่า ในปี 1890 อังกฤษผลิตถ่านหินถึง 46 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนถ่านหินในโลก แต่ในปี 1910 ไ้ลดลงมาเป็น 24 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งทั้งนี้เพราะจำนวนถ่านหินตามธรรมชาติมีจำนวนน้อยลง และขาดการจัดการที่ทลออกจนขาดวิทยาการใหม่ ๆ อุตสาหกรรมเหล็กก็อยู่ในสภาพที่คล้ายคลึงกัน ในตอนกลางศตวรรษที่ 19 อังกฤษเคยเป็นยักษ์ใหญ่อย่างไม่มีใครเทียบได้ แต่ปลายศตวรรษเดียวกันนั้นเองต้องตกมาเป็นรองสหรัฐและเยอรมัน จากปี 1870 ถึง 1913 อัตราการผลิตเหล็กตกจาก 50 มาเหลือเพียง 10% อังกฤษพอจะเหลือความเป็นผู้นำเฉพาะด้านพานิชย์แก้ว ซึ่งที่เห็นเช่นนั้นก็อาจจะประจวบกับสหรัฐกำลังทั่วพันกับสงครามกลางเมือง การบูรณประเทศตลอดจนพุนความสนใจกับการขยายเส้นทางรถไฟก็อาจเป็นไปได้ ในปี 1913 เรือของอังกฤษได้เดินทางรับส่งสินค้าถึงจำนวนครึ่งหนึ่งของโลก แต่ถึงจะไม่มีสหรัฐในอุตสาหกรรมประเภทนี้ อังกฤษก็ยังต้องเผชิญหน้ากับเยอรมัน และเมื่อการค้าทางทะเลของอังกฤษเป็นเส้นตายเช่นเกี่ยวกับการขยายทางรถไฟของสหรัฐ รัฐบาลจึงคิดว่ากำลังทางเรืออังกฤษจะต้องไม่เป็นรองใคร ไม่ว่าจะเป็นยามสงบหรือสงคราม สภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง การทอรับของลัทธิเสรีนิยมทั้งค่านเศรษฐกิจและการ เมืองโคจรทะบอบสภาพของชนกลุ่มใหญ่ กรรมกรมีสภาพความเป็นอยู่ที่เลวร้ายไม่ได้รับการเหลียวแล สภาพแรงงานเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค ชั่วโงงการทำงานก็เพิ่มขึ้น จาก 12 ชม. เป็น 16 ชม. แต่อัตรากำลังแรงงานกลับทำอยู่ในสภาพที่จะอดตาย ขนาดที่ว่าสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ ลูก ต้องช่วยกันทำงานในโรงงาน

อุตสาหกรรมทุกคน จึงจะพอมีอาหารกินประทังชีวิตอยู่ได้ ในบางแห่งผู้หญิงและเด็กก็ทำงาน
 ซุกซ่อนหนีถึงวันละ 13 ชั่วโมง เมื่อเริ่มแรกที่เคียวงานประเภทนี้เป็นของพวกเด็กยากจนแต่ต่อมา
 เด็กทั่ว ๆ ไปก็ออกมาประกอบอาชีพดังกล่าวด้วย เด็กอายุเพียง 5 - 6 ขวบต้องอาศัยอยู่กับบ้านรวม
 ช่าง ๆ โรงงาน ต้องรับสภาพทารุณจากนายจ้างมีทางไปกวาดหาส ถาหากคิดหนีจะมีโทษเท่ากับ
 ประกอบอาชญากรรม และถ้าถูกจับได้จะถูกตีโซ่ตรวนติดไว้กับเครื่องจักรที่ทำงานอย่างปราศจาก
 ความปรานี แทนจะกล่าวได้ว่า ไม่นานทุกคนในสนใจฟังคำวิงวอนของกรรมกร ทางมุ่งแสวงหา
 ผลกำไรทางการค้าเป็นที่ตั้ง ในตอนต้นศตวรรษที่ 19 ค่าครองชีพได้ปรับตัวสูงขึ้น แต่อัตราการรับ
 ของกรรมกรมิได้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด และถ้าจะเปลี่ยนแปลงก็จะเป็นไปในค่านกลับกันมากกว่า
 ความเห็นแก่ตัวของพวกนายทุนยิ่งเพิ่มมากขึ้น โดยการไล่นางงานผู้ชายออก และจ้างผู้หญิงและเด็ก
 เข้ามาแทนที่ เพื่อจะได้จ่ายค่าแรงงานที่น้อยลง ในช่วงนี้จึงมีเสียงเรียกร้องให้รัฐเข้าช่วยเหลือ
 ในปี 1795 จึงมีโครงการช่วยเหลือคนจนขึ้นเรียกว่า Speenhamland System โดยแทนที่จะส่ง
 คนจนเข้าอยู่ในบ้านคนจน รัฐบาลได้จ่ายเงินช่วยเหลือขึ้นมาแทน แทนกลับเป็นผลร้าย เพราะนายจ้าง
 ยิ่งลดค่าจ้างแรงงานให้ต่ำลงอีก และคนส่วนใหญ่ก็ต้องมีชีวิตขึ้นอยู่กับเงินช่วยเหลือหรือเงินบริจาค
 จนปรากฏว่ามีคนจนที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่ถึง 1 ใน 4 ของประชาชนทั้งหมด ในตอนต้น
 ศตวรรษที่ 20 ตามสถิติปรากฏว่ามีประชากรเพียง 3 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นที่จ้กว่าร่ำรวย 9 เปอร์เซ็นต์
 พอมีพอกิน และอีก 88 เปอร์เซ็นต์ เป็นกลุ่มคนยากจนเท่ากับว่ามีคนเพียง 12 เปอร์เซ็นต์ ที่ได้ใช้
 ความร่ำรวยของชาติที่ครอบุ คนเป็นจำนวนนับล้านที่ชั่วคออยู่อย่างแรนแค้น ออกยากและเผชิญกับ
 โรคภัยไข้เจ็บ จะเห็นได้จากนักเขียนหลายคนเสนอให้มีการปฏิรูปสังคม เช่น Sidney และ
 Beatrice Webb, Charles Booth, George Bernard Shaw, L.G. Chiozza-Money
 และนักหนังสือพิมพ์ Robert Blatchford ผู้เขียน Fabian Essays in Socialism (1889)
 และบทความ "The Charlon" ที่เหล่านี้แสดงทัศนคติทำให้เห็นถึงความอนุรักษธรรมของสังคม
 พร้อมทั้งเสนอแนวความคิดแบบ Manchester School ที่ว่ารัฐบาลควรเป็นตัวจักรกลสำคัญ
 ในการเข้าจัดการช่วยเหลือ ทว่าอย่างไรก็ตามมิได้หมายความว่าอังกฤษจะคิดค้นระบบเศรษฐกิจ
 เป็นสังคมนิยม

หลังจากการล้มเหลวของพวกสังคมนิยมในปี 1848 นักสังคมนิยมของอังกฤษได้พยายามค้นหาวิธีเฉพาะของตนเอง ไม่เห็นด้วยกับการปฏิวัติและการทอสูตินรมของ Marx กลับรับแนวความคิดของนักเขียนอเมริกัน ชื่อ เฮนรี่ จอร์จ (Henry George) ซึ่ง จอร์จ ไม่ใช่ นักสังคมนิยมเป็นแต่เพียงต้องการกำจัดความจน ซึ่งเห็นได้จากหนังสือ Progress and Poverty (ค.ศ. 1879) ที่แนะนำให้รัฐบาลเก็บภาษีอุตสาหกรรมให้สูงขึ้น เป็นต้น ชาวอังกฤษแสดงทัศนคติไม่เห็นด้วยกับการปฏิวัติและการทอสูตินรมตามแบบของมารก นอกจากนั้นรัฐบาลอังกฤษยังปรับแนวความคิดปฏิรูปสังคมจากประเทศเยอรมัน ในต้นศตวรรษที่ 20 นี้ได้มีกฎหมายปฏิรูปสังคมออกมาหลายฉบับ เช่น Factory Act (1902) ซึ่งระบุว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง 12 - 18 ปี จะต้องมิใช่ชั่วโมงการทำงานที่จำกัด ต้องมีวันหยุดนอน ได้รับเงินชดเชยเวลาและอาหาร จะต้องมีการตรวจสอบอนามัยของโรงงาน ยิ่งกว่านั้นในปี 1906 รัฐสภาจึงออก Mini Code ห้ามจ้างผู้หญิงและเด็กทำงานในเหมือง และให้มีการตรวจสอบสภาพการทำงานของกรรมกรเหมืองถ่านหิน เป็นต้น และตามกฎหมายของปี 1908 ก็ระบุเพิ่มเติมอีกว่า กรรมกรเหมืองจะทำงานเพียงวันละ 8 ชม. เป็นสูงสุด

ปัญหาการว่างงานเป็นเรื่องใหญ่พอ ๆ กับค่าจ้างแรงงานต่ำหรือชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน หรือการไร้แรงงานเด็ก ในศตวรรษที่ 19 อัครการเพิ่มประชากรของอังกฤษเลขนับการก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม ทุกคนยินดีจะมีงานทำมากกว่าจะมาเรียกร้องค่าจ้างแรงงานให้สูงขึ้น สภาพการว่างงานจึงเป็นสิ่งที่เสวร้ายมากที่สุด เหนือไปกว่านั้นการว่างงานมิได้เกิดจากการทำงานไม่ดี จนนายจ้างไม่เต็มใจที่จะจ้างอีกต่อไป แต่เป็นเพราะกรรมกรเหล่านั้นได้รับอุบัติเหตุจนเกิดพิการทำงานไม่ได้หรือเป็นเพราะเจ็บป่วย ขราภาพ ลอรัย บอร์จ เห็นว่ารัฐบาลจะต้องเข้าประกันสภาพว่างงานเหล่านี้ จะปล่อยให้กรรมกรอยู่ในความทุกข์ของนายทุนหรือการอุตสาหกรรมยุคใหม่อย่างเดียวนั้นไม่ได้ กฎหมายปฏิรูปสังคมจึงออกมาเป็นระยะ ๆ กล่าวคือ ค.ศ. 1906 มี Workmen's Compensation Act ที่ระบุให้เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมรับผิดชอบต่อกรรมกร ค.ศ. 1908 Old Age Pensions โดยให้มีการจ่ายเงินบำนาญแก่กรรมกรที่มีอายุเกิน 90 ปี ซึ่งเงินทั้งหมดจะมาจากรัฐบาล ค.ศ. 1909 Minimum Wage Law และ ค.ศ. 1911 National Insurance Act ซึ่งประกันทั้งการเจ็บป่วย อุบัติเหตุ และการว่างงานอื่น ๆ

ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ก็ได้รับการวิจารณ์มาก อาทิ กลุ่มอนุรักษนิยมเห็นว่าเป็นการละเมิดเสรีภาพส่วนบุคคล ในขณะที่ส่วนกลุ่มเสรีนิยมเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับคนจน

นอกจากงานการเมือง การค้า การอุตสาหกรรม และสภาพสังคมกรรมกรแล้ว นักปฏิรูปยังก้าวลึกเข้าไปด้านอื่น ๆ อีก เช่น การศึกษา ศาสนา และด้านอื่น ๆ แม่เต้านวกรรมกร

การศึกษาก็นับว่าอยู่ในสภาพที่เลวร้าย ส่วนใหญ่ของชนชั้นต่ำไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ ครูโตคาจางแรงงานค้าอย่างน่าใจหาย และยังคงถูกพวกขุนนางกักตุนมิให้การศึกษา ขยายตัวได้อีก เพราะเกรงไปว่าถ้าพวกชนชั้นต่ำมีการศึกษาคืบขึ้น การปฏิวัติจะเป็นสิ่งตามมา ในปี 1807 Samuel Whitbread ได้เสนอให้รัฐบาลก่อตั้งระบบการศึกษาภาคบังคับขึ้น และย้ำว่าการศึกษามีได้สอนให้คนชั่วร้าย แต่จะทำให้กลายเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาการ เกษตร และอุตสาหกรรม จะเป็นกรรมกรที่มีประสิทธิภาพ

เสรีภาพในการพิมพ์ได้มีตั้งแต่ปี 1695 ก็จริงแต่นั้นเป็นเพียงทฤษฎี ทุกอย่างยังคงมีอุปสรรค และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพิมพ์มีราคาแพง ทั้งนี้เนื่องจากยังเกรงกันว่าถ้าขายในราคาถูกจะทำให้ชนชั้นต่ำหาซื้ออ่านได้ ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น การทำหนังสือพิมพ์จึงออกมาในรูปของส่วนตัว หรือเฉพาะกลุ่มมากกว่า แต่ถึงกระนั้นคุณภาพของหนังสือพิมพ์ก็ยังไม่ดีนัก

ด้านกฎหมายการลงโทษก็เป็นปัญหาอีกด้านหนึ่ง อาทิ เช่นถือว่าการลักทรัพย์เป็นอาชญากรรม แม่จะเป็นทรัพย์สินมีค่าน้อยเพียง 5 ชิลลิงก็ตาม สภาพในคุกก็เลวมาก เรียกว่าเด็กเข้าไปในคุก เพื่อศึกษาอาชญากรรมชั้นสูงชั้น มิได้เป็นแหล่งช่วยคนให้เป็นคนดีขึ้นแต่อย่างใด

แม่เต้านศาสนาซึ่งการปฏิรูปเช่นกันในตอนศตวรรษที่ 19 ขบวนการอิวานเจลิคอลล (Evangelical) ในวัดแองกลิคัน กลุ่มนี้มีชื่อเรียกกรองเช่นเดียวกับกลุ่มเมธอดิสต์ (Methodist) ที่เรียกกรองให้คนอ่านพระคัมภีร์อย่างฉลาด ในทำทรมาคำสอน แต่อย่าไปยึดถือทฤษฎีและขุนเหศวความสนใจไปอยู่ที่พิธีกรรมทางศาสนาเพียงอย่างเดียว แต่โดยทั่วไป จะยังยอมรับหลักการของแองกลิคัน เพียงแต่ต้องการจะโจมตีบุคคลทางศาสนาบางกลุ่มที่ทำตัวไม่เหมาะสม ไม่ทุ่มเทตัวเองเพื่อศาสนาอย่างแท้จริงเท่านั้น

Oxford Movement จัดเป็นขบวนการที่สองแต่เป็นกลุ่มขวาที่ของการปฏิรูปแองกลิคัน ให้เป็น High Church อย่างแท้จริง ให้ปรับปรุงการประกอบพิธีการทางศาสนาและอื่น ๆ ให้เป็นแคทอลิกเพิ่มขึ้น กลุ่มที่ 3 เรียกว่ารุนแรงที่สุดคือ Christian Socialists ซึ่งมี Charles Kingsley เป็นผู้นำสำคัญ กลุ่มนี้มีความเชื่อว่าถ้าโลกนี้จะมีระเบียบอยู่ที่เพราะคำสอนของพระคริสต์ ซึ่งนั่นจะหมายความว่าความยากจนและความชั่วร้ายต่าง ๆ ก็ควรจะไม่มีเหลืออยู่ เพราะฉะนั้นสมาชิกกลุ่มนี้จึงเสนอใหม่การปฏิรูปสังคม

มิใช่เพียงแคขบวนการปฏิรูปศาสนาในแง่ของหลักศีลธรรม และการนำศาสนาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเท่านั้น ศตวรรษที่ 20 เป็นศตวรรษที่ชี้ให้เห็นถึงการแยกตัวของศาสนา ออกจากการ เมืองอย่างเด่นชัด ปัญหาเริ่มขึ้นที่เวลส์ เนื่องจากชาวเวลส์ส่วนใหญ่เป็นนัคนคอมฟอมมิส นักการ เมืองฝ่ายเสรีนิยมจึงมีนโยบายจะยกเลิกสิทธิพิเศษของพวกนิกายอังกฤษไปเสีย ซึ่งฝ่ายอนุรักษนิยมโค่นทำการคัดค้านอย่างหนักเพราะเกรงว่าจะก้าวไปไกลถึงอังกฤษ ใน ค.ศ. 1912 พระราชบัญญัติจึงผ่านสภาทำออกมาให้แยกรัฐกับวัดในเวลส์ออกจากกัน ซึ่งจะมีผลให้พระนิกายอังกฤษเสียสิทธิในทรัพย์สินของวัดและเกาะในสภาสูงอีกด้วย เพราะรัฐบาลอังกฤษมุ่งความสนใจไปอยู่ที่การอุตสาหกรรม เมื่มาถึงศตวรรษที่ 20 ปัญหาเรื่องการเกษตรจึงเกิดขึ้น จนศตวรรษที่ 20 ตามสถิติโดยประมาณปรากฏว่าที่ดินทั้งหมดในอังกฤษและเวลส์รวมกันมีเจ้าของที่ดินเพียง 10,000 คน ส่วนในสกอตแลนด์จำนวน 9 ใน 10 ของที่ดินทั้งหมดเป็นของคนเพียง 1,700 คน หรือสรุปว่า 1 ใน 10 ของที่ดินในประเทศอังกฤษ (Great Britain) เป็นของคนเพียง 27 คน ทั้งนี้ก็เนื่องจากประเพณีเก่า ๆ ที่ระบุว่าที่ดินจะถูกแบ่งแยก จำนวนหรือชายไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นระบบเกษตรก็ยังคงเป็นแบบ Three Interest System ทั้งเดิม คือมี ลอร์ด คนเช่าที่ดิน และกรรมกรที่ทำงานในนา ทั้ง ๆ ที่สถานการณ์แวดล้อมได้เปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้น ที่ดินมีความสำคัญเพิ่มขึ้น ในขณะที่กลับถูกทอดทิ้งให้รกร้างว่างเปล่า และทั้ง ๆ ที่ที่ดินมิใช่จะมีผลดีด้านเศรษฐกิจอย่างเคียว แต่จะมีผลต่อฐานะทางสังคมและการ เมืองอีกด้วย จนใกล้จะถึง สงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อรัฐบาลเริ่มรู้สึกว่าการระหว่างอังกฤษกับเยอรมัน เป็นสิ่งที่เห็นไม่ได้ รัฐบาลจึงเริ่มสนใจพัฒนาการ เกษตรกรรม เพื่อป้องกันการผลิตลอมและอังกฤษจะตกตาย รัฐบาลได้เห็นอัตรากาษี โดยเฉพาะกษัตริย์ที่รกร้างว่างเปล่าและพวกคนรวย โดยกล่าวว่านี่คือ "สงครามต่อสู้กับความยากจน"

ความเปลี่ยนแปลงด้านวรรณกรรมของยุควิคตอเรียน เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษ
 ระยะแรกของศตวรรษ 19 วรรณคดีอังกฤษอยู่ในแบบโรแมนติค นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงในระยะนี้
 เห็นจะได้แก่ Shelley, Byron, Keats, Coleridge และ Wordsworth นักเขียนเหล่านี้
 ได้รับความคล้อยใจจากการปฏิวัติเช่นเดียวกับนักเขียนฝรั่งเศสเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะสภาพอังกฤษ
 หลังจากการที่รบที่วอเตอร์ลูมีผลต่อเหตุการณ์ปฏิวัติ แต่อย่างไรก็ตามนักเขียนเหล่านี้ยังไม่ถึงลักษณะ
 นักเขียนโรแมนติค อันแสดงถึงความรู้ถึงรักธรรมชาติในแง่มุมต่าง ๆ การเอาตัวเองเข้าไปในเรื่อง
 ที่กำลังเกี่ยวพันอยู่ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่รุนแรง เช่นบทกวีของ Byron และ
 ของ Shelley เป็นต้น

ระยะหลังจาก ค.ศ. 1840 จนถึงสิ้นศตวรรษที่ 19 วรรณคดีอังกฤษจึงเข้าสู่ยุควิคตอเรียน
 เป็นระยะที่ชนชั้นกลางขึ้นมามีความสำคัญในการปกครองประเทศ การเดินทางสังคมอันเนื่องมาจาก
 ผลกระทบของอุตสาหกรรม งานเขียนตลอดจนศิลปะต่างมุ่งความสนใจอยู่ที่ศีลธรรมจะบกพร่องทุกสิ่ง
 ในที่ชน แม้แต่เรื่องความรู้สึกนึกคิดในใจคน จะได้เห็นชื่อเขียนของ Dickens Trackery และ Eliot
 โจทย์เรื่องวิคตอเรียนและความเห็นแก่ตัว Macaulay เขียนประวัติศาสตร์ที่จะชี้ให้เห็นว่าพระคัมภีร์
 เป็นพระคัมภีร์ที่ถูกทอด และพระคัมภีร์นั้นผิด และการแสดงออกถึงความผิดถูก หรือที่จะปรากฏในงานเขียน
 ของ Carlyle และ Ruskin อีกเช่นกัน และเพราะสังคมรับความเจริญก้าวหน้าทางคาม
 วิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ ตลอดจนมีหนังสือต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้น งานเขียนจึงมีแนวโน้มไปสู่การเป็น
 ประชาธิปไตยเพิ่มขึ้น เริ่มผูกพันเรื่องให้เข้ากับข้อเรียกร้องของประชาชน เช่น เขียนถึงเรื่อง
 โศกนาฏกรรม หรือตลกขบขันของคนส่วนใหญ่ในสังคม และเข้าร่วมกับขบวนการปฏิรูปสังคมและ
 การเมือง ขณะเดียวกันอิทธิพลทางวิทยาศาสตร์ก็เข้ามามีผลต่อเนื้อเรื่องในวรรณกรรมด้วย เช่น
 ทฤษฎีของคาร์วิน และฮักเชอ อาทิ เรื่องที่แสดงถึงการเริ่มต้น และจุดมุ่งหมายปลายทางของมนุษยชาติ
 ที่มาจากการปฏิวัติ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอังกฤษและประเทศอินเดีย

ประเทศอินเดียเป็นประเทศหนึ่งที่ตกอยู่ในลัทธิจักรวรรดินิยมของประเทศอังกฤษ

อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์เคยเดินทางไปประเทศอินเดียถึง 2 ครั้ง ก่อนที่นวนิยายเรื่อง A Passage to India (1924) จะตีพิมพ์ออกมา การศึกษาสภาพของอินเดียซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ จะช่วยให้อ่านเข้าใจนวนิยายเรื่องดังกล่าวได้ดีขึ้น

สภาพของอินเดียในการปกครองของอังกฤษ อินเดียก็เช่นเดียวกับไอร์แลนด์ ที่ประชาชนโค่นล้มระบอบเพื่อเอกราชของตน และทำให้อังกฤษประสบความยุ่งยากใจตลอดมา และยุ่งยากยิ่งกว่าในไอร์แลนด์เสียอีก อินเดียมีเนื้อที่ประมาณ 20 เท่าของเกาะอังกฤษในปี 1912 มีพลเมือง 120,000,000 คน มีภาษาพูดกว่า 200 ภาษา และมีศาสนาที่นับถือกันถึงแปดศาสนา แต่ศาสนาที่คนนับถือมากที่สุดเพียง 2 ศาสนา คือ ศาสนาฮินดู กับศาสนาอิสลาม

2 ใน 3 ของพลเมืองเป็นพวกฮินดู ซึ่งแบ่งเป็นชั้นวรรณะต่าง ๆ ถึง 2,000 กว่าวรรณะ วรรณะที่สูงที่สุดได้แก่ พวกพราหมณ์ พวกฮินดูของแต่งงานในวรรณะของตนเอง จะแต่งงานกับคนต่างวรรณะไม่ได้ พวกต่ำที่สุด ได้แก่ พวกศูทร หรือที่เรียกว่า พวกจัณฑาลใครจับต้องไม่ได้

(Untouchables) พวกที่แต่งงานมิให้เขารวมโบสถ์ รวมโรงเรียนกับวรรณะอื่น ในบางคราวต้องห้ามมิให้เดินตามถนน และมีให้ช้อนน้ำสาธารณะ คนพวกนี้คงต่ำอยู่เรื่อยไป เนื่องจากไม่มีโอกาสและช่องทางจะปรับปรุงตนเองได้

ประมาณ 1 ใน 4 ของพลเมือง นับถือศาสนาอิสลาม พวกอิสลามหรือพวกมุสลิมนี้เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว และถือว่าพระมะหะหมัดเป็นทูตของพระเจ้า พวกมุสลิมไม่แบ่งวรรณะ และไม่มีพระ เมื่อมีใครคนหนึ่งศาสนา พวกนี้ จะทำการสู้รบจนสุดใจ เป็นโซครายที่พวกมุสลิมกับพวกฮินดูไม่อาจจะอยู่ร่วมกันได้ และทั้งสองฝ่ายต่างมีข้อพิพาทบาดหมางกันเรื่อยมา

นอกจากพวกฮินดู กับพวกมุสลิมแล้วยังมีพวกซิกข์ พวกไชนะ พวกปาร์ซี และพวกอินเดียที่นับถือศาสนาคริสต์เห็นอีก นอกจากนี้ยังมีพวกคัมปา ซึ่งมีความเจริญเข้าขั้นมนุษย์ปัจจุบันเพียงเล็กน้อยอีกมากมาย เหล่านี้มีเป็นลักษณะพิเศษของอินเดีย

ปัญหาความไม่ลงรอยกันในเรื่องศาสนา นับเป็นปัญหาใหญ่ยิ่ง แต่ปัญหาที่เป็นรองลงมาอีกก็คือปัญหาเรื่องความยากจนของประชาชนส่วนใหญ่ ชาวอินเดียส่วนมากเป็นนักเพาะปลูก อยู่ในบ้าน

ก่อความวุ่นวายร่วมกันเป็นหมู่ ๆ มีที่ดินทำกินเพียงครอบครัวละประมาณ 4 เอเคอร์ ในทางตรงข้าม ชาวอินเดียส่วนน้อยเป็นพวกมั่งคั่ง เช่น พวกมหาเศรษฐีของแคว้นต่าง ๆ นั้น อยู่ในวังที่โอ้อ่า มีรายได้ บิละหลายล้าน มีทองและเพชรจนประมาณค้ำมือได้ แขนงส่วนมากที่สุด กลับทำางชีวิตอยู่ด้วยเงิน ไม่ทำาพทอวัน และต้องนำทรัพย์สินไปจำนำจำนองกับบรรดาเจ้าหน่ผู้ออกเงินใหญ่ ซึ่งรีกรายได้ ของตนเองอย่างหาพูน

อินเดียต้องการเอกราช อินเดียตกเป็นของอังกฤษมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 และ 19 แห่งคริสต์ศักราช และอังกฤษถือว่ามีฐานะเป็นเพียงอาณานิคมหนึ่งของตนเองเท่านั้น กล่าวอย่างหยาบ ๆ ในอินเดียมีการปกครองสองอันซ้อนกัน อันแรกเป็นการปกครองของรัฐบาลอังกฤษมาจากการมาจาก กรุงลอนดอนโดยตรง อันที่สองเป็นการปกครองของบรรดาเจ้าหน่เมือง ซึ่งอังกฤษให้สิทธิปกครอง ชาวพื้นเมืองของตนเองอยู่ แต่ไม่มีอำนาจอย่างใดในการทหารและการต่างประเทศ รัฐบาลอังกฤษ หลายต่อหลายรัฐบาลได้ให้คำมั่นสัญญาครั้งแล้วครั้งเล่าว่า จะให้ชาวอินเดียมีส่วนมีเสียงในการปกครอง ตนเองเป็นเอกราช (Swaraj หรือ Home Rule) โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ชาวอินเดียเฝามากหลาย ได้รวมกันก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นเพื่อแสวงหาเอกราช พรรคการเมืองที่สำคัญได้แก่ พรรคชาติอินเดีย (Indian National Congress)

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งแรก ชาวอินเดียส่วนใหญ่สนับสนุนอังกฤษด้วยความสุจริตใจ ระหว่างปี 1914 และ 1918 กองทหารอินเดียได้เข้าทำการรบในสมรภูมิต่างหลายแห่งอย่างเข้มแข็ง แต่หลังจากสงครามแล้ว ความไม่สงบได้เกิดขึ้นทั่วอินเดีย เนื่องจากบุคคลสำคัญชาวอินเดียเห็นว่า อังกฤษมิได้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ การจลาจลและการฉละงานได้มีขึ้นทั่ว ๆ ไปในปี 1919 ในเดือนเมษายน 1919 เหตุการณ์อันน่าสลดใจได้เกิดขึ้นในแคว้นอัมริทซาร์ ผู้บังคับการทหาร นายหนึ่งได้สั่งให้ยิงชาวอินเดียซึ่งชุมนุมกันเกี่ยวกับการเมือง ณ ที่แห่งหนึ่ง เป็นผลให้คนตายไป ประมาณ 400 คน

มหาตมะคานธี บุคคลที่ก้าวขึ้นสู่การเป็นผู้นำอินเดียในครั้งนั้น ได้แก่ มหาตมะคานธี (Gandhi) คานธีเกิดเมื่อปี ค.ศ. 1869 ใกล้ ๆ กับเมืองบอมเบย์ สำเร็จวิชาการกฎหมาย มาจากประเทศอังกฤษ และออกไปหาถิ่นเป็นทนายความอยู่ชั่วเวลาหนึ่งในแอฟริกาใต้ ชีวิตเมื่อ เขาวัยของเขาคงหาได้มีชื่อเสียงหรือมีความสำคัญสำคัญอย่างใดไม่ หลังจากเหตุการณ์ในอัมริทซาร์แล้ว

อินเดียนได้เอกราช^{นริบ} ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองรัฐบาลอังกฤษได้ส่งเซอร์ สแตฟฟอร์ด คริปส์ (Sir Stafford Cripps) มาในคำมั่นสัญญากับชาวอินเดียนว่าอังกฤษจะให้เอกราชแก่ชาวอินเดียนแน่นอน เข้มแข็งเอนไซว่า คำมั่นนั้นจะเป็นผลเมื่อสงครามและภัยจากการคุกคามของญี่ปุ่นได้เสร็จสิ้นลงแล้ว แต่ข้อเสนอของคริปส์ ก็หาเป็นผลอย่างใดไม่ จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่สองได้ยาวนานไปแล้ว 2 ปี การตกลงกันจึงบรรลุผลที่สุด โดยอินเดียนได้รับเอกราชแต่แยกออกเป็น 2 อาณาจักร (Dominion) คือ อาณาจักรชาวฮินดูเรียกว่า อินเดีย (India) และอาณาจักรชาวโมสลิมนเรียกว่า ปากีสถาน (Pakistan) ทั้งสองประเทศนี้ยังคงอยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ

วิเคราะห์ตัวละครเอก

ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือในเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งนวนิยายของ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ ตัวละครเอกที่นำมาวิเคราะห์ เป็นตัวละครเอกจากนวนิยายสามเรื่องคือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924) การวิเคราะห์ มุ่งศึกษาลักษณะนิสัยสถานภาพและบทบาท และทัศนคติ

ตัวละครเอกจากเรื่อง Where Angels Fear to Tread (1905) ได้แก่

1. Mr.Herriton (Philip)
2. Miss Abbott (Caroline)
3. Signor Carella (Gino)
4. Lilia
5. Mrs.Herriton

ตัวละครเอกจากเรื่อง The Longest Journey (1907) ได้แก่

1. Frederick Elliot (Rickie)
2. Stewart Ansell
3. Agnes Pembroke
4. Stephen Wonham

ตัวละครเอกจากเรื่อง A Passage to India (1924) ได้แก่

1. Dr.Aziz
2. Mrs.Moore
3. Miss Adela Quested
4. Mr.Fielding

เรื่องย่อ

Where Angels Fear to Tread

สถานที่ เมืองซอสตัน (Sawston) และเมืองมอนเทอเรียโน (Monteriano)

เวลา ปี ค.ศ. 1905

สังเขปเรื่อง

ลิเลีย (Lilia) แม่ม่ายวัย 33 ปี แห่งครอบครัวเฮอริทัน เดินทางไปเที่ยวประเทศอิตาลีกับคาโรไลน์ (Caroline) เพื่อนสาววัย 23 ปี โดยความเห็นชอบของมิสซิสเฮอริทัน (Mrs. Herriton) ผู้เป็นแม่สามี ลิเลียให้เออร์มา (Irma) บุตรสาววัย 8 ปี อยู่กับมิสซิสเฮอริทันในระหว่างที่เธอไปเที่ยว เมื่อลิเลียเดินทางไปถึงประเทศอิตาลี เธอส่งข่าวให้ทางบ้านทราบเสมอว่า เธอพักอยู่ที่ใด ซึ่งในขณะนี้เธออยู่ที่เมืองมอนเทอเรียโน เป็นเวลานานกว่าสัปดาห์ ซึ่งข่าวนี้ทำให้ฟิลิป (Philip) ผู้เป็นน้องสามี แปลกใจมาก วันหนึ่งมิสซิสเฮอริทันได้รับจดหมายจากแม่ของลิเลีย แจ้งข่าวการหมั้นของลิเลียกับชายอิตาเลียน มิสซิสเฮอริทันโกรธมาก เธอส่งฟิลิปไปประเทศอิตาลี เพื่อยับยั้งการแต่งงานของลิเลีย เมื่อฟิลิปไปถึงเมืองมอนเทอเรียโน เขาพบกับคาโรไลน์ที่มาคอยรับอยู่ เขาทราบจากคาโรไลน์ว่าชายอิตาเลียนนั้นชื่อยูจีน (Gino) เป็นบุตรของหมอพื้นในหมู่บ้าน เมื่อฟิลิปไปถึงที่พักของลิเลีย เขาได้พบกับยูจีนซึ่งเป็นชายหนุ่มรูปหล่อ และเมื่ออยู่ตามลำพังกับลิเลีย ฟิลิปขอให้ลิเลียล้มเลิกการหมั้นแล้วลิเลียบอกให้ฟิลิปไปพบกับยูจีนเอง ฟิลิปเสนอเงินจำนวน 1,000 ลีรา ให้กับยูจีนเพื่อให้ล้มเลิกการหมั้นกับลิเลีย แต่ยูจีนปฏิเสธเพราะว่าเขาและลิเลียแต่งงานกันแล้วในทันทีที่รู้ว่าฟิลิปจะเดินทางมา ยูจีนแกล้งผลักฟิลิปให้ล้มลง แต่ฟิลิปไม่โหมก เขาเดินทางกลับเมืองซอสตันในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับคาโรไลน์

ชีวิตการแต่งงานของลิเลียดำเนินไปอย่างมีความสุขในช่วงแรก เธอให้ยูจีนซื้อบ้านหลังใหญ่เพื่อเป็นเรือนหอ เธอเขียนจดหมายเล่าถึงความสุขที่ได้รับไปยังมิสซิสเฮอริทัน

แต่เธอได้รับการปฏิเสธที่จะติดต่อกับโดยตรง ถ้าเธอต้องการจะติดต่อกับครอบครัว
 เฮอริทั้น เธอต้องติดต่อกับนายความ ลีเลียรู้สึกหงา เธอต้องการให้มีคนมาเยี่ยมเยียน
 บ้านของเธอ เพื่อเธอจะได้เลี้ยงน้ำชา อย่างที่เคยปฏิบัติเมื่ออยู่ที่ซอสตัน แค้จโนเป็นคนที่ไม่มี
 เพื่อนมากนัก เขาพยายามออกไปหาเพื่อนและพามาเที่ยวบ้าน แต่หลังจากที่เขาพาเพื่อนมา
 บ้านครั้งแรกแล้ว เขาก็ไม่พาใครมาอีกเลย ยิ่งกว่านั้นเขายังไม่ค่อยอยู่บ้าน ลีเลียเริ่มไม่
 ความสุข และคิดว่าการทำงานของเธอล้มเหลว เธอต้องอยู่ตามลำพังบ่อย ๆ เธอเริ่ม
 กระทบใจว่าจโนแต่งงานกับเธอเพราะเงิน ลีเลีย เริ่มคิดถึง การมีลูกชายกับจโนเพราะเธอ
 รู้ดีว่าจโนต้องการลูกชายมาก เมื่อเธอตั้งครรภ์จโนก็ใจมาก แต่เขาก็หายไปจากบ้านใน
 ตอนกลางคืนเสมอ ลีเลียรู้โดยบังเอิญว่าจโนมีผู้หญิงอื่น เธอเศร้าโศกมากขึ้น เนื่องจาก
 เธอไม่สามารถกลับไปยังซอสตันได้อีก ความหวังของเธออยู่ที่เด็กที่จะเกิดมาเพื่อทำให้
 ทุกอย่างดีขึ้น แต่เธอก็เสียชีวิตทันทีหลังจากให้กำเนิดลูกชาย

ข่าวการเสียชีวิตของลีเลียไม่ได้ทำให้มิสซิสเฮอริทั้นเสียใจมากนัก เพราะเธอ
 ก็คลีเลียออกจากครอบครัว ทั้งแต่ครั้งทีลีเลียแต่งงานกับจโน อย่างไรก็ตามมิสซิสเฮอริทั้น
 แจ้งข่าวการตายของ ลีเลียแก่เออร์ม่า และคาโรไลน์ มิสซิสเฮอริทั้นไม่บอกใครเรื่องที่
 ลีเลียมีลูกชายอีกคน ต่อมาไม่นานจโนส่งรูปลูกชายของเขาแก่ลีเลียมาให้เออร์ม่า มิสซิส
 เฮอริทั้นจึงจำเป็นต้องบอกให้เออร์ม่าทราบความจริง เธอให้เออร์ม่าสัญญาว่าจะเก็บ
 เรื่องนี้เป็นความลับ แต่เออร์ม่าก็นำเรื่องน้องชายไปคุยกับเพื่อนที่โรงเรียน เมื่อข่าว
 แพร่ออกไปมีคนมาถามมิสซิสเฮอริทั้นถึง เรื่อง เด็กคนนี้รวมทั้งคาโรไลน์ เธออยากรู้ว่า
 มิสซิสเฮอริทั้นจะทำอย่างไรกับเด็ก ตอนแรกมิสซิสเฮอริทั้นไม่ได้คิดจะนำเด็กมาเลี้ยง
 แต่คาโรไลน์บอกว่าเธอจะไปนำเด็กมาเลี้ยงของเธอ ทำให้มิสซิสเฮอริทั้นไม่พอใจ เธอสั่ง
 ให้ฟิลิปและแอสเรียท (Harriet) ลูกสาวคนโตของเธอไปนำเด็กมายังซอสตันไม่ว่าจะ
 ต้องเสียเงินมากเท่าใด ส่วนคาโรไลน์ก็เดินทางไปอิทาสีเพื่ออุทิศประสงค์เกี่ยวกับ เธอไปถึง
 บ้านจโน ก่อนที่ฟิลิปและแอสเรียทจะมาถึง เธอได้พบจโน แต่เธอไม่ได้คุยกับเขาถึงเรื่อง เด็ก
 เมื่อฟิลิปและแอสเรียทไปถึง เมืองมอนเทอเรียโน แอสเรียทให้ฟิลิปเป็นคนไปหุ้กตกลงกับจโน
 ฟิลิปไปบ้านจโนแต่ไม่พบ เขาจึงนึกว่าจะมาในวันรุ่งขึ้น ในตอนเย็นวันนั้น ฟิลิปชวนแอสเรียท

และคาโรไลน์ ซึ่งพักอยู่โรงแรมเดียวกันไปคูโอเปร์รา เขามีความสุขมาก และคิดว่า
คาโรไลน์ชอบเขา

วันรุ่งขึ้นคาโรไลน์ไปพบจีโนก่อนที่ฟิลิปจะไปถึง เธอเห็นจีโนพูดคุยกับทารกและพยายาม
จะอานน้ำให้ การกระทำของจีโนต่อลูกชาย ทำให้คาโรไลน์ไม่สามารถจะพรางเค็กลงไปจาก
จีโนได้ เมื่อฟิลิปมาถึง เขาพูดคุยกับจีโนถึง เรื่องการจะนำเค็กลงไปเมืองซอสส์ตัน แต่จีโนปฏิเสธ
ซึ่งฟิลิปก็ยอมรับในความล้มเหลวของเขา แต่แอสเวียทไม่ยอมรับในความล้มเหลวครั้งนี้
เธอบอกให้ฟิลิปพาเค็กลงมาให้ได้ในคืนนี้ พร้อมทั้งให้ส่งรถม้าสองคันมารับเพื่อไปส่งที่สถานีรถไฟ
ฟิลิปต้องกลับไปพบจีโนอีกครั้ง เขาและจีโนทำความเข้าใจกันได้ และไม่มีเค็ลที่จะพาเค็กลงไป
แอสเวียทตามไปเพื่อ เผ่าคุณเหตุการณ์เธอรู้ว่าฟิลิปทำงานไม่สำเร็จ เธอกลับไปที่ที่พักเก็บของไว้
เพื่อจะเดินทางกลับซอสส์ตัน และเธอก็หายตัวไปหลังรับประทานอาหารค่ำ รถม้ามาถึงเวลา
ประมาณสองทุ่ม คาโรไลน์นั่งรถม้าคันหนึ่งล่วงหน้าไปก่อน ฝนเริ่มตก ฟิลิปตามหาแอสเวียท
ไม่พบ ขณะที่รออยู่มีคนมาส่งข่าวว่าแอสเวียทคอยอยู่นอกประตูเมือง ฟิลิปเก็บของและนั่งรถม้า
ไปรับแอสเวียท ตอนนั้นฝนตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ เขาพบแอสเวียทเป็นตากฝนอยู่ แอสเวียทมีหน้าอยู่
ในมือ ฟิลิปต้องการรู้ว่ามันคืออะไร แอสเวียทบอกเพียงแค่ว่าเค็ลกำลังหลบอยู่ รถม้าแล่นด้วย
ความเร็วไปตามทางคคเคี้ยว เมื่อถึงทางแยกรถม้าหลบรถอีกคันจนทำให้รถคว่ำ ทุกคนกระเด็น
ออกจากรถ ฟิลิปแขนหัก เขาได้ยื่นเสืงแอสเวียทร้องหาเค็ล ฟิลิปเพิ่งรู้ว่าแอสเวียทไม่เคยกลับมา
เขาพยายามค้นหาเค็ล เขาพบเค็ลนอนเสียชีวิตอยู่ในโคลน เขาเสียใจมากแต่เขาก็ต้องนำข่าว
นี้ไปบอกให้จีโนทราบ จีโนโมโหมาก เขาทำร้ายร่างกายฟิลิปและพยายามบีบคอฟิลิป คาโรไลน์
มาถึงได้ช่วยห้ามไม่ให้จีโนทำร้ายฟิลิป คาโรไลน์ช่วยหุคให้จีโนสงบสติอารมณ์ และในที่สุด
ฟิลิปและจีโนสามารถปรับความเข้าใจกันได้ ฟิลิป แอสเวียท ซึ่งมีอาการผิดปกติทางจิตใจจาก
เหตุการณ์ครั้งนี้ พร้อมกับคาโรไลน์เดินทางกลับประเทศอังกฤษทางรถไฟ ในขณะที่เดินทาง
ฟิลิปสารภาพรักกับคาโรไลน์ แต่คาโรไลน์ปฏิเสธ เพราะเธอรักจีโน แม้ว่าเธอจะไม่ได้
แต่งงานกับเขาหรือแม้จีโนจะแต่งงานใหม่กับคนอื่น สำหรับฟิลิปเธอมีแต่มีภาพมอมให้ และ
เมื่อรถไฟแล่นเข้าในอุโมงค์ ฟิลิปและคาโรไลน์ต่างก็แยกย้ายกันกลับไปที่นั่งของตน

วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายเรื่อง Where Angels Fear to Tread.

1. มิสเตอร์เฮอริทัน (Mr. Herriton)

มิสเตอร์เฮอริทัน หรือฟิลิป อายุ 24 ปี เป็นบุตรชายของมิสซิสเฮอริทัน ฟิลิปอาศัยอยู่กับมารดาที่เมืองซอสตัน ครอบครัวเฮอริทันประกอบด้วยมิสซิสเฮอริทัน แสเวียท ฟิลิป ลีเลีย และเออร์มา ฟิลิปเป็นบุตรชายคนเดียวที่เหลืออยู่ของมิสซิสเฮอริทัน เนื่องจาก ซาร์จ พยายามของเขาเสียชีวิตโดยทำพิษกรรมกรรมกรรคกให้แกลียเลีย ภรรยา และเออร์มาบุตรสาว ฟิลิปมีรูปร่างสูง แลดูร่างกายอ่อนแอ เขามีหน้าผากกว้าง จมูกใหญ่ โบน้าของเขาไม่หล่อ ขวมนอง แมแต่ตัวเขาเองเมื่อตอนเป็นเด็กก็มักจะไม่พอใจกับโบน้าของตัวเองเท่าใดนัก

"It is a weak face. I shall never carve a place for myself in the world" (Forster. 1905 : 70)
แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้น ความรู้สึกไม่พอใจรูปร่างหน้าตาของตนเองก็ค่อย ๆ หายไป

ลักษณะนิสัยของฟิลิป

1. ชอบในเรื่องความงามและความสุนทรีย์ (Sense of Beauty)

ลักษณะนิสัยของฟิลิปนั้น จะพบว่าเขาเป็นผู้มีความสุนทรีย์ในเรื่องเกี่ยวกับความงาม ซึ่งเห็นได้ชัดตั้งแต่เขาอายุ 20 ปี เช่น เขาเริ่มผูกเน็คไท ที่มีลวดลาย และพิถีพิถันในการแต่งกาย บางครั้งเขากลับมารับประทานอาหารมือเป็นชา เพราะคอยเฝ้าดูพระอาทิตย์ตก ในขณะที่เขาอายุ 22 ปี เขาไปเที่ยวประเทศอิตาลี เขาหลงใหลความงามของสิ่งที่เขาได้พบ เช่น ทัมมะกอก และห้องฟาสีคราม และเมื่อเขากลับมาซอสตัน ความรู้สึกในเรื่องความงามก็ดูจะทวีขึ้น

All the energies and enthusiasms of a rather friendless life had passed into the championship beauty. (Forster. 1905 : 70)

ฟิลิป มีความรู้ในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวของอิตาลีเป็นอย่างดี เมื่อตอนที่ลีเลียและคาโรไลน์จะไปเที่ยวอิตาลี ฟิลิปเป็นผู้ให้คำแนะนำและให้รายละเอียดของสถานที่ว่าที่ใดควรไปเที่ยว ฟิลิปไม่เพียงแต่แนะนำให้ชื่นชมแต่สถานที่เพียงอย่างเดียว เขายังบอกให้ลีเลียรัก และเข้าใจ คนอิตาลีเป็นอย่างดี

And don't let me beg you, go with that awful tourist idea that Italy's only a museum of antiquities and art. Love and understand the Italians, for the people are more marvellous than the land. (Forster. 1905 : 19)

เนื่องจากเมื่อครั้งที่ฟิลิปไปเที่ยวอิตาลีนั้นเขาพบแต่สิ่งที่น่าพิงพอใจ ความรู้สึกที่มีต่อประเทศอิตาลี จึงสวดยสกดงงาม แต่เมื่อลิเดียได้แต่งงานกับชาวอิตาลีแล้ว ซึ่งไม่ได้มีเชื้อสายผู้ดี หรือมีฐานะร่ำรวย ความรู้สึกที่มีต่อประเทศอิตาลีก็สูญหายไป

Laughter, he read and believed was a sign of good moral health, and he laughed on contentedly, till Lilia's marriage toppled contentment down for ever. Italy, the land of beauty, was ruined for him. (Forster. 1905 : 71)

โดยที่ฟิลิปกล่าวโทษว่า จีโนเป็นผู้ทำลายจินตนาการแห่งชีวิตของเขา

He hated Gino, the betrayer of his life's ideal, ...

(Forster. 1905 : 71)

เมื่อลิเดียเสียชีวิตจากการคลอดบุตร ฟิลิปไม่ใคร่รู้สึกสงสารเห็นใจในชะตากรรมของลิเดีย เพราะเขาไม่ชอบจีโน และการตายของลิเดียก็เปรียบเสมือนว่าเขาได้ปลดเปลื้องความเจ็บปวดในเรื่องนั้นออกไป แต่เมื่อมีซิสเซอร์รีตันให้เขาและแอสเวียท ไปนำลูกชายของลิเดียกับจีโนมาที่ซอสส์ตัน ฟิลิปก็ถูกความงงงามและสภาพแวดล้อมของอิตาลีกล่อมเกล่าจิตใจอีกครั้ง เขาชวนคาโรไลน์ไปชมละครโอเปร่า และเริ่มรู้สึกว่าเขารักคาโรไลน์

Philip smiled, and was shocked at himself for smiling, and smiled again. For romance had come back to Italy; there were no cads in her, she was beautiful, courteous, lovable. as of old. (Forster. 1905 : 103)

2. มีอารมณ์ขัน (Sense of Humour)

นอกจากฟิลิปจะมีความสุนทรีย์ในคำความงดงามของธรรมชาติและสิ่งต่าง ๆ แล้วเขายังเป็นคนที่มีอารมณ์ขันอีกด้วย เขาคิดว่า ถ้าเขาเปลี่ยนแปลงโลกให้เป็นอย่างที่เขาต้องการไม่ได้ เขาก็ควรจะหัวเราะกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และไม่ควรจะทุกข์ทรมานกับสิ่งต่าง ๆ

If he could not reform the world, he could at all laugh at it, thus attaining at least an intellectual superiority. (Forster. 1905 : 71)

สำหรับคาโรไลน์นั้นเธอรู้สึกชอบฟิลิป เพราะเธอเห็นว่าเขาเป็นคนที่ไม่ปรารถนาความใคร่ตามองโลกสวยงามและเห็นเป็นเรื่องขำขันไปหมด เธอไม่คิดว่าเขาจะจริงจังต่อชีวิต

I dare tell you this because I like you - and because you're without passion; you look on life as a spectacle and don't enter it; you only find it funny or beautiful. (Forster. 1905 : 158)

ถึงแม้ว่าฟิลิปจะเป็นคนที่รักความงามและมีอารมณ์ขัน แต่ฟิลิปก็ไม่ใช่คนที่มึนตึบในการพูด โดยเฉพาะกับเด็ก ดังเช่นตอนที่ฟิลิป พาเออร์มาไปเดินเล่นเขาไม่รู้อะไรกับเธอ ทั้งที่เขาคือพ่อของเธอ

They started together. Irma was gratified; but conversation flagged, for Philip had not the art of talking to the young.

(Forster. 1905 : 26)

หรือแม้แต่ตอนที่ฟิลิปคุยกับฟิลิปก็เห็นว่าควรบอกเออร์มาในทันที แต่ฟิลิปก็เห็นด้วยเพราะจะเป็นการทำให้จิตใจเด็ก เธอว่าควรรอจังหวะก่อน แล้วบอกภายหลัง

3. มองโลกอย่างคนใจแคบ

ฟิลิปเป็นคนที่มีมองโลกอย่างคนใจแคบเขาคิดว่าเขาเป็นฝ่ายถูกเสมอ และเข้าใจผู้อื่นได้ดี แต่เมื่อเขาไม่ชอบจีโอ เขาก็ฝังใจกับความผิดนี้ เขาเริ่มไม่ชอบจีโอตั้งแต่ครั้งวัยเด็กเขายังทำงานกับชายหนุ่มชาวอิตาลีคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จักจีโอมาก่อน เมื่อเขาพบจีโอครั้งแรก เขาพยายามหาข้อตำหนิจีโอ ซึ่งเขาก็พบในที่สุด

But he could see the hands, which were not particularly clean, and did not get cleaner by fidgeting amongst the shining slabs of hair. His starched cuffs were not clean either, and as for his suit, it had obviously been bought for the occasion as something really English a gigantic check, which did not even fit. (Forster.

1905 : 40)

เมื่อลิเลียตาย ฟิลิปกลัวว่าจอร์โนจะได้รับเงินมรดกที่ชาร์ลทำไว้ให้แกลิเลีย เขาพยายามป้องกันไม่ให้เงินทองตกไปเป็นของจอร์โน แม่มิสซิสเซอร์วิตันบอกเขาว่าจอร์โนจะได้แค่ส่วนของลิเลียเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เงินส่วนใหญ่ยังเป็นของเออร์มา และฟิลิปกับแฮเรียทก็จะเป็นผู้ดูแลมรดกส่วนนี้ในฐานะผู้ปกครองของเออร์มา

The money will come to you and Harriet, as Irma's guardians.

(Forster. 1905 : 72)

4. เชื่อฟังและทำตามความต้องการของแม่

ฟิลิปเป็นลูกที่เชื่อฟังแม่เป็นอย่างมาก เขาทำตามที่มีซิสเซอร์วิตันบอกแทบทุกอย่าง มิสซิสเซอร์วิตันมีอิทธิพลต่อเขาและทุกคนในครอบครัว เมื่อมิสซิสเซอร์วิตันต้องการให้เขาไปยับยั้งการแต่งงานของลิเลียกับจอร์โนที่เมืองมอนเทอเรียโน ฟิลิปรู้สึกว่าเขาไม่ค่อยพอใจเท่าที่ควรทำตามที่เขาบอก และในส่วนตัวของจิตใจ เขาก็เห็นด้วยกับเหตุผลของมิสซิสเซอร์วิตันที่ให้ไปยับยั้งการแต่งงาน

If Lillie marries him she insults the memory of Charles she insults Irma, she insults us. Therefore I forbid her, and of the disobeys we have done with her for ever. (Forster. 1905 : 31)

ฟิลิป เสนอเงินจำนวน 1,000 ลีร์ ให้จอร์โนเพื่อแลกกับลิเลีย แต่จอร์โนปฏิเสธ เพราะเขาแต่งงานกับลิเลียแล้ว ฟิลิปทำงานที่มีซิสเซอร์วิตันมอบหมายมาไม่สำเร็จ เขากลับไปขอสัทน์ และไม่สนใจกับข่าวคราวของลิเลียอีกเลย จนกระทั่งลิเลียตาย เขาได้รับคำสั่งจากมิสซิสเซอร์วิตัน ให้ไปอีกทีอีกครั้งหนึ่งกับแฮเรียท เพื่อนำลูกชายที่เกิดจากลิเลีย และจอร์โน

ไม่ว่าจะเสียเงินเท่าใดก็ตาม ฟิลิปไม่พอใจที่จะทิ้งไปอีกสัก เธาก็ไม่ต้องการทำตามที่สามี
เซอร์ริทตันต้องการ แต่เขาก็ไม่กล้าขัดใจเธอ

He was sure that she was not impulsive, but did not dare to say so. Her ability frightened him. All his life he had been her puppet. (Forster. 1905 : 84)

ฟิลิปเดินทางไปอีกที ตามที่สามีเซอร์ริทตันต้องการ แต่เขาไม่ใส่ใจหรือกระตือรือร้น
ในเรื่องนี้เลย เขาเพียงต้องการทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเท่านั้น

He did not care about the baby one straw. Nevertheless, he meant to do his duty, and he was fairly confident of success. (Forster. 1905 : 94)

5. ไม่ต่อสู้เพื่อช่วงชิงสิ่งใด

ฟิลิปไม่ใช่คนที่จะต่อสู้เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ เขามักทำตามตามที่สามีเซอร์ริทตันบอก
และในสิ่งที่สังคมของซอสตันยอมรับ เขาไม่เคยทำอะไรนอกกรอบนอกทาง เขายึดถือในเกียรติและ
ถ้าจะทวงพ่ายแพ้เขาก็ยอมฉันทิ้ง เขาบอกคาโรไลน์ว่าเขาไม่เคยทำอะไรที่สำคัญและเขาไม่เคย
ทำอะไรสำเร็จเลย

Some people are born not to do things. I'm one of them; I never did anything at school or at the Bar. I came out to stop Lilia's marriage, and it was too late. I came out intending to get the baby, and I shall return and "honourable failure".

(Forster. 1905 : 134)

ฟิลิปเป็นคนที่แตกต่างจากคนอื่น เขารู้ว่าอะไรคืออะไร แต่เขาไม่เคยที่จะต่อสู้
เพื่อความถูกต้อง เขาไม่เคยคาดหวังอะไรในชีวิต ดังนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาจึงไม่เคยผิดหวัง
คาโรไลน์เคยกล่าวว่า ชีวิตของเขาเป็นเหมือนแวนทางมองมายังคนอื่น ๆ เท่านั้น

I never expect anything to happen now, and so I am never disappointed.

You are quite right : life to me is just a spectacle,
which - thank God, and thank Italy, and thank you - is now more
beautiful and heartening than it has ever been before. (Forster.
1905 : 135)

6. เป็นคนกล้าเผชิญกับความเป็จริง

แม้ว่าฟิลิปจะเป็นคนที่ไม่มีความเข้มแข็งเค็ดชาค แต่เมื่อมีเหตุการณ์จำเป็น เขาก็
แสดงความกล้าหาญ และเป็นผู้ที่ตัดสินใจในภาวะคับขัน เช่นตอนที่รถม้าที่เขาและเฮเรียที่นั่งมา
ประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำท่ามกลางสายฝนในเวลากลางคืน ขณะที่เขาจะไปสถานีรถไฟเพื่อ
เดินทางออกจากเมืองมอนเทอเรียโน ฟิลิปได้รับบาดเจ็บแขนหัก และเมื่อเขารู้ว่าเฮเรีย
ชโมยตื่นมา และเด็กหายไปตอนเกิดอุบัติเหตุ ฟิลิปเป็นผู้ที่พยายามค้นหาเด็กจนในที่สุดก็พบ
แต่ก็สายไปเพราะเด็กเสียชีวิตแล้ว

He sat down and laid it on his knee. Then he to cleanse
the face from the mud and the rain and the tears. His arm,
he supposed, was broken, but he could still move it a little, and
for the moment he forgot all pain. He was listening - not for a
cry, but for the tick of a heart or the slightest tremor of breath.
(Forster. 1905 : 144)

ฟิลิปตัดสินใจเป็นผู้นำข่าวการตายของทารกไปบอกแกจโน เขาเสียใจในการตายของ
ทารก และรู้สึกผิดในเหตุการณ์ครั้งนี้ เขากล้าที่จะเผชิญหน้ากับจโนเพื่อบอกข่าวร้าย โดยไม่กลัวว่า
จโนจะโกรธและทำร้ายเขา เขาปกป้องเฮเรียทและคาโรไลน์ โดยยอมรับความผิดตัวเอง

You are to do what you like with me, Gino. Your son is dead,
Gino. He died in my arms, remember. It does not excuse me; but he did
die in my arms. (Forster. 1905 : 148)

จโนโกรธเขามาก และทำร้ายเขา ฟิลิปพยายามต่อสู้ป้องกันตัว แต่เนื่องจากเขามาดเจ็บ
ที่แขน จึงไม่สามารถต้านทานแรงของจโนได้ ฟิลิปเจ็บปวดมากเมื่อถูกทรมาน แขนที่หักก็มีเลือดไหล

ออกมาจาก กระจกหน้าต่างที่หักโผล่ออกมาจากเนื้อซึ่งเพิ่มความเจ็บปวดแก่ฟิลิป จีโนบีบคอฟิลิป แต่ถึงอย่างไรฟิลิปก็ยังพยายามพูดกับจีโนว่า ลูกชายของเขาตายไปแล้ว ฟิลิปรอกันจากการทรมาณของจีโนเมื่อคาโรไลน์มาถึงและช่วยทรมานปราม

จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นทำให้ฟิลิปตัดสินใจที่จะไม่กลับไปหามิสซิสเซอร์วิทันที่ซอสตัน แต่เขาจะเดินทางไปทำงานที่ลอนดอนแทน เขาต้องการให้คาโรไลน์ไปด้วย แต่เธอจะกลับไปซอสตันอีก ฟิลิปคิดว่าเขาไม่สามารถทนอยู่ที่ซอสตันได้อีกต่อไป เขาต้องการหลีกเลี่ยงจากครอบครัวเซอร์วิทันและสภาพแวดล้อมที่เขาเคยคิดว่าดีไปสู่สังคมใหม่ เพื่อเริ่มชีวิตใหม่

2. มิสแอบบ็อต (Miss Abbott)

มิสแอบบ็อต หรือคาโรไลน์ เป็นหญิงสาวชาวอังกฤษวัย 23 ปี เธอเป็นเพื่อนร่วมเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศอิตาลีกับลิเลีย คาโรไลน์เป็นผู้ที่มีบทบาทมากในการตัดสินใจแต่งงานของลิเลียกับจีโน และในการตัดสินใจของมิสซิสเซอร์วิทันในการให้นำลูกของลิเลียกับจีโนมาที่ซอสตัน

ลักษณะนิสัยของคาโรไลน์

1. เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น

คาโรไลน์ไม่ใช่หญิงสาวที่สวยมีเสน่ห์จนชายหลงใหล เธอเป็นหญิงสาวอังกฤษที่หน้าตาธรรมดา ไม่มีสิ่งใดเด่นน่าสนใจ ฟิลิปรู้จักคาโรไลน์มาหลายปี แต่ไม่เคยสนใจเธอเลย

She was good, quiet, dull and amiable, and young only because she was twenty - three : there was nothing in her appearance or manner to suggest the fire of youth. All her life spent at Sawston with a dull and amiable father, and her pleasant, pallid face, bent on some respectable charity, was a familiar object of the Sawston streets.

(Forster. 1905 : 34)

แม้ว่าคาโรไลน์จะไม่ใช่นางที่สวยสะกดตา แต่เธอเป็นคนที่อ่อนหวาน และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เมื่อลิเลียไปเที่ยวอิตาลี เธอส่งจดหมายมายังครอบครัวเซอร์ริตัน ลิเลียยังคงกล่าวถึงคาโรไลน์ว่า

Caroline, who grows sweeter every day, is very busy sketching.

(Forster. 1905 : 26)

ผู้ที่ได้ใกล้ชิดกับเธอจึงจะมองเห็นคุณค่า และความงามของเธอ แม้แต่หญิงก่อนหน้านั้นไม่เคยสนใจเธอ แต่เมื่อได้ใกล้ชิด เมื่อครั้งไปประเทศอิตาลี เพื่อนำลูกชายของลิเลียกลับมาขอแต่งงาน ก็รู้สึกถึงความงามของคาโรไลน์

And Miss Abbott - she, too, was beautiful in her way, for all her gaucheness and conventionality. (Forster. 1905 : 103)

คาโรไลน์เป็นคนที่เข้าใจและเห็นใจคนอื่น โดยเฉพาะสตรี เธอสามารถเดินทางร่วมกับลิเลีย ซึ่งอายุมากกว่าเธอถึง 10 ปีได้อย่างไม่มีปัญหา เธอเห็นใจลิเลียที่เป็นม่ายและต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ของครอบครัวสามี เมื่อลิเลียพบจิลโน เธอไม่ชักชวนทั้งสองจะรักและแต่งงานกัน ถ้าเป็นสิ่งที่ทำให้ลิเลียมีความสุข

Lilia saw him several times again, and I knew I ought to interfere. I called her to my bedroom one night. She was very frightened, for she knew what it was about and how severe I could be. "Do you love this man ?" I asked. "Yes or No ?" She said "Yes". And I said, "Why don't you marry him if you think you'll be happy ?" (Forster. 1905 : 76)

คาโรไลน์เป็นคนที่เห็นใจ และเข้าใจสภาพของลิเลียได้ดี เธอเห็นใจลิเลียที่อยู่ในครอบครัวเซอร์ริตัน โดยไม่สามารถมีอิสระ หรือทำในสิ่งที่เธอต้องการได้ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสที่จะช่วยให้ลิเลียหลุดพ้นจากสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ เธอเต็มใจที่จะให้ลิเลียเลือกทางชีวิตใหม่ แต่เธอก็ห้ามมิหลาย เพราะลิเลียไม่ได้ประสบความสำเร็จในชีวิตแต่งงานครั้งที่สอง เธอยอมรับว่าเธอมีส่วนผิดและจะระมัดระวังในการไว้วางใจบุคคลที่เธอไม่อาจรู้สึกเสียใจต่อได้

Of course I was wrong. She only changed one groove for another a worse groove. (Forster. 1905 : 76)

2. ทอสู่เพื่อในไควมาในสิ่งที่ควาถูกต้อง

แม้ว่าคาโรไลน์จะเสียใจที่เธอมีส่วนทำให้ลิเลียของพบกับจุกจบของชีวิต แต่เธอก็ยังพร้อมจะทอสู่เพื่อสิ่งที่เธอเห็นว่าถูกต้อง เมื่อเธอรู้จักมิสซิสเตอร์วิตในภายหลังว่า ลิเลียมีลูกชายกับจิวโน และเด็กอยู่กับพ่อของเธอที่อิตาลี

คาโรไลน์มีความตั้งใจจะนำเด็กกลับมาอังกฤษ เธอต้องการเพียงให้เด็กได้อยู่ในสังคมที่สังคมซอสตันที่เธออาศัยอยู่แน่ เธอจะเคยบอกพี่สาวเธอไม่ชอบสังคมที่นี่ แต่เมื่อเปรียบเทียบซอสตันกับมอนเทอเรียโนแล้ว เธอเลือกซอสตัน คาโรไลน์เดินทางไปอิตาลีอีกครั้ง เธอมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะนำเด็กกลับมาอังกฤษให้ได้ เมื่อฟิลิปและแอสเรียลไปพบเธอ เธอก็ยินดีให้ฟิลิปซึ่งเป็นเสมือนญาติของลิเลียได้มีโอกาสนำเด็กกลับไป โดยเธอจะช่วยเหลือแต่เมื่อเธอพบจิวโนอยู่กับลูกตามลำพัง สิ่งที่เธอเคยคิดถึง คือ ความรักของพ่อที่มอดลูกได้ปรากฏแก่สายตา เธอสะดุ้งใจกับภาพของจิวโนที่ปฏิบัติต่อลูกชาย แต่คาโรไลน์ก็ยังไม่ละความพยายามในสิ่งที่ตั้งใจ แม่เธอจะไม่ได้เป็นผู้กระทำเอง แต่เธอก็ไม่ยอมให้ฟิลิปยอมแพ้ เมื่อจิวโนปฏิเสธ คาโรไลน์พูดให้ฟิลิปรู้ถึงความสำคัญของการศึกษาที่เด็กควรได้รับ

"I don't. But I do expect you to settle what is right and to follow that. Do you want the child to stop with his father, who loves him and will bring him up badly, or do you want him to come to Sawston, where no one love him, but where he will be brought up well ?" (Forster. 1905 : 133)

บางครั้งเธอก็รู้ว่าเธอพยายามให้ฟิลิปทำตามที่เขาต้องการ ซึ่งเท่ากับเธอกำลังทำอย่างเดียวกับที่มิสซิสเตอร์วิตทำกับฟิลิป

I've been trying to run you, just like your mother. (Forster. 1905 : 136)

คาโรไลน์เป็นผู้ทำให้เหตุการณ์ต่าง ๆ แปรผัน จะเห็นได้ตั้งแต่ในตอนแรกคือ การที่ อีเลียตแต่งงานกับ จีโน คาโรไลน์คิดว่าเธอทำถูกต้องที่ให้อีเลียตแยกจากครอบครัวเฮร์ริตัน แต่แล้วเมื่ออีเลียตมีความสุขในชีวิตแต่งงานตลอดจนการเสียชีวิตของอีเลียต คาโรไลน์ถึงได้ตระหนักว่าเธอมีส่วนทำให้อีเลียตของตาย สิ่งที่เราเคยทอดูโดยคิดว่าถูกต้องกลับปรากฏชัดในทางตรงข้าม เธอไม่มีความสุขและคิดถึงชีวิตที่เป็นจริงของมนุษย์

You see, Mr. Herriton, it makes me specially unhappy; it's the only time I've ever gone into what my father calls "real life"- and look what I've made of it! (Forster. 1905 : 77)

คาโรไลน์มีความตั้งใจที่จะนำเด็กกลับไปซอสตันให้ได้ เพราะเธอเห็นว่าการที่เด็กจะคงอยู่กับจีโนที่ซอสตันนั้นจะไม่เป็นผลดีต่อเด็ก เธอพยายามผลักดันให้ซิสเฮร์ริตันส่งพิณมานำตัวเด็กกลับไป อย่างไรก็ตามเมื่อเธอไปหาจีโนเพื่อพูดเรื่องเด็ก เธอล้มลุกไม่ออก เพราะเธอรู้สึกสงสารและเห็นใจจีโน เธอเห็นว่าเขาไม่ได้เลวอย่างที่เธอคิด และเธอทำไม่ได้ที่จะเอ่ยปากขอลูกจากเขา ทั้งที่เธอคิดว่าเธอจะเป็นผู้ทำหน้าที่ได้ดีที่สุด เพราะว่าเธอเข้าใจเขา แม้ว่าบางครั้งเธอจะใจอ่อน แต่เธอก็เป็นผู้ที่ไม่ยอมยกเลิกราคติของเธอ

She was silent. This cruel, vicious fellow knew of strange refinements. The horrible truth, that wicked people are capable of love, stood naked before her, and her moral being was abashed. It was her duty to rescue the baby, to save it from contagion, and she still meant to do her duty. But the comfortable sense of virtue left her. She was in the presence of something greater than right or wrong. (Forster. 1905 : 122)

3. ยอมรับความเป็นจริงอย่างกล้าหาญ

เมื่อคาโรไลน์ผิดหวังในความรัก เธอไม่โชงหนิงที่อ่อนแอ หรือยอมแพ้อชีวิต เธอเป็นคนกล้าหาญ ยอมรับความจริงว่าเธอรักจีโน และก็ยอมรับว่าเธอกับเขาไม่มีทางจะได้อยู่ร่วมกัน เธอต้องการกลับไปซอสตัน เพื่อทำงานและทำประโยชน์ให้สังคม เธอสามารถจะกลับไปอยู่ยังสังคมที่เธอเคยบอกพิณว่าเธอเกลียด

I had got an idea that everyone here spent their lives in making little sacrifices for objects they didn't care for; to please people they didn't love, that they never learned to be sincere - and, what's as bad. never learned how to enjoy themselves. (Forster. 1905 : 76)

คาโรไลน์เป็นคนที่บุคลิกภาพไม่แน่นอน เธออาจเป็นคนอ่อนหวานน่ารักในบางครั้ง ในขณะที่เดียวกันเธอก็เป็นคนที่จิตใจแข็งแกร่งต่อสู้ เพื่อสิ่งที่เธอเห็นว่าถูกต้อง เธอจะไม่ยอมแพ้ใคร แต่แล้วเธอก็ได้เป็นผู้ศรัทธาความรักของฟิลิป เธอมีใจโอนอ่อนไปกับฟิลิป เมื่อมาอิตาลีในครั้งหลัง แต่เธอก็ปฏิเสธความรักของฟิลิป เพราะแท้จริงแล้วเธอรักจีโน แม้ว่าจีโนจะไม่ใช่คนมีเกียรติ หรือมีฐานะร่ำรวย และแม้ว่าจีโน จะไม่มีความรู้สึกรักเธอ ฉันทูสาว แต่เธอก็กล้าที่จะยอมรับว่าเธอรักจีโนต่อหน้าฟิลิป

ทัศนคติในเรื่องความรัก

สำหรับคาโรไลน์นั้น ความรักเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งใด เช่น เชื้อชาติ ศาสนา หรือความแตกต่างทางเศรษฐกิจและสังคม ฉะนั้นเมื่อเธอเห็นว่าลิเดียและจีโนรักกัน เขาทั้งสองก็ควรได้แต่งงานกัน แม้ว่าจีโนจะเป็นชาวอิตาลี และฐานะค่อนข้างยากจนมาก คาโรไลน์ตกเดียวกับฟิลิปถึงเรื่องนี้

"I mean the point is not - I mean that social differences - love, after all - not but what -" (Forster. 1905 : 37)

หรือแม่แท้ตัวเธอเองก็ตาม ความรักที่เธอมีต่อจีโนถูกสารภาพต่อฟิลิป ความรักของเธอ ไม่ใช่อยู่กับเหตุผล และความถูกต้องเหมาะสมเพียงแต่จีโนจะเอ่ยปากขอเธอแต่งงาน เธอก็พร้อม แต่จีโนไม่ได้รับรู้ในความรักที่คาโรไลน์มีต่อเขาอย่างซื่อสัตย์ คาโรไลน์ผิดหวังในความรัก แต่เธอก็ไม่เรียกร้อง และไม่หันเหไปแต่งงานกับฟิลิปซึ่งรักเธอ เธอยังคงดำรงชีวิตของเธอต่อไปได้อย่างปกติ เธอลำดับถึงความรู้สึกที่เธอมีต่อจีโนว่า

He's not a gentleman, nor a Christian, nor good in any way.

He's never flattered me nor honoured me. But he's handsome, that's been enough. .... I love him, and I'm not ashamed of it.

I love him and I'm going to Sawston, and if I mayn't speak about him to you sometimes, I shall die. (Forster. 1905 : 158)

คาโรไลน์ประเมินคุณค่าของความรักของจีโอที่มีต่อลิลีย์ไว้อย่างสูง ดังนั้นเมื่อลิลีย์เสียชีวิต เธอจึงคิดว่าเธอมีส่วนผิดด้วย นอกจากนั้นความรู้สึกที่เธอเคยมีต่อจีโอก็หมดไปด้วย เธอคิดว่าตราบใดที่เธอจะไม่ไว้ใจและจะไม่ตัดสินว่าคนนั้นเป็นคนดี จากการได้พบเพียงระยะเวลาสั้น ๆ หลังจากการสูญเสียลิลีย์ไป เธอคิดว่าเธอเข้าใจธรรมชาติของผู้ชายได้ดี

But I begin to understand the man's nature: he does not love the child, but he will be touchy about it. (Forster. 1905 : 115)

แต่ในภายหลังเธอก็กลับพบว่าจีโอรักลูกชายของเธอมาก แต่เขามีปฏิกิริยานั้นเป็นไป

ในแบบฉบับของเขา

คาโรไลน์มักจะประเมินค่าใคร ๆ นิดหน่อยเสมอ เธอเชื่อมั่นในตนเอง และเธอจะเปลี่ยนค่านิยมหรือความรู้สึกต่อบุคคลนั้นเมื่อเธอได้ประจักษ์กับความจริงด้วยตัวของเธอเอง เธอเป็นคนหัวรั้น เธอจะไม่เชื่อเมื่อมีคนบอกแม้ว่าจะเป็นความจริงก็ตาม บางครั้งเธอก็เป็นคนใจแคบ และไม่ยอมรับความจริงเท่าที่ควร เมื่อเธอคิดว่าจีโอเป็นคนดี เธอก็สนับสนุนให้ลิลีย์แต่งงานด้วย แต่เมื่อลิลีย์ตาย เธอก็กลับเกลียดจีโอ และकुแค้นในความรักของชายอีกคนหนึ่งที่มีต่อลูกชาย ถึงแม้ฟิลิปจะพยายามบอกคาโรไลน์ว่า จีโอไม่ใช่ฆาตกร และเขารักลูกของเธอ คาโรไลน์ไม่เชื่อคำกล่าวนั้น แต่เธอมาเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดต่อเมื่อเธอได้มาเห็นจีโอพยายามปฏิบัติต่อลูกชายเท่าที่เธอจะทำได้เป็นอย่างดีที่สุด

คาโรไลน์เป็นผู้หญิงที่แปลกจากผู้หญิงที่ฟิลิปเคยพบมา บางครั้งเธอก็เป็นคนที่แข็งแกร่ง มีอุดมการณ์ สามารถเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้โดยลำพัง เธอสามารถคิดและทำในสิ่งที่ผู้ชายอย่างฟิลิปไม่เคยคิดถึง แต่บางครั้งเธอก็ไม่ยอมทำในสิ่งที่ฟิลิปเห็นว่าเป็นเรื่องง่าย ๆ เช่น การเข้าไปพบจีโอในไม่นาน ในขณะที่เธอมาถึงหน้าบ้านเขาแล้ว แต่นั่นเป็นเพราะเธอตั้งใจว่าเขาเป็นคนชั่วลิลีย์

Philip began to see that there were two Miss Abbotts - the Miss Abbott who could travel alone to Monteriano, and the Miss Abbott who could not enter Gino's house when she got there. (Forster. 1905 : 101)

คาโรไลน์เป็นผู้หญิงในแบบฉบับของเธอเอง เธอเป็นตัวของตัวเอง มีอิสระในการที่จะคิดและทำ เธอโชคที่พ่อของเธอไม่เข้ามาทักทายในชีวิตของเธอ เธอไม่ใช่ผู้หญิงหัวอ่อนที่จะให้ใครมาบังคับได้โดยง่าย แต่เธอก็เป็นคนที่อ่อนโยน และรักสวยรักงาม หลังจากการเสียชีวิตของลูกชายของจีโนและลิเลีย คาโรไลน์ไม่ต้องการให้มีการต่อสู้กันอีก เธอต้องการให้เหตุการณ์ต่าง ๆ ยุติ เธอตรงไปยังบ้านของจีโนเพราะรู้ว่าจีโนจะต้องโกรธมากที่ลูกเสียชีวิต และพิถีพิถันอยู่ในอันตราย เมื่อเธอไปถึง จีโนกำลังทรมาณพิถีพิถันด้วยการบีบคอ เธอห้ามไม่ให้คนทั้งสองต่อสู้กัน และพยายามพูดปลอบใจจีโน เธอไม่ต้องการให้มีการต่อสู้กันอีก

"What is the good of another death ? What is the good of more pain ?" (Forster. 1905 : 150)

จีโนเชื่อตามที่คาโรไลน์บอก ความรู้สึกของจีโนและฟิลิปในขณะนั้นพวกเขาคิดว่าคาโรไลน์เปรียบเสมือนนางฟ้า ที่ช่วยคลี่คลายเหตุการณ์และแสดงความสงสารเห็นใจในชะตากรรมของจีโน

All through the day Miss Abbott had seemed to Philip like a goddess, and more than ever did she seem so now. (Forster. 1905 : 150)

3. ซินยอร์คาเรลล่า (Signor Carella)

ซินยอร์คาเรลล่าหรือจีโน เป็นชายหนุ่มชาวอิตาลีวัย 21 ปี จีโนเป็นคนชั้นกลาง ไม่ร่ำรวย เขาเพิ่งทันการะทางทหาร และกำลังหางานทำ ครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวใหญ่ มีทั้งพ่อ แม่ น้องสาว และน้องชายอาศัยอยู่ด้วยกัน พ่อของเขามีอาชีพเป็นหมอพื้นอยู่ในหมู่บ้าน เขาพบกับลิเลีย และคาโรไลน์ครั้งแรกที่เมืองมอนเทอเรียโน เมื่อลิเลียพบจีโน ทั้งสองตกหลุมรักซึ่งกันและกัน ลิเลียตัดสินใจแต่งงานกับจีโน โดยไม่ไต่ถามหรือขอความเห็นจากครอบครัวเธอรั้วกัน แต่อย่างใด สิ่งสำคัญที่ทำให้ลิเลียหลงรักจีโนก็คือรูปร่างหน้าตา

เพราะไม่ว่าใครก็ตามทั้งฟิลิปหรือคาโรไลน์ต่างก็รู้สึกตรงกันว่า จีโนเป็นชายหนุ่มรูปหล่อ มีเสน่ห์ของศาสตร์พิเศษ แม้ว่าเขาจะมีความสูงน้อยกว่ามาตรฐานของชาวอังกฤษก็ตาม คาโรไลน์เป็นคนแรกที่กล่าวถึงจีโนให้ฟิลิปได้รับรู้ เมื่อเขาได้พบกับอิลเดียแล้ว

"Very good looking. All his features are good, and he is well built - though I dare say English standards would find him too short." (Forster. 1905 : 36)

แม้แต่ฟิลิปเองเมื่อเขาพบจีโนเขายอมรับในรูปร่างหน้าตาของจีโนว่าสวยงามมาก

And Philip had seen that face before in Italy a hundred times - seen it and loved it, for it was not merely beautiful, but had the charm which is the rightful heritage of all who are born on that soil. (Forster. 1905 : 41)

ลักษณะนิสัยของจีโน

1. รักความสนุกสนานและความสะดวกสบาย

ลักษณะนิสัยของจีโนนั้นเขาเป็นคนที่รักความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ซึ่งเป็นลักษณะของชายอิตาลีโดยทั่วไป อิตาลีเองมีความรู้สึกว่าเป็นสถานที่สำหรับผู้ชายที่จะหาความสนุกสนานได้มากกว่าสำหรับผู้หญิง

Italy is such a delightful place to live in if you happen to be a man. (Forster. 1905 : 53)

จีโนรู้สึกว่าเขาเป็นเพียงลูกของคนที่ไม่ใช่ชาติตระกูล เขาทำตัวตามสบาย ทำตามใจตัวเองที่อยากจะทำโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล หรือความเหมาะสม เขาไม่ชอบทำตามแบบวัฒนธรรมอังกฤษ เขาต้องการทำทุกอย่างที่เคยทำเป็นปกติ แม้ว่าเขาจะแต่งงานกับอิลเดีย ซึ่งเป็นผู้ซึ่งอังกฤษก็ตาม

It would have been well if he had been as strict over his own behaviour as he was over hers. But the incongruity never occurred to

him for a moment. His morality was that of the average Latin, and as he was suddenly placed in the position of a gentleman he did not see why he should not behave as such. (Forster. 1905 : 63)

I do not see why an English wife should be treated differently. This is Italy. (Forster. 1905 : 59)

จิโนชอบการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ เพราะเขาค่อนข้างชอบการอยู่ร่วมกันอย่างแออัดมาตั้งแต่เด็ก และเมื่อเขาแต่งงานกับลิเลียแล้ว เขาก็ยังอยากให้อแม่พี่น้องมาอยู่ด้วยกัน แต่ลิเลียไม่เห็นด้วย

The house was far too big for them, and there was a general concourse of his relatives to fill it up. His father wished to make it a patriarchal concern, where all the family should have their rooms and meet together for meals, and was perfectly willing to give up the new practice at Poggibonsi and preside. Gino was quite willing too, for he was an affectionate youth who liked a large home - circle, and he told it as a pleasant bit of news to Lilia, who did not attempt to conceal her horror. (Forster. 1905 : 49)

2. เห็นแก่เงินและฐานะความเป็นอยู่ที่

เมื่อฟิลิปมายังเมืองมอนเทอเรียโน และเสนอเงินจำนวน 1,000 ลีร์ เพื่อให้จิโนเลิกยุ่งเกี่ยวกับลิเลีย จิโนหวังจะต่อรองราคาให้สูงขึ้นอีก

His soul went forth into one exclamation, and then he was silent, with gaping lips. Philip would have given double; he had expected a bargain. (Forster. 1905 : 46)

แต่แล้วเขาก็เปลี่ยนใจ และบอกฟิลิปว่า ฟิลิปมาช้าเกินไป เพราะเขาก็กับลิเลียแต่งงานกันแล้ว ฟิลิปเดินทางมาโดยไม่ได้อะไรเลย

Because we are married - married - married as soon as I knew you were coming. There was no time to tell you. Oh, oh! You have come all the way for nothing. (Forster. 1905 : 46)

จีโนรู้ว่าอิลีมีฐานะดีกว่าเขามาก เมื่อเธอชอบมาและสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งมีเงินให้เขาใช้จ่ายอย่างสะควดสบาย จีโนคิดถึงเรื่องเงิน 1,000 ลีร์ ที่ฟิลิปจะให้เขาในตอนแรก เขารู้สึกที่ใจที่ไม่ยอมรับแต่เงินจำนวนน้อย เพราะแท้จริงแล้วอิลีเดียวสามารถให้เขาได้มากกว่าเงินจำนวน 1,000 ลีร์ มาก

Her money flew apace, in spite of the cheap living. She was even richer than he expected; and he remembered with shame how he had once regretted his inability to accept the thousand lire that Philip Herriton offered him in exchange for her. It would have been a short - sighted bargain. (Forster. 1905 : 50)

จีโนเปิดแผนชีวิตของเขาหลังจากฟิลิปและคาโรไลน์กลับไปแล้ว เมื่อเขาอยู่กับอิลีเดียวตามลำพังเขาเริ่มแสดงความเห็นแก่ตัว และเห็นแก่เงินในระยะหลังนี้จีโนสนใจแค่ว่าเขาจะมีเงินใช้หรือไม่ เขามักคอยสนใจเอาใจใส่ ในความรู้สึกของอิลีเดียว

All Gino cared about at present was idleness and pocket money, and his way of expressing it was to exclaim. (Forster. 1905 : 53)

เมื่อจีโนทราบจากจดหมายของทนายความประจำตระกูลเฮอริตันที่มามีงิลีเดียวถึงเรื่องเงินมรดกตามพินัยกรรมของชาร์ล ว่าส่วนใหญ่จะตกเป็นของเออร์มา จีโนซึ่งไม่ได้ต้องการลูกคิดภรรยามาเป็นพันธมิตรเลย กลับเสนอให้อิลีเดียวรับเออร์มามาอยู่ด้วยกันที่อิตาลี

He then said that Irma had better come out and live with them. "The air is good, so is the food; she will be happy here, and we shall not have to part with the money." (Forster. 1905 : 51)

ในที่สุดก็เลิกไ้รู้ถึงเหตุที่จีโนแต่งงานกับเธอ ไม่ใช่เพราะเขารักเธอ แต่เขาแต่งงานกับเธอก็เพราะเขารักเงินของเธอ

It was clear to Lilia at last that Gino had married her for money. (Forster. 1905 : 63)

3. เป็นคนเปิดเผยและจริงใจ

จีโนเป็นคนทีจริงใจ และพูดจาตรงกับความรูสึกจากใจจริง ฟิลิปยืนยันความคิณนี้แก่คาโรไลน์ เมื่อคาโรไลน์มีความรูสึกไม่ชอบจีโนเพราะคิดว่าจีโนเป็นผู้ทำให้เสียตายน

My dear Miss Abbott, he is not a murderer. I have just been driving that into Harriet. And when you know the Italians as well as I do you will realize that in all that he said to you he was perfectly sincere. (Forster. 1905 : 102)

ฟิลิปเองพูดถึงนิสัยของชาวอิตาลีว่าเป็นคนเปิดเผยและคงลักษณะนิสัยอยู่อย่างนั้นไม่เปลี่ยนแปลง

The Italians never were chivalrous from the first. If you condemn him for that, you'll condemn the whole lot. (Forster. 1905 : 93)

จีโนเป็นคนที่ไม่มีเพื่อนมากนัก เมื่อเสียตองการให้เขาพาเพื่อนมาบ้านเพื่อเลี้ยงน้ำชา เขาพยายามออกไปหาเพื่อนและพามาบ้าน แต่เสียตองการมากกว่านั้น เธอตองการบุคคลที่เป็นผู้นำของสังคม อย่างเช่นทิมสทิสเซอร์วักตันเป็นผู้นำสังคมของซอสตัน แต่จีโนมีเพื่อนซึ่งเป็นคนชั้นต่ำ ไม่ใช่ผู้ดีและไม่เหมาะสมทีเสียควรรูจัก จีโนคบเพื่อนโดยไม่จำเป็นตองฐานะชาติตระกูล เมื่อเขารูสึกชอบใคร เขาก็เป็นเพื่อนกันได้

For himself nothing mattered; he made friends with the people he liked, for he was that glorious invariable creature, a man. (Forster. 1905 : 63)

จีโนเป็นคนที่ถูก หรือแสดงความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาไม่เสแสร้ง เมื่อเขาไม่พอใจ เขาก็แสดงความไม่พอใจ เขาก็แสดงความไม่พอใจออกมา เขาต่างจากชาวอังกฤษที่ทอพยายามเสแสร้งเมื่ออยู่ในสังคม เมื่อเขาเสียใจที่ลูกชายตาย เขาก็ยอมรับว่า อีกไม่นานเขาก็คงจะมีลูกชายใหม่ได้ และคงมีความสุขได้อีก ฟิลิปเองชื่นชมในความซื่อสัตย์ต่อตนเองของจีโน

"He's much more honest with himself than I am" continued Philip, "and he is honest without an effort and without pride."
(Forster. 1905 : 154)

4. มีลักษณะนิสัยเป็นเด็ก

จีโนยังมีลักษณะนิสัยเป็นเด็กอยู่เสมอ แม้ว่าอายุ 21 ปีแล้วก็ตาม ลิเลียมักมองจีโนอยู่เสมอว่าเขาเป็นเด็ก และมักปฏิบัติต่อเขาเหมือนเด็ก ซึ่งจีโนก็ยอมรับ แต่เขาไม่ยอมรับว่าเขาเป็นคนโง่ตามที่ลิเลียกล่าว

She always treated him as a boy, which he was and as a fool, which he was not, ... (Forster. 1905 : 50)

แม่แพทอนที่ลิเลียจะคลอดลูก จีโนบอกว่าเขาต้องการเด็กผู้ชาย ลิเลียเองบอกว่าจีโนก็เป็นเด็กผู้ชายอยู่แล้ว

You are a boy yourself, Gino. (Forster. 1905 : 69)

5. รักเด็กผู้ชายซึ่งเป็นตัวแทนของตนเอง

เมื่อกล่าวถึงเรื่องเด็กผู้ชาย จะเห็นได้ว่าจีโนนั้นชอบเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง เขาอยากจะมีลูกชายมาก เมื่อลิเลียจะคลอดลูก จีโนซึ่งไม่เคยสาวกมน์ในเวลายกทีเลย แต่ในครั้งนั้นเขาได้สาวกมน์ขอพรจากพระเป็นเจ้าให้ประทานลูกชายแก่เขา

Before the child was born he gave her a kiss, and said, I have prayed all night for a boy. (Forster. 1905 : 69)

ลิเลียคิดว่าการที่เธอตั้งครรภ์จะช่วยให้สถานการณ์ต่าง ๆ ดีขึ้น โดยเฉพาะถ้าเธอมีลูกชายอย่างที่จีโนต้องการ เธอก็จะมีความสุขขึ้น จีโนนั้นหลงในความเป็นชายของตนเอง

Gino was distracted. She knew why : he wanted a son. He could talk and think of nothing else. His one desire was to become the father of a man like himself, and it held him with a grip he only partially understood, for it was the first great desire, the first great passion of his life. (Forster. 1905 : 69)

แม่แท้ฟิลิปเองก็ยอมรับว่าจีโอโนเป็นคนที่รักเด็ก

..., he has a certain affection for the child. (Forster. 1905 :129)

6. มีความรับผิดชอบต่อก

แมลลีเลยจะตายหลังจากไทก้าเนคลูกชายแล้ว จีโอโนก็ไม่ได้คลายความรักในตัวเด็กสอง แดกดิบรัก และผูกพันมากขึ้น เขามีความรับผิดชอบต่อในตัวลูกชายเป็นอย่างมาก เขารักและพยายามทำทุกอย่างให้แกลูกชาย แม่แท้ฟิลิปและคาโรไลนเองก็ไม่คิดว่า เขาจะเป็นพ่อที่ดีได้ จีโอโนภูมิใจในตัวลูกชายมาก เขาส่งรูปถ่ายของเด็กชายไปให้เออร์มา พี่สาวต่างบิดาของเด็กๆ แคมซิลิสเฮอรัทั้นเห็นว่าเขาทำไม่ถูกต้องที่ส่งรูปมา ฟิลิปถูกส่งให้มานำเด็กไปอังกฤษเพื่อเลี้ยงดู ส่วนคาโรไลนมาเพื่อจุกประสงคเดียวกัน แต่เมื่อเธอได้เห็นจีโอโนปฏิบัติต่อเด็กชายแล้ว เธอมีความรู้สึกว่าเขาไม่สามารถจะพรากเด็กไปจากจีโอโนได้ นอกจากนั้นจีโอโนมีความคิดที่จะหาภรรยาใหม่ แต่ไม่ใช่เพื่อตัวเขาเอง เขาต้องการผู้หญิงที่สามารถดูแลลูกชายได้ขึ้นมาทำหน้าที่แม่ของเด็ก

You meant that we could not always be together yet, he and I. You are right. What is to be done ? I cannot afford a nurse, and Perfetta is too rough. When he was ill I dare not let her touch him, who does it ? I. I feed him, or settle what he shall have. I sleep with him and comfort him when he is unhappy in the night. No one talks, no one may sing to him but I. Do not be unfair this time; I like to do these things. But nevertheless they take up a great

deal of time, and are not all suitable for a young man. (Forster. 1905 : 122)

จีโนไม่ต้องการแม่แก่จะใหญ่กับเขาทองแบกกันเท่านั้น เพียงแค่ให้พ่อแม่ของเขา เลี้ยงดูเด็ก เขาก็ไม่ยอมเพราะว่าเขาับลูกชายจะไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทางความคิด เขาและลูกจะถูกแบ่งแยกความคิด เขาเป็นคนที่จะเอียงคออ้อมกับเด็กมาก เขาชื่นชมลูกชายและ มีความรู้สึกว่าลูกทองเป็นของเขาตลอดไป

Who would have believed his mother was blonde ? For he is brown all over - brown every inch of him. Ah but how beautiful he is! And he is mine; mine for ever. Even if he hates me he will be mine. He cannot help it; he is made out of me; I am his father. (Forster. 1905 : 124)

ทั้งนั้นเมื่อฟิลิปนำข่าวเรื่องการตายของลูกชายของเขามาดอกเขาจึงเสียใจมาก เขาโกรธแค้นจะคลั่ง เขาทำร้ายฟิลิป แต่เขาก็ขมขื่นนุกการกระทำอันน่าเกลียด เมื่อคาโรไลน์ มาห้าม ถึงแม่เขาจะเสียใจในการตายของลูกชายมากเพียงไหนเขาก็ยอมรับในความจริงและ เก็บความเศร้าโศกไว้ในใจ เขาไม่คิดโกรธเคืองฟิลิปอีกต่อไป

He is unhappy, like the rest of us. But he doesn't try to keep up appearances as we do. (Forster. 1905 : 154)

4. ลิเลีย (Lilia)

ลิเลียเป็นหญิงสาวชาวอังกฤษ เธอมีอายุ 33 ปี และเป็นเฒ่าเนื่องจากซาร์ล เฮอร์ริตันสามีของเธอตายไป โดยทำพิษยกรมมกมรคกจำนวนมากไว้ให้เธอกับเออร์มา บุตรสาววัย 8 ปี เมื่อสามีเสียชีวิต ลิเลียอยากจะกลับไปอยู่กับแม่ของเธอ คือ มิซซีสไซโอบาลด์ (Mrs. Theobald) แต่มิซซีสไซโอบาลด์ต้องการให้ลิเลียและเออร์มาอยู่ที่เมืองของสตัน เธอจึง จัดการให้ลิเลียและเออร์มาอยู่ด้วยกันในบ้านหลังหนึ่ง แต่มิซซีสไซโอบาลด์ก็ยังคงมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของลิเลียอยู่ ลิเลียอยู่ที่ซตันกับเออร์มาเป็นเวลาเกือบสามปีหลังจากการตาย

ของชาร์ล โดยไม่ค่อยได้ไปเที่ยวที่ไหน เมื่อคาร์โรไลน์ต้องการเพื่อนร่วมทางท่องเที่ยวด้วยกัน เธอจึงยินดีที่จะไปอิทาลากับคาร์โรไลน์ เธอขายเฟอร์นิเจอร์ไปครึ่งหนึ่ง ที่เหลือเธอทิ้งไว้ให้ มิสซิสเซอร์วิตันตลอดจนให้แม่สามีช่วยดูแลเออร์มาในระหว่างที่เธอไม่อยู่ด้วย

ลักษณะนิสัยของลิเลีย

1. รักความสวยงามและความสนุกสนาน

ลิเลียเป็นหญิงสาวที่หน้าตาดี แม่ว่าเธอจะอายุ 33 ปี แล้วก็ตาม ยังมีชายหนุ่มมาชอบพอเธอ มิสเตอร์คิงครอฟท์ (Mr. Kingcroft) พบเธอที่เยอรมัน เมื่อครั้งที่เธอไปเที่ยวบ้านแม่ เขาชอบเธอมาก แต่ถูกขัดขวางจากมิสซิสเซอร์วิตัน ลิเลียเป็นหญิงที่รักสวยรักงาม และชอบสิ่งทีออลหวาน โรแมนติก เมื่อเธอเดินทางไปเที่ยวประเทศอิตาลี เธอเขียนจดหมายมาเล่าถึงความสนุกสนานและความสวยงามของสถานที่ที่เธอได้ไปมาซึ่งครอบครัวเซอร์วิตันเสมอ ๆ

ลิเลียไม่ได้เป็นหญิงที่เก่งกาจบ้านการเรือน เธอเป็นแม่บ้านที่ไม่คึกคัก การที่เธอต้องอยู่กับเออร์มาและไม่ค่อยได้ไปเที่ยวที่ไหน ทำให้เธอเบื่อหน่ายกับชีวิตแม่มายหน้าเบื่อไม่สนุกสนาน ดังนั้นเมื่อเธอได้มีโอกาสไปเที่ยวครั้งใด เธอก็มักจะไม่อยากกลับบ้านแทบทุกครั้ง

She was a bad housekeeper, always in the throes of some domestic crisis, which Mrs. Herriton who kept her servants for years, had to step across and adjust. (Forster. 1905 : 24)

2. เสียดสีเพื่อความรัก

สำหรับการแต่งงานกับจีโนนั้น แรกแรกลิเลียไม่กล้าที่จะตัดสินใจที่จะทำเช่นนั้น เพราะเธอกังวลว่าสังคมซอสตันจะไม่ยอมรับ แต่เมื่อคาร์โรไลน์ให้กำลังใจและความมั่นใจแก่เธอ เธอจึงตัดสินใจแต่งงานกับจีโนโดยไม่บอกหรือขอความคิดเห็นใด ๆ จากมิสซิสเซอร์วิตัน และเธอแต่งงานกับจีโนก็เพราะเธอรักเขา ไม่ใช่เพราะเหตุผลเพียงเพื่อต้องการหนีจากครอบครัวเซอร์วิตันเท่านั้น เธอมีความกล้าที่จะเผชิญกับโลก เผชิญกับความจริง โดยไม่กลัวถูกตำหนิ จากชาวบ้าน

But thank goodness, I can stand up against the world now, for I've found Gino, and this time I marry for love! (Forster. 1905 : 44)

ลิเลียนยอมละทิ้งสังคมของเธอที่ซอสตัน ยอมละทิ้งครอบครัวสามีและเออร์มาลูกสาวของเธอ เพื่อที่เธอจะได้อยู่กับจีโน เพราะเธอรักเขาและยอมเสียทุกอย่างเพื่อแลกกับเขา

"Look what I am giving up to live with you!" she said to Gino, ...

"Silly fellow, no! I mean the life. Those Herritons are very well connected. They lead Sawston society. But what do I care so long as I have my silly fellow!" (Forster. 1905 : 50)

ก่อนหน้านี้ลิเลียนชอบพอกับมิสเทอร์คิงครอฟท์ แม่มิสซิสเฮอริตันพยายามกักกัน เธอเพื่อที่จะคงอยู่อย่างแนบมาที่ตองรักษาเกียรติยศของสามีและครอบครัวสามี เธออยากจะมีอิสระ เธอทนอยู่กับครอบครัวสามีมาเป็นเวลาถึง 12 ปี โดยที่เธอไม่มีความสุขเลย เพราะมิสซิสเฮอริตัน แสรวีเยท และฟิลิป ปฏิเสธเธออย่างไม่ให้เกียรติเธอ มีแต่คอยจับผิดและตำหนิเธอ หรือไม่ก็เขาะเขี่ยเธอเหมือนเธอเป็นคนงี่ กังนั้นเธอจะไม่ทนทนมานอยู่กับสิ่งเหล่านี้อีกต่อไป เมื่อเธอมีโอกาที่จะแต่งงานใหม่กับจีโน ในประเทศอิตาลี ซึ่งมิสซิสเฮอริตันไม่สามารถมา ยับยั้งการแต่งงานของเธอได้ เธอไม่ยอมให้ฟิลิปซึ่งมิสซิสเฮอริตันส่งมายกเลิกการหมั้นที่เธอแจ้งข่าวไป

For once in my life I'll thank you to leave me alone. I'll thank your mother too. For twelve years you've trained me and tortured me, and I'll stand it no more. Do you think I'm a fool? Do you think I never felt? Ah! When I came to your house a poor young bride, how you all looked at me over - never a kind word - and discussed me, and thought I might just do; and your mother corrected me, and your sister snubbed me, and you said funny things about me

to show how clever you were! And when Charles died I was still run in strings for the honour of your beastly family, and I was to be cooped up at Sawston and learn to keep house, and all my chances spoilt of marrying again. (Forster. 1905 : 44)

ชีวิตแต่งงานของอิลเลียกับจีโอโนในระยะแรกมีความสุข แต่ในไม่นานอิลเลียก็เริ่มมีความทุกข์ เพราะจีโอโนมักออกไปนอกบ้านเสมอ ๆ แม้ยามค่ำคืนเขาไม่เอาใจใส่หรือสนใจเธอเหมือนเก่า อิลเลียก็มักจะกลับไปขอסתן แต่เธอก็ไม่สามารถทำได้ เพราะสังคมของסתן รวมทั้งครอบครัวเฮอริทั้นเธอออกจากความสัมพันธ์ เธอต้องอยู่โดดเดี่ยวในถิ่นแคว้นที่ไม่คุ้นเคย เธอไม่สามารถทำสิ่งที่เธออยากทำได้ เพราะจีโอโนไม่ตามใจเธออีกแล้ว เหตุผลของเขาคือหนังสือทาลิไมโซอังกฤษ อิลเลียคิดถึงเมืองของסתן แต่เธอก็ไม่สามารถกลับไปได้ เพราะเธอได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างมาแล้ว และก็ไม่มีใครที่ขอסתןต้องการเธออีกแล้ว

She had given up everything for him - her daughter, her relatives, her friends, all the little comforts and luxuries of a civilized life - and even if she had the courage to break away there was no one who would receive her now. The Herritons had been almost malignant in their efforts against her, and all her friends had one by one fallen off. (Forster. 1905 : 64)

3. เอาใจตนเองต้องการให้ยอมทำตามความต้องการของตนเอง

เมื่ออิลเลียได้แต่งงานและอยู่กับจีโอโนแล้ว เธอแสดงตัวอยู่เสมอว่าเป็นผู้มีอำนาจที่จะบงการให้จีโอโนทำสิ่งที่เธอต้องการได้ จีโอโนอยากให้อภรรยาของเขาอยู่ด้วยกันที่บ้านของเขา แต่เมื่ออิลเลียไม่ต้องการ เขาก็ยอมตามเธอโดยดี อิลเลียมักเห็นว่าจีโอโนเป็นเด็กอยู่เสมอ ทั้งที่เขาอายุ 21 ปี และมีอายุห่างจากเธอ 12 ปี เธอตั้งกฎเกณฑ์ของเธอเองว่าจีโอโนจะต้องเป็นอย่างไรที่เธอคิด

She always treated him as a boy, which he was, and as a fool, which he was not, thinking herself so immeasurably superior to him

that she neglected opportunity after opportunity of establishing her rule. He was good - looking and indolent; therefore he must be stupid. He was poor; therefore he would never dare to criticize his benefactress. He was passionately in love with her; therefore she could do exactly as she liked. (Forster. 1905 : 51)

ถึงลิเดียจะแต่งงานกับจีโนซึ่งเป็นชาวอิตาลี แต่ลิเดียเองก็ยังคงติดอยู่กับสังคมและวัฒนธรรมของซอสตัน ดังนั้นเธอจึงมีความรู้สึกว่าเขาเองดีกว่าชาวอิตาลี เธอไม่ยอมสนิทสนมกับญาติของจีโน เธอต้องการให้เด็กหรือคนหากันอย่างไม่ใกล้ชิด

She liked nothing better than finding out some obscure and distant connection. .... (Forster. 1905 : 50)

แม่เต้านมที่ใช่เป็นเรือนหอ ลิเดียบอกให้จีโนขอมานหลังที่เธอได้พบเขาเป็นครั้งแรก เพราะเธอต้องการให้ทั้งบ้านและชายที่เธอรักไว้ด้วยกัน

She made Gino buy it for her because it was there she had first seen him, sitting on the mud wall that face the Volterra gate. She remembered how he had smiled down at her, and being both sentimental and unrefined, was determined to have the man and the place together. (Forster. 1905 : 49)

นอกจากนี้เธอยังไม่ต้องการให้จีโนคบหากับคนชั้นต่ำเป็นเพื่อน เธออยากให้เขามีเพื่อนเป็นคนมีฐานะดี หรือเป็นผู้ที่สังคมให้การยอมรับนับถือ หรือคบกับผู้ที่ป็นผู้นำของสังคม อย่างที่มิลฟอร์ดเฮอริตันเป็นผู้นำของสังคมซอสตัน

"But, Gino dear, if they're low - class, why did you talk to them ? Don't you care about your position ?" (Forster. 1905 : 53)

ทัศนคติต่อเรื่องการศึกษา

ลิเดียยังคงติดอยู่เสมอว่าประเทศอังกฤษเป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบและมีสิ่งต่างๆ ดีกว่าประเทศอิตาลีมาก ถึงแม้ว่าประเทศหรือสิ่งก่อสร้างในประเทศอิตาลีจะสวยงามก็ตาม และ

เธอจะแต่งงานกับชาวอิตาลี เธอก็ไม่เห็นว่าประเทศอิตาลีดีกว่าเดิม เธอไม่อยากให้เออร์มา หรือเด็กชาวอังกฤษอื่น ๆ ได้รับความศึกษาจากมอนเทอเรียโนเลย

But Lilia had not the courage even to suggest this to the Herritons, and on unexpected terror seized her at the thought of Irma or any English child being educated at Monteriano. (Forster. 1905 : 51)

ทัศนคติต่อเรื่องพิธีการแต่งงาน

ลิเลียคิดถึงงานแต่งงานของเธอกับจีโอ แม้ว่าเธอจะเป็นคนที่ไม่สนใจในเรื่องศาสนา แต่เธอก็เปรียบเทียบการทำพิธีแต่งงานของเธอกับของหญิงชาวอังกฤษคนอื่นไม่ได้ เธอไม่ได้ทำพิธีแต่งงานที่ Church of England เธอคิดว่างานแต่งงานของเธอไม่ถูกต้องสมบูรณ์ และคงจะมีผลต่อเธอในชาติหน้า

Lilia had no religion in her; but for hours at a time she would be seized with a vulgar fear that she was not "married properly", and that her social position in the next world might be as obscure as it was in this. (Forster. 1905 : 61)

5. มิสซิสเฮอริตัน (Mrs. Herriton)

มิสซิสเฮอริตัน เป็นหญิงชาวอังกฤษ เธอเป็นแม่และคุณแฉกรอครอบครัวเฮอริตันโดยลำพัง เธอมีลูกสามคนคือ แสเวียท ชาร์ล และฟิลิป ชาร์ลลูกชายของเธอแต่งงานกับลิเลียและมีบุตรด้วยกันหนึ่งคนคือ เออร์มา ครอบครัวของชาร์ลยังคงอาศัยอยู่กับมิสซิสเฮอริตัน และเมื่อชาร์ลเสียชีวิตไป เขายกมรดกของเขาให้แก่ลิเลียและเออร์มา ลิเลียต้องการแยกไปอยู่ต่างหาก แต่มิสซิสเฮอริตันต้องการให้อยู่ด้วยกัน มิสซิสเฮอริตันเป็นคนที่มีความรู้ มีการศึกษาดี เธอสนใจเรื่องดนตรี และเธอเป็นผู้นำในสังคมเมืองซอสตัน แต่เธอมักจะทำความยุ่งยากให้คนในครอบครัวเสมอ เพราะเธอชอบให้ทุกคนทำตามที่เขาต้องการ และเธอก็ฉลาดที่จะทำให้คนอื่นยอมตามใจเธอ

ลักษณะนิสัยของมิสซิสเฮอริตัน

1. ถือตัวและหยิ่งในเกียรติของครอบครัว

มิสซิสเฮอริตันเป็นคนที่มีความรู้ และมีการศึกษาสูง เธอเป็นคนที่มีฐานะดีและมีเกียรติในสังคม เธอค่อนข้างจะเจ้าระเบียบ และถือตัว เธอไม่ชอบให้เออมาเรียกเธอว่า บ้า แทนที่จะเรียกว่า คุณย่า

She referred not to her own mother, but her mother in - law, Mrs.Herriton, who hated the title of Granny. (Forster. 1905 : 19)

"Grandmother," dear; not "Granny," Said Mrs.Herriton.

giving her a kiss. (Forster. 1905 : 21)

เมื่อมิสซิสเฮอริตันได้รับจดหมายจากแม่ของลิเดียเพื่อแจ้งข่าวการหมั้นของลิเดียกับชายอีกคนหนึ่ง มิสซิสเฮอริตันโกรธมาก เธอไม่พอใจที่ลิเดียเขียนไปหาแม่ของเธอแทนที่จะเขียนมาหาเธอโดยตรง

"How dare she not tell me direct! How dare she write first to Yorkshire! Pray, am I to hear through Mrs.Theobald a patronizing, insolent letter like this? Have I no claim at all? Bear witness, dear" - she choked with passion - "bear witness that for this I'll never forgive her!" (Forster. 1905 : 28)

มิสซิสเฮอริตันถือว่าการที่ลิเดียหมั้นเป็นการกระทำผิดที่รุนแรง ลิเดียเป็นแม่มาย และมีลูกสาวอายุ 8 ปี ถ้าเธอแต่งงานใหม่ก็เท่ากับเธอกำลังทำลายเกียรติยศของครอบครัวเฮอริตัน เธอสามารถล้มชารลและละทิ้งเออมาเพื่อความสุขของตัวเอง เพราะฉะนั้น มิสซิสเฮอริตันจึงโกรธมาก และถือว่าลิเดียได้ตัดขาดจากครอบครัวเฮอริตันแล้ว

"... Lilia has insulted our family, and she shall suffer for it. ...." (Forster. 1905 : 30)

"... If Lilia marries him she insults the memory of Charles, she insults Irma, she insults us. Therefore I forbid her, and if she disobeys we have done with her for ever." (Forster. 1905 : 31)

2. เวลาที่ให้นิยมนำตามที่ต้องการ

มิสซิสเฮอริตันเป็นคนฉลาดเธอมักจะให้คนที่แวกกลมเธอทำตามที่ต้องการ เธอคุ้นเคยกับการมีอำนาจ เธอจึงชอบบงการชีวิตของคนอื่น เธอต้องการให้ฟิลิปอยู่อย่างหญิงม่าย เมื่อฟิลิปไม่ทำตามเธอจึงโกรธมาก เธอต้องการให้ฟิลิปและเฮเรียททำอะไร พวกเขาทั้งสองทำตามที่เราสั่ง บางครั้งฟิลิปไม่พอใจและไม่ต้องการทำตามที่เราบอก แต่เขาก็ไม่กล้าเลยสักครั้งที่จะโต้แย้ง มิสซิสเฮอริตันจะปล่อยให้ฟิลิปพูดอย่างที่เขาคงการแต่เมื่อถึงเวลา เขาจะตรงทำตามที่เราบอก

Mrs. Herriton replied in the memorable words, "Let Philip say what he likes, and he will let us do what we like." (Forster. 1905 : 27)

She had let him talk as much as he liked. But when she wanted a thing she always got it. (Forster. 1905 : 84)

3. ไม่จริงใจในการกระทำ

มิสซิสเฮอริตันไม่ใช่คนที่จริงใจและทำความดีเพราะว่าเธออยากทำ เธอมักจะทำในสิ่งที่สังคมยอมรับโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึก เธอรักในเกียรติและศักดิ์ศรีจนบางทีดูเหมือนเป็นการชิงดีชิงเด่น แต่แรกเมื่อเออร์มาเกิดนั้นเธอไม่ใคร่ต้องการเออร์มาเลย แต่เมื่อมิสซิสเฮอริตันเข้ามาเกี่ยวข้องกับ มิสซิสเฮอริตันจำเป็นที่ต้องต่อสู้เพื่อให้เด็กโตอยู่กับบิดา เพราะเธอคิดว่าเด็กจะท้องเป็นของครอบครัวฝ่ายบิดา

Irma belonged to her father's family, not to her mother's. (Forster. 1905 : 23)

สิ่งเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อฟิลิปตายโดยผู้ชายของเธอที่เพิ่งเกิดอยู่กับจโน มิสซิสเฮอริตันไม่ใคร่ต้องการเกี่ยวกับเด็กคนนี้เลย เธอไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าฟิลิปมีลูกชายอีกคน ทรัพย์สินมรดกของชาร์ลส์ที่ให้แก่เออร์มาจะถูกดูแลโดยเฮเรียท และฟิลิป

ส่วนจิโนและลูกชายก็จะไ้เงินเฉพาะในส่วนของอิลเลียเท่านั้น แต่เมื่อจิโนส่งรูปลูกชายมาเมื่อเออร์นาร์และเมื่อชาวนีกระจายออกไป คาโรไลน์เป็นผู้ที่มาพูดถึงการเลี้ยงดูเด็กคนนี้ ซึ่งมิสซิสเตอร์ริตันว่าไม่ใช่หน้าที่ของเธอ แต่เธอก็เขียนจดหมายไปขอลูกชายจากจิโน แต่เมื่อจิโนตอบปฏิเสธ เธอก็ไม่ได้สนใจที่จะนำเด็กมาอีก คาโรไลน์เป็นผู้ทำให้เธอเกิดหิวและท้องการเอาชนะ เพราะคาโรไลน์ไม่ยอมรับการปฏิเสธของจิโนและจะนำไปนำเด็กมาเลี้ยงดูเอง ซึ่งมิสซิสเตอร์ริตันทนไม่ได้ที่จะให้เป็นเช่นนั้น เธอก็ดำคำนิทาของคนในซอสต์กัน เธอสั่งให้ฟิลิปและแอสเรียทไปเฝ้ามองเทอเวียโนเพื่อนำเด็กกลับมาให้ได้ เธอยินดีเสียเงินจำนวนมากเท่าใดก็ได้เพื่อให้ได้เด็กมา

"Stop that nonsense, Philip. I will not be disgraced by her.

I will have the child. Pay all we've got for it. I will have it ?

(Forster. 1905 : 88)

ทัศนคติของชาวอิตาลี

มิสซิสเตอร์ริตันมีทัศนคติในเรื่องเชื้อชาติ และฐานะของชาวอิตาลีในทางที่ไม่ดีตั้งแต่แรกที่เขาได้รับโทรเลขตอบจากคาโรไลน์ว่า อิลเลียหมั้นกับผู้ที่ชาวอิตาลี เธอไม่เชื่อว่าคาโรไลน์บอกความจริง เธอก็คิดว่าอิลเลียอาจเป็นคนเขียนโทรเลขเองก็ได้ เธอนึกภาพของชายที่อิลเลียหมั้นด้วยว่าเป็นคนยากจนต่ำต้อย ซึ่งก็เป็นความจริง มิสซิสเตอร์ริตันเป็นเพียงผู้เดียวที่สังเกตเห็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นถ้าอิลเลียแต่งงานกับจิโน เพราะปัญหาไม่ใช่อยู่ที่ความแตกต่างทางฐานะอย่างเคียว แต่สิ่งสำคัญคือความแตกต่างของเชื้อชาติวัฒนธรรม มีวัฒนธรรมและมีความนึกคิดต่างกัน ซึ่งในที่สุดอิลเลียกับจิโนก็ประสบปัญหานี้

His wife was a very ordinary woman, and why should her ideas differ from his own ? No one realized that more than personalities were engaged; that the struggle was national; that generations of ancestors, good, bad or indifferent, forbade the Latin man to be

chivalrous to the northern woman, the northern woman to forgive the Latin man. All this might have been foreseen; Mrs. Herriton foresaw it from the first. (Forster. 1905 : 67)

เรื่องย่อ

The Longest Journey

สถานที่ ประเทศอังกฤษ

เวลา ทัศนศตวรรษที่ 20

สังเขปเรื่อง

เฟร็ดเคอริก อีเลียต (Frederick Ellicot) เป็นนักศึกษายุ่งเหี่ยวที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge) เขาเป็นคนท้วมทึบ เพราะต้องอยู่โดยลำพังมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเขามาเรียนที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เขามองว่ามีความสุขมากกว่าที่อื่น ๆ มา เหตุที่เขาต้องอยู่โดดเดี่ยว ไม่ค่อยมีเพื่อน เพราะเขาเป็นคนพิการ ซาชายของเขาพิการมาแต่กำเนิด ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กที่ร่างกายปกติได้ เขาเคยโศกอย่างไม่มีเพื่อนเลย พอลองขอเล่นกับริคกี (Rickie) เพราะว่าเขาตีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า ริคกี (Rickety) นั่นเอง นอกจากเขาจะพิการแล้ว เขายังมีปัญหาที่สำคัญคือ การที่พ่อและแม่ของเขาอยู่ด้วยกันโดยไม่มีความรักต่อกัน พ่อไม่รักเขาเลยแม้แต่ตอนที่ให้ความรักแก่เขาบ้าง แม่พ่อและแม่ของเขาตายไปตั้งแต่เขาอายุ 15 ปี เขาพอมีเงินที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ แต่ไม่มีใครให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เขาเลย

เมื่อเขามาอยู่ที่เคมบริดจ์เขามีความสุขมากขึ้น ที่นั่นเขาได้แสดงให้คนอื่น ๆ เห็นว่าเขาเป็นนักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง เขามีเพื่อนหลายคน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่นั่นเอง ริคกีและเพื่อน ๆ ใช้เวลาส่วนมากในการสนทนา และโต้แย้งกันในประเด็นต่าง ๆ ของเรื่องปรัชญา และวรรณคดีที่พวกเขาสนใจ วันหนึ่งในขณะที่อยู่กับเพื่อนกำลังถกเถียงกันเรื่องปรัชญา เพื่อนเก่าของเขาชื่อ แอ็กเนส (Agnes) และเฮอริเบิร์ต เพมโบรค (Herbert Pembroke) มาหาเขาตามคำเชิญชวนของเขาในตอนสุดท้ายที่ริคกีเองล้มเลิกไปแล้ว แอ็กเนสและเฮอริเบิร์ตเป็นเพื่อนที่สนใจในงานเขียนของเขา ในช่วงวันหยุดก่อนคริสตมาส

ริกก็ไปพักอยู่กับ สจวต แอนเซด (Stewart Ansell) เพื่อนซึ่งเรียนที่เคมบริดจ์ด้วยกัน แต่ ริกก็คิดว่าเขาคงจะไปเยี่ยมครอบครัวเพิ่มโบรคควัย ริกก็ชอบแอกเนส และเซอร์ เบิร์ต แต่ เขาไม่ชอบเจอร์ราร์ด (Gerald) คู่หมั้นของแอกเนสที่เคยเรียนโรงเรียนมัธยมแห่งเดียวกับเขา ริกก็เกลียดการที่ต้องเห็นความสุขของคนที่รักกัน เพราะสิ่งนี้ทำให้เขานึกถึงปมค้อยของตนเอง ที่ไม่มีโอกาสเช่นนี้บ้าง เนื่องจากเขาซาพิการ แต่เมื่อเจอร์ราร์ดถูกฆ่า และเสียชีวิตในขณะที่เล่น ฟุตบอล แอกเนสเสียใจมาก ริกก็เป็นผู้ที่ปลอบใจ และทำให้แอกเนสคลายความโศกเศร้าไปได้ ริกก็กลับไปเรียนที่เคมบริดจ์ตามเดิม เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปสองปี เขาพบกับแอกเนสอีกครั้ง ครั้งนี้เขารู้สึกได้ว่า เขาหลงรักแอกเนส แอกเนสไม่ปฏิเสธความรักของริกก็ เขามีแผนการที่จะแต่งงานกัน แต่แอนเซดไม่เห็นด้วย เขารู้ว่าแอกเนสไม่ใ้ใจจริงใจต่อริกก็ เขาพยายามบอก ริกก็แต่ไม่เป็นผล แอนเซดกลัวว่าแอกเนสจะทำให้ริกก็มีชีวิตที่น่าเบื่อหน่าย

ริกก็หมั้นกับแอกเนส เขาพาแอกเนสไปเยี่ยมป่าของเขาชื่อ มิสซิสเอมิลี เฟลลิ่ง (Mrs. Emily Failing) ที่ชนบท ริกก็ไม่ค่อยชอบป่าของเขาเท่าไรนัก แต่เขาเหลือเพียงป่า อยู่คนเดียวที่เป็นญาติสนิท มิสซิสเฟลลิ่งเป็นหญิงที่ขอมบังคับให้ผู้อื่นทำตามความปรารถนาของเธอ และเธอจะมีความสุขถ้าได้เห็นคนเหล่านั้นเป็นทุกข์ จากการทำตามความต้องการของเธอ ริกก็ ได้พบกับ สตีเฟน วันแฮม (Stephen Wonham) ซึ่งเป็นญาติกับมิสซิสเฟลลิ่ง เขาไม่ค่อยชอบ สตีเฟนนัก ภายหลังเขารู้จากป่าว่า สตีเฟนเป็นน้องชายของเขา ซึ่งเขาคิดว่าเป็นน้องที่เกิดจาก พ่อของเขากับหญิงอื่น เขาไม่ได้แสดงตัวให้สตีเฟนรู้ ในขณะที่สตีเฟนไม่รู้ว่ริกก็เป็นพี่ชาย

หลังจากริกก็แต่งงานกับแอกเนส เขาไปอยู่ที่เมืองซอสตัน (Sawston) กับเซอร์ เบิร์ต เซอร์ เบิร์ตและแอกเนสพยายามบงการชีวิตของริกก็ เขาต้องพยายามปรับตัวและโอนอ่อนใน สิ่งทั้งสองต้องการ เขาพบว่าเซอร์ เบิร์ตไม่ใช่คนฉลาดเลย ชีวิตการแต่งงานที่ริกก็ทำได้ สิ้นสุดหายไป แอนเซดไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรริกก็ได้อีก ริกก็ถูกตัดขาดจากการติดต่อกับเพื่อน ๆ ที่เคมบริดจ์ หลังจากนั้นอีกสองปีริกก็พบกับสตีเฟนอีกครั้ง แต่แอกเนสพยายามกีดกันไม่ให้สตีเฟน ได้ติดต่อกับริกก็ แอกเนสต้องการจะครอบครองมรดกที่ริกก็จะได้รับจากมิสซิสเฟลลิ่ง โดยไม่ต้อง ให้สตีเฟนมาแย่งไป สตีเฟนมาซอสตันครั้งนี้เพราะเขาได้รู้ความจริงว่า ริกก็เป็นพี่ชายของเขา เขาจึงต้องการมาพบ เขาต้องการความรักจากพี่ชายซึ่งเขาไม่เคยมีมาก่อน แต่แอกเนสก็จัดการ

ไม่ให้ริกกีได้พบสติเฟ่น แอ็กเนสเสนอเงินจำนวนหนึ่งเพื่อไม่ให้สติเฟ่นรื้อฟื้นเรื่องอดีตกับริกกี สติเฟ่นจากไปโดยไม่ได้รับเงินจากแอ็กเนส

แอนเชลซึ่งมาที่ขอสตินและได้พบกับสติเฟ่น รู้ความจริงที่ว่าสติเฟ่นเป็นน้องชายร่วมมารดา กับริกกี เขาบอกความจริงนี้แก่ริกกี ริกกีเสียใจมากที่ไม่ได้ช่วยเหลือสติเฟ่น เขารู้ว่าแอ็กเนสยังคง การกระทำของเธอ สติเฟ่นระเห่รอนหางานทำในลอนดอน เมื่อมีเงินก็ขอเหล้าดื่ม เขากลับมา ขอสตินเพื่อจะทำร้ายริกกี แต่เพราะความเมา ทำให้ริกกีขงพบเขานำเขามาที่บ้าน เขาต้องการ ให้สติเฟ่นอยู่กับเขา แต่สติเฟ่นปฏิเสธ สติเฟ่นไปหาไร่ที่สก๊อตแลนด์กับญาติของแอนเชล ริกกีกลับมา วิทยาลัยเพื่อเริ่มงานเขียนอีกครั้ง เมื่อเขาพบสติเฟ่นครั้งสุดท้าย สติเฟ่นดื่มเหล้ามานานอยู่บน บนรางรถไฟ ริกกีพยายามช่วยพุงร่างของสติเฟ่นออกมาในขณะที่รถไฟกำลังแล่นตรงมาแต่ตัว ของเขาเองถูกรถไฟทับเสียชีวิต ภายหลังสติเฟ่นมีครอบครัวที่สงบสุข

วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายเรื่อง The Longest Journey

1. ริกกี อีเลียต (Rickie Elliot)

ริกกี อีเลียต (Rickie Elliot) เป็นชายหนุ่มอายุ 20 ปี ริกกีเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เขากำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 อีก 2 ปีเขาจะได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต (B.A.) เขาชอบวิชาวรรณคดี และชอบการเขียน ริกกีไม่ชอบเล่นกีฬาเนื่องจากเขามีชายพิการแต่กำเนิด สิ่งที่ทำให้เขามีปมท้อในชีวิต นอกเหนือจากการขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว ดังนั้นเมื่อเขามาเรียนที่เคมบริดจ์เขาก็มีความสุขมากกว่าแต่ก่อนหน้านั้น เขารักห้องที่เขาพักอยู่มากกว่าที่เพื่อนของเขาพักห้องของแต่ละคน เพราะเขารู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของห้องนั้น

But Rickie turned to none of these friends, for just then he loved his rooms better than any person. They were all he really possessed in the world, the only place he could call his own.

(Forster. 1907 : 64)

เขามีความรู้สึกรักและผูกพันกับเคมบริดจ์ เพราะเขาไม่มีบ้าน ดังนั้นเคมบริดจ์จึงเปรียบเสมือนบ้านของเขา

And then you're got a house - not a metaphorical one, but a house with father and sisters. I haven't, and never shall have. There'll never again be a home for me like Cambridge. (Forster. 1907 : 69)

ลักษณะนิสัยของริกกี

1. ต้องการเพื่อนเพื่อทดแทนความเหงาในวัยเด็ก

ริกกีมีชวตวัยเด็กที่เหงา และไม่มีเพื่อน เมื่อเขาเรียนที่โรงเรียนมัธยม เขาคงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เขาคงเดินทางมาที่เคมบริดจ์โดยลำพัง และคิดว่าเขาคงต้องอยู่ตามลำพังต่อไป

He had crept cold and friendless and ignorant out of a great public school, preparing for a silent and solitary journey, and praying as a highest favour that he might be left alone. (Forster. 1907 : 10)

เมื่อริกกีมาอยู่ที่เคมบริจจ์ในปีแรกเขายังไม่มีเพื่อนมากนัก แต่พอชั้นปีที่ 2 เขาเริ่มมีเพื่อนที่เขาชอบ ซึ่งเพื่อนกลุ่มนี้เป็นนักศึกษาที่ไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่หาเช่นเดียวกับเขา แอนเซอเป็นเพื่อนที่รักที่ชอบและชื่นชมในความฉลาด แอนเซอชอบเรื่องปรัชญา เขามักจับกลุ่มโต้แย้งกันอยู่เสมอ ซึ่งริกกีไม่ค่อยชอบเข้าร่วมการโต้แย้งนี้ เขาชอบที่จะฟัง เพราะเขาไม่ค่อยชอบและเขาใจปรัชญามาก เขากลัวว่าเขาจะแสดงความเขลาออกมา

Rickie, on whose carpet the matches were being dropped, did not like to join in the discussion. It was too difficult for him. He could not even quibble. If he spoke, he should simple make himself a fool. He preferred to listen,.....(Forster. 1907 : 8)

โดยธรรมชาติแล้วริกกีเป็นคนที่อ่อนแอ สาเหตุประการหนึ่งเนื่องจากร่างกายของเขาพิการ เขาจึงไม่ชอบที่จะเล่นกีฬา หรือออกกำลังกายด้วยวิธีใด ๆ เช่น ว่ายน้ำหรือขี่ม้า ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งจากเขามีสภาพจิตใจที่อ่อนแอ เขามีความเกลียดพ่อ ในขณะที่บู่ซาแม่ เขาจะยอมทำตามความประสงค์แม่ทุกอย่าง เมื่อเขามีแฟนคือแอกเนส เขารักและทำตามที่แอกเนสต้องการให้ทำ เมื่อสติเฟื่องพบริกกี เขาเห็นความอ่อนแอของริกกีอย่างชัดเจน

...he wondered what it was like to be weak - not to ride not to swim not to care for any thing but books and a girl. (Forster. 1907 : 144)

ชีวิตครอบครัวในวัยเด็กของริกกี ถึงแม้ว่าจะอยู่กับพ่อแม่ในช่วงที่เขาเด็ก แต่เขาไม่ได้ได้รับความรักจากพ่อแม่เท่าที่ควร พ่อไม่รักเขาเลย ส่วนแม่รักและดูแลเขา ดังนั้นเขาจึงไม่รักพ่อ แต่เขารักและบู่ซาแม่ เมื่อเขาเห็นสภาพครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ได้รักกัน และการที่พ่อทอดทิ้งไม่สนใจเขา เพราะเขาพิการ เขามีความเกลียดพ่ออยู่ในใจตลอดเวลา

He was never told anything, but he discovered for himself that his father and mother did not love each other, and that his mother was lovable. ....

The boy grew up in great loneliness. He worshipped his mother, and she was fond of him (Forster. 1907 : 29)

รักก็ยกย่องจะทำทุกอย่างที่แม่ต้องการไม่ว่าเธอจะให้เขาเป็นอะไร เขาเคยบอกแม่เมื่อเขายังเด็กว่า เขาจะเป็นเช่นขี้ผึ้งในอุ้งมือของแม่

"I shall be as wax in your hands, mamma? (Forster. 1907 : 32)

2. ไม่มั่นใจในตนเอง

ถึงแม้รักก็เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ แต่รักก็เป็นคนที่ไม่มีความมั่นใจในตนเอง เขาไม่กล้าให้คนอื่นอ่านงานของเขาเพื่อวิจารณ์ เขาไม่พัฒนางานเขียน ทั้งที่เขาเขียนเรื่องสั้นไว้มากมายเรื่อง เขาคงตั้งใจจะรวมพิมพ์เป็นเล่ม แต่ไม่มีสำนักพิมพ์ใดรับพิมพ์งานของเขา

He had written eight or nine, and hoped they would make up a book, and that the book might be called Pan Pipes. He was very energetic over this; he liked to work for some imperceptible bloom had passed from the world, and he no longer found such acute pleasure in people. Mr. Failing's old publishers, to whom the book was submitted, replied that, greatly as they found themselves interested, they did not see their way to making an offer at present. (Forster. 1907 : 146)

รักก็พยายามเขียนและนำเรื่องที่เขาเขียนไปให้บรรณาธิการ หนังสือฉบับหนึ่งอ่าน แต่เขาก็ต้องผิดหวังอีก เพราะเรื่องที่เขาเขียนนั้น ยังไม่สามารถทำให้คนอ่านคล้อยตามได้ บรรณาธิการได้แนะนำให้เขาศึกษาชีวิตและพยายามเข้าใจชีวิต แล้วเขาจะเขียนดีขึ้น

3. ยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่เขารัก

ริกก็รักแอกเนสมาก เขาหลงรักเธอและคล้อยตามคำพูดของเธอเสมอหลายครั้งที่เขาต้องเปลี่ยนความตั้งใจเดิม เมื่อริกก็รู้จักกับแอกเนสเขาไม่ได้มีความผูกพันใกล้ชิดหรือรักแอกเนส แต่เขาก็มีความรู้สึกที่ดีต่อเธอ ริกก็ชอบแอกเนส เพราะเธอก็คือเขา แม้ว่าเขาจะซาพิการ์

I never knew any one so always good - tempered and kind. She's been kind to me ever since I knew her. (Forster. 1907 : 21)

ริกก็พาแอกเนสและมิสซิสเวินไปทานอาหารกลางวัน เขาก็ค่อยๆ เสมอว่าเขามิชอบคนที่ซาพิการ์ เขาไม่ควรรักกับแอกเนส และเขาไม่ต้องการให้ เธอรู้ถึงความรู้สึกของเขาเพราะเขากลัวเธอจะรังเกียจ

"... I cannot understand why the ugly and crippled are there, however healthy they may fell inside....." (Forster. 1907 : 75)

And all the time he thought, "It is hard on her. She had no right to be waeking with me. She would be ill with disgust if she knew.

It is hard on her to be loved." (Forster. 1907 : 76)

ดังนั้นเมื่อแอกเนสแสดงที่ท้าวไมรังเกียจเขา เขาก็รู้สึกมีความสุข เขายินดีทำทุกอย่างที่เธอต้องการ เขาสามารถละทิ้งการเขียนหนังสือ ละทิ้งเคมีบริดจ์ เพื่อเป็นครูที่ค้นคว้าศาสตร์ ละทิ้งเพื่อนที่เคมีบริดจ์ แม้ว่าแอนเซลจะเคยบอกเขาว่าแอกเนสไม่เหมาะกับเขา เธอจะทำให้ชีวิตของเขาน่าเบื่อหน่าย แต่เขาก็ไม่เชื่อแอนเซล เขาไปซอสตัน และแต่งงานกับแอกเนส

ชีวิตการแต่งงานของเขาและแอกเนสไม่สวยงามอย่างที่เขาคิด ริกก็รู้ว่าแอกเนสยังคงรักเจอร่าอยู่ แต่เขาก็ไม่รังเกียจที่เธอจะจำสิ่งเหล่านั้น เขาต้องการความมั่นคง ต้องการความรักอย่างจริงจัง แม้ว่าเขาจะเป็นคนรักคนที่สองของแอกเนสเขาก็ไม่รังเกียจ

แต่ในตอนแรกที่รักก็รู้ความจริงว่า สตีเฟนเป็นน้องชาย แต่แรกเขาคงตั้งใจจะบอกความจริงแก่สตีเฟน แต่แล้วริกก็ยอมล้มเลิกความคิดนี้ด้วยการเกลี้ยกล่อมของแอกเนส แอกเนสทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้เป็นแค่นักเพราะเขาพยายามแล้ว แต่แอกเนสซัดขวาง จึงไม่ใช่ความผิด

ของริกกีที่ไม่สามารถบอกให้สติเฟื่องฐานะของตนได้ ริกกีซึ่งเป็นคนฉลาด มีความคิด แต่แล้วเขา
ก็ถูกครอบงำด้วยความคิดของผู้หญิงที่เขารัก

He pretended to himself he would rather see his brother before he answered; that it was easier to acknowledge him thus. But as the back of his soul he knew that the woman had conquered, and that he was moving forward to acknowledge her, "If he calls me again-" he thought. (Forster. 1907 : 144)

4. ยอมรับความจริงและรักความยุติธรรม

ริกกีเป็นคนที่ชอบความจริงและยอมรับความจริง เขามีความคิดเป็นของตนเองและเขาจะไม่ยอมคล้อยตามใครง่าย ๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแอนเซลในบางครั้ง หรือแม่แท้กับป้าของเขา มีสซิลเฟลิ่ง เขาก็ไม่เคยที่จะยอมเธอเลย เขาไม่ชอบลักษณะของผู้หญิงอย่างป้าของเขา เพราะเธอชอบมีอำนาจให้คนรอบข้างทำตามความประสงค์ของเธอ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความรู้สึกของใคร

Rickie admired his aunt, but did not care for her. She reminded him too much of his father. She had the same affliction, the same heartlessness, the same habit of taking life with a laugh-as if life is a pill! (Forster. 1907 : 105)

แอกเนสพยายามไม่ให้ริกกีพูดไม่สุภาพกับป้าหรือซัดแยงเธอ แต่ริกกีไม่สนใจคำเตือนนั้น

"Yes, but that wouldn't prevent you see doesn't mind what she says or what she repeats if it amuses her. If she thought it really funny, for instance, to break our engagement, she'd try." (Forster. 1907 : 106)

ริกกีไม่เคยคิดมาก่อนว่าสติเฟื่องจะเป็นน้องชายของเขา ในตอนแรกเขาไม่ยอมรับและคิดว่าเป็นไปได้ เขาไม่ต้องการให้คนอื่นอย่างสติเฟื่องเป็นน้องของเขา ทั้งที่เขาควรจะทำให้ได้รู้ว่าเขายังมีน้องชายอยู่ เพราะเขาอยู่โดดเดี่ยวมาตลอดและมีความรู้สึกเป็นปมท้อในเรื่อง

ครอบครัวที่ไม่มีความอบอุ่น เขาคิดอยากจะมีใครสักคนที่รักเขา และที่เขาจะให้ความรัก แต่เนื่องจากสติเฟื่องไม่ใช่นองแพ่ ๆ แต่เป็นน้องที่เขาเข้าใจว่าเป็นเด็กที่เกิดจากพ่อ ซึ่งเขาไม่ชอบพอ เมื่อป้าเอมิลีบอกว่าสติเฟื่องเป็นน้องชาย เขาไม่ยอมรับ และเถียงว่าเป็นไปไม่ได้

"Stephen Wonham isn't my brother, Aunt Emily.".....

.....

Still laughing, he said, "I, with a brother - younger - it's not possible? The horror leapt again, and he exclaimed, "It's a foul lie! แต่เมื่อป้าเอมิลียืนยันว่าสติเฟื่องเป็นน้องชายของเขาแน่นอน โดยที่สติเฟื่องเองไม่รู้อะไร ความจริงนั้นเช่นกัน ริกก็ตกใจจนเป็นลมไป แต่เมื่อเธอฟื้นขึ้นมา เขาก็ตระหนักถึงความเป็นจริง และยอมรับความจริงนั้น

There broke from him a cry, not of horror but of acceptance.

for one short moment he understood. (Forster. 1907 : 137)

ริกก็ต้องการให้สติเฟื่องรับรู้ความจริงเช่นกัน เขาไม่พอใจเมื่อป้าเอมิลีไม่ยอมรับสติเฟื่อง เขาคิดว่าเขาควรจะเป็นผู้บอกสติเฟื่องเอง เขาจะต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง แม่ว่าเขาจะไม่คอยชอบสติเฟื่อง และผู้เป็นพ่อของสติเฟื่อง

"You see, daring, - he took hold of her hand - what one must do is to think the thing out and settle what's right.....There will be no reward this time, I think, from such a man - the son of such a man. But I want to do what is right," (Forster. 1907 : 142)

5. ชอบฟังตนเอง

ริกก็เป็นคนที่ขยันทำงาน เขาต้องการพึ่งตัวเองและหาเงินจากการทำงาน เขาไม่ต้องการเงินมรดกของป้าเอมิลี เงินไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขา

ริกก็และแอกเนสมีความซัดแย้งกันทุกครั้งทีพูดถึงป้าเอมิลี แอกเนสต้องการให้ริกก็ไปเยี่ยมป้าบ้าง แต่ริกก็เห็นว่าไม่จำเป็นเพราะป้าก็มีสติเฟื่องอยู่ด้วยแล้ว เขาไม่ต้องการไปเอาใจป้า

เป็นนักปรัชญา พ่อของเขาแนะนำว่า เขาควรที่จะอ่านหนังสือให้มากขึ้น สิ่งที่ทำให้แอนเซลสามารถอยู่ในเคมบริดจ์ก็คือ ความฉลาดของเขา แอนเซลเป็นนักศึกษาที่ฉลาด เขามีผลการเรียนดี เขาเข้าใจในปรัชญาต่าง ๆ ที่รักก็ไม่ค่อยเข้าใจ รักที่ยกของปัญญาของแอนเซล

He's here because he's so clever - just on account of his brains.

(Forster. 1907 : 12)

ลักษณะนิสัยของแอนเซล

1. เชื่อมั่นในตนเอง

แอนเซลเป็นนักศึกษาที่คงแก่เรียน เขาอ่านหนังสือมาก เขาชอบวิเคราะห์และโต้แย้งหัวข้อทางปรัชญาเสมอ เขาเป็นผู้นำกลุ่มเขาเชื่อมั่นในความคิด และความคิดของเขามักจะถูกเสมอ แอนเซลถกเถียงกับเพื่อนเรื่องวัวว่า วัวอยู่ที่นั่นแต่เพื่อน ๆ บอกว่าเขาไม่มีข้อพิสูจน์ เพื่อน ๆ ว่าวัวไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่แอนเซลยืนยันว่าวัวจะต้องอยู่กับเขาไม่ว่าเขาไปที่ใด แต่ที่ว่าอาจไม่ได้อยู่กับคนอื่น ๆ ก็ได้

"She's there for me." he declared. "I don't care whether she's there for you or not. Whether I'm in Cambridge or Iceland or dead, the cow will be there. (Forster. 1907 : 7)

แอนเซลไม่เคยหยุดที่จะหาความรู้ แม้ในเวลาว่างเขาคิดถึงแต่เรื่องปรัชญา รักก็เห็นเขานั่งวาคูบัสที่เหล็ลเยมจัตุรัส วาควงกลมลงในสี่เหล็ลเยม และวาคสี่เหล็ลเยมในวงกลมไปเรื่อย ๆ รักก็สงสัยว่าสิ่งที่เขาวาคนั้นเป็นจริงหรือเปล่า แอนเซลบอกว่าอันที่อยู่ตรงกลางในที่สุดเป็นจริง เพราะไม่มีที่ว่างให้วาคอะไรได้อีกแล้ว

"The inside one is the one in the middle of everything. that there's never room enough to draw." (Forster. 1907 : 23)

2. เปิดเผยและแสดงความรู้สึกอย่างที่ลึก

แอนเซลเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา ถ้าเขาไม่ชอบ เขาก็จะแสดงให้รู้ว่าไม่ชอบ จนบางครั้งดูเหมือนไม่มีมารยาท หรือเป็นคนหยาบคายไป แอนเซลไม่ค่อยชอบแอกเนส ตั้งแต่

ครั้งแรกที่เขาพบเธอ เขาไม่สนใจ และไม่ยินดีที่จะรู้จัก แอ็กเนสมาที่ห้องของวิกกี ในขณะที่แอนเชลกำลังจุกไม้ขีดไฟ และถกเถียงเรื่องวิวาห์ วิกกีแนะนำให้แอนเชลรู้จักแอ็กเนส แต่เขายืนนิ่ง ปล่อยให้แอ็กเนสยื่นมือมารอเธอ และยังคงถามวิกกีว่า แอ็กเนสมาทานอาหารเป็นคาวหรือ แล้วเขาก็เดินออกจากห้องไป

There came on awful moment - a moment when he almost regretted that he had a clever friend. Ansell remained absolutely motionless, moving neither hand nor head. Such behaviour is so unknown that Miss Pembroke did not realize what had happened, and kept her own hand stretched out longer than is maidenly. (Forster. 1907 : 11)

แอ็กเนสโกรธมาก วิกกีพยายามไม่ให้เธอโกรธ เขาบอกกับแอ็กเนสว่า แอนเชลเป็นคนแบบนี้ เขาไม่ใช่สุภาพบุรุษ แต่เขามาอยู่ที่นี่ได้เพราะเขาฉลาดเท่านั้น

"...Now, sit down. He isn't a gentleman at all." (Forster. 1907 : 11)

เมื่อแอนเชลไม่ชอบใคร เขาก็ไม่เก็บความรู้สึกนั้นไว้ เขาจะแสดงกิริยาหยามคายกับคนที่เขาเกลียด เช่น เขาไม่ชอบ ฮอร์นบLOWER (Hornblower) เขาบอกวิกกีว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะการกระทำเช่นนั้นเหมือนกับทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนลง

"Because I hate him. You think it is so splendid to hate no one. I tell you it is a crime. You want to love every one equally, and that's worse than impossible - it's wrong. When you denounce sets, you're really trying to destroy friendship" (Forster. 1907 : 25)

3. สามารถอ่านนิสัยคนอื่นได้

แอนเชลเป็นคนที่สามารถอ่านนิสัยคนอื่นได้เอง เขาสามารถดวงรู้ความรู้สึกของวิกกีที่พยายามปกปิดได้ วิกกีพูดถึงความรักที่เพื่อนมนุษย์ควรมีต่อกัน เราควรจะรักคนอื่นไ้มากกว่าที่คิด แต่แอนเชลรู้ว่า วิกกีที่จริงแล้ว เขาเกลียดคนหลายคนมากกว่าที่เขาแสดงว่าเขาไม่ได้เกลียด วิกกีเถียงว่าไม่จริง เพราะเขาไม่เกลียดใครเลย แต่แล้ววิกกีก็ทองจ้ำจวนต่อคำกล่าวของแอนเชลที่ถามเขาว่า เขาไม่ได้เกลียดพ่อเขาเลยใช่ไหม

"Not even your father?" asked Ansell.

Rickie was silent. (Forster. 1907 : 26)

ความรู้และการศึกษาปรัชญาช่วยให้แอนเซลเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดีและลึกซึ้ง เขาสามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้ริกกีฟังได้ เช่น เมื่อริกกีพบกับแอกเนส และมีโครงการแต่งงานในอีก 2 ปีข้างหน้า แอนเซลไม่เห็นด้วย เขาเห็นว่าริกกียังไม่รู้จักโลก เขารู้จักแต่เคมบริดจ์ และเคมบริดจ์กับโลกภายนอกนั้นต่างกัน เขาเปรียบโลกภายนอกเป็นสิ่งที่อยู่นอกบ้าน และเคมบริดจ์เป็นสิ่งที่อยู่ภายในบ้าน เมื่อริกกีออกไปนอกบ้าน และเห็นความแตกต่างกันเขาจะท่องกลับเข้ามาในบ้านอีกครั้งหนึ่ง แต่ริกกีว่าเขาจะไม่กลับเข้าไปในบ้านอีก

"... To compare the world to Cambridge is like comparing the outsides of houses with the inside of a house. No intellectual effort is needed, no moral result is attained. You only have to say. "Oh, what a difference! Oh, what a difference!" and then come indoors again and exhibit your broadened mind." (Forster. 1907 : 68)

แอนเซลเห็นว่าการศึกษาที่ริกกีเดินทางไปทานอาหารกลางวันกับแอกเนสเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เขาไม่เห็นด้วยกับการพบกันของริกกีและแอกเนส เขารู้ว่าแอกเนสไม่ตั้งใจใจต่อริกกี เธอเข้ามาหาหญิงพลอกให้ริกกีเชื่อว่าเธอรักเขา

"...They've caught Elliot in a most ladylike way.....

Generally we were clattering after the married one, whom - like a fool - I took for a fool. But for one moment we were natural, and during that moment Miss Pembroke told a lie, and made Rickie believe it was the truth." (Forster. 1907 : 84)

แอนเซลรู้ว่าแอกเนสมีความสุขที่จะแต่งงานกับริกกี เพราะสิ่งนี้หมายถึงชัยชนะของเธอ ส่วนริกกีมีความสุข เพราะเขาได้ครอบครองผู้หญิงที่สวยอย่างที่เขาปรารถนามานานแล้ว แอนเซลมีเหตุผลที่ไม่อยากให้ริกกีแต่งงานกับแอกเนส ซึ่งไม่ใช่แค่เขาคอทานแอกเนส แต่เป็นเพราะเขา

สามารถคาดเหตุการณ์ที่จะเกิดภายหลังการแต่งงานได้ว่าจะต้องล้มเหลว เพราะแก่นเนสต้องการ
รักก็เพื่อแทนที่คนรักเก่าที่ตายไป และเพื่อต้องการอะไรบางอย่างจากริกกี

แอนเซลเขียนจดหมายไปหาริกกีพยายามให้เหตุผลที่เขาไม่ควรแต่งงานกับแก่นเนส
แอนเซลเตือนให้ริกกินึกถึงสภาพแท้จริงของเขา เพราะว่ามีร่างกายพิการ และจิตใจของริกกีซึ่ง
ต้องการที่จะชอบคนอื่น ๆ ใหม่มากขึ้น ซึ่งคนที่มีลักษณะเช่นนี้ไม่เหมาะที่จะแต่งงาน เขาให้ข้อคิดแก่
ริกกีกว่า ชายและหญิงมีความต้องการต่างกัน ผู้ชายต้องการที่จะรักเพื่อนมนุษย์ แต่ผู้หญิงต้องการที่
จะรักผู้ชายสักคน และเมื่อเธอได้มางานของเธอก็จบสิ้น แอนเซลเตือนให้ริกกีกัดถึงสิ่งอื่นอีก
นอกจากการมีภรรยาและมีลูก เขาบอกริกกีกว่า ริกกียังมีเพื่อน มีงานและมีอิสระทางความคิด
แต่ไม่ว่าแอนเซลจะพยายามอธิบายอย่างไร ริกกีก็ไม่เปลี่ยนความตั้งใจที่จะแต่งงานกับแก่นเนส

4. มีความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนอย่างแท้จริง

แอนเซลเป็นคนที่มีเพื่อน เขาปรารถนาดีต่อริกกี การที่เขาพยายามพูดถึงสิ่งที่ไม่เหมาะสม
ของแก่นเนส เขาต้องการเตือนสติริกกี และให้เขาคิดในกรอบขอบ เขาไม่ได้มุ่งทำลายความรักของ
ริกกีกับแก่นเนส เพราะความเห็นแก่ตัวที่จะให้ริกกีอยู่เป็นเพื่อนเขาที่เคมบริดจ์ แต่แอนเซล
เห็นว่าแก่นเนสไม่เหมาะสมกับริกกีด้วยประการทั้งปวง เธอจะทำให้ชีวิตของริกกีน่าเบื่อหน่าย
และชีวิตการแต่งงานของทั้งคู่จะต้องมีปัญหาแน่นอน และคำทำนายของเขาก็เป็นจริง

In many ways Ansell was a conceited man; but he was never
proud of being right. He had foreseen Rickie's catastrophe from
the first, but derived from this no consolation. (Forster. 1907 :
212)

เมื่อริกกีไม่ฟังคำทัดทานของเขา และไปอยู่หอส่วนตัวกับแก่นเนส แอนเซลก็ดำเนินชีวิต
ของเขาไปตามปกติ เขาชอบอ่านหนังสือ เขาแสวงหาสัจธรรมจากการอ่าน แม้จะรู้อาณาถึงเวลานี้
ไม่สามารถทำให้เขาร่ำรวยได้ เขาอาจจะประสบความล้มเหลว แต่เขาก็คิดว่า การอ่านหนังสือนั้น
ให้คุณค่าแก่ชีวิตของเขา เขาใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดา เขารู้ว่า เขาไม่ใช่พระเอก แต่เป็นเพียง
เด็กหนุ่มที่ไม่ได้ถูกตามใจจนเสียคน เมื่อทิลเลียด (Tilliard) และวิดริงตัน (Widdrington)
มาเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับริกกีกว่าขณะนี้ริกกีไม่เหมือนเดิมที่หอส่วนตัวเขาไม่มีเพื่อน ไม่ได้เขียนหนังสือ

เขาไม่มีความสุขเลย แต่แอนเซลซึ่งปฏิเสธการเชิญไปเยี่ยมค้นคว้าเขาส์จากวิกถึงสามครั้ง รู้สึกว่ายังไม่ถึงเวลาและยังไม่จำเป็นที่จะไปหาวิก เขาไม่ได้ขอร้องไปว่าวิกมีความสุขหรือทุกข์ แต่เขาจะไปก็เพราะเขามีเรื่องจะพูดคุยด้วย แต่ตอนนี้เขาไม่ได้พบกับวิกก็ ดังนั้นเขาจะไม่เสียเวลาไปขอความเห็น

"No, Widdrington; no. We don't go to see people because they are happy or unhappy. We go when we can talk to them. I cannot talk to Rickie, therefore I will not waste my time at Sawston."

(Forster. 1907 : 184)

แต่ในที่สุดเขาก็ทนไม่ได้ที่วิกจะอยู่ในสภาพเช่นนั้น เขาตัดสินใจไปขอความเห็น เพราะว่า เขาจะหาอะไรไปโดยบาง

"Let us go," he said. "I do not like carved stones."

(Forster. 1907 : 185)

แอ็กเนลไม่ชอบแอนเซล เพราะเขาเปิดเผยความลับของเธอ เธอพยายามทำทุกอย่างที่จะทำให้สติเฟื่องไปไหนจากวิก แอนเซลได้ทำหลายสิ่งซึ่งเธอพยายามทำ เขาประกาศให้วิกทราบว่าแท้จริงแล้วสติเฟื่องเป็นน้องชายที่เกิดจากแม่ของวิก ไม่ใช่ของชายที่เกิดจากพ่อ ความจริงชอบทำให้วิกที่ตกใจจนเป็นลมไป

"Please correct two slight mistakes : firstly, Stephen is one of the greaetest people I have ever met; secondly, he's not you father's son. He's the son of your mother," (Forster. 1907 : 230)

แอนเซลเป็นคนที่ฉลาดและเป็นมิตรที่ต่อวิก เขาชอบคนควาเล่าเรียนและโต้เถียงเรื่องปรัชญา เพื่อแสวงหาความจริง เขาเป็นคนที่เปิดเผยและจริงใจ เขาไม่อยากจะให้วิก ซึ่งชอบเขียนหนังสือจะตกลงพลัดชีวิตไปเป็นครูในโรงเรียนในชนบทที่ไม่มีเพื่อน เขารักและห่วงใยวิกเสมอ เขาทำเป็นไม่สนใจข่าวคราวของวิกแต่แท้จริงแล้ว เขาเป็นห่วงวิก เขาได้พยายามเตือนวิกแล้ว เขาได้แต่เฝ้าดูว่าวันใดวิกจะกลับสู่เลนบริดจ์อีก เขาได้เป็นผู้ที่ทราบความจริงเกี่ยวกับสติเฟื่อง นอกจากนั้นเขายังได้เปิดเผยความลับที่แอ็กเนลพยายามกำจัดสติเฟื่องอีกด้วย

3. แอกเนส เพมโบรค (Agnes Pembroke)

แอกเนสเป็นน้องสาวของเฮอริเบิร์ต เธอและพี่ชายอยู่หอสังคมน์ แอกเนสเป็นหญิงสาวที่สวยงาม เธอมีรูปร่างสูง ผิวคล้ำ และฉลาด แอกเนสรู้จักกับวิกกีมานานแล้วในฐานะเพื่อน เธอชอบความสวยงาม ผู้ชายที่หล่อและแข็งแรง ดังนั้นวิกกีจึงไม่มีความสำคัญสำหรับเธอเท่าใดนัก เธอมีคู่หมั้นแล้ว และจะแต่งงานในอีกไม่ช้า เธอเป็นคนร่าเริงและไม่ชอบเรื่องเศร้า เธอมีอารมณ์ดีเสมอและเป็นคนใจดี วิกกีคิดว่าแอกเนสคือเธอมากที่สุดที่เธอเป็นคนซื่อสัตย์

"...But she is really nice. And I thought she came into the room so beautifully....." (Forster. 1907 : 21)

ลักษณะนิสัยของแอกเนส

1. รักความสวยงามจากลักษณะภายนอกมากกว่าจิตใจที่แท้จริง

แอกเนสมีคู่หมั้นแล้วคือ เจอราด (Gerald) เธอไม่สนใจชายหนุ่มอื่น ๆ อีกเลย เพราะเจอราดเป็นชายที่มีคุณลักษณะที่เธอชอบ เขาแข็งแรง รูปร่างดี หน้าตาหล่อ เธอไม่สนใจว่าเขาจะมีนิสัยเช่นไร

... , but now - she cared not what men might do unto her, for she had her own splendid lover, who could have knocked all these unhealthy undergraduates into a cocked-hat. (Forster. 1907 : 12)

แอกเนสชอบผู้ชายที่หล่อ และแข็งแรง เช่น เจอราด ซึ่งเป็นนักกีฬาเมื่อครั้งศึกษาที่เคมบริดจ์ เมื่อเธอพบวิกกีเธออดเบรียขเทียบวิกกีกับเจอราดไม่ได้ วิกกีไม่ได้เป็นชายหนุ่มที่แอกเนสต้องการเลย เมื่อวิกกีไปขอสังคมน์เขาได้พบเจอราด แอกเนสแสดงความรักที่ต่อเจอราดอย่างเปิดเผย เธอภูมิใจในตัวเขา ดังนั้นเมื่อเจอราดเสียชีวิตในการแข่งขันฟุตบอลเธอจึงเสียใจมาก แต่เธอไม่ใคร่ร้องไห้คร่ำครวญมากนัก เธอคิดว่าเธอไม่ควรทำตามอย่างพวกสาวใช้

For many minutes she sat at the foot of the stairs, rubbing her eyes. An obscure spiritual crisis was going on. Should she weep

like the servants? or should she bear up and trust in the consoler time? (Forster. 1907 : 58)

2. ขอความสนุกสนานบ้าง

เมื่อแอกเนสและริกกีแต่งงานกันแล้วแอกเนสมีความสุขกว่าเดิม เธอรำเริง และเอาใจริกกี เมื่อริกกีเคร่งเครียด เธอจะหัวเราะ และทำให้เขารวมถึงชั้น แอกเนสเกลียดความเศร้า เธอทำให้ริกกีคิดถึงแม่

She was not cold : she would willingly embrace him. But she hated being upset, and would laugh or thrust him off when his voice grew serious. In this she reminded him of his mother. (Forster. 1907 : 172)

แอกเนสเป็นผู้หญิงที่ไม่ยอมเศร้าโศกกับความทรมานนัก เมื่อเจอราสตายเธอเสียใจแล้ว เธอก็สามารถหาหนทางเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ และอีกครั้งเมื่อเธอต้องสูญเสียลูกสาวที่เพิ่งคลอดได้ไม่กี่วัน เธอสามารถผ่านเหตุการณ์ร้ายและความเศร้าไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

She had got over the tragedy : she got over everything. (Forster. 1907 : 191)

3. ใสรายาหญิงหวานลอมในนุ้ยหน้าตามความต้องการของตนเอง

แอกเนสเป็นผู้หญิงที่ฉลาดในการใช้เสน่ห์ของตนทำให้ริกกีคล้อยตามเธอไม่ได้พบริกกีถึง 2 ปี หลังจากที่เจอราสตาย เธอมาพบริกกีที่เคมบริดจ์ เธอติดกับริกกี ริกกีนั้นหลงรักเธออยู่ก่อนแล้ว เมื่อแอกเนสแสดงความจริงใจของเธอกว่าไม่รังเกียจริกกี ริกกีเชื่อเธอโดยไม่พิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้อ้อมค้อม เธอพยายามรวมรักให้ริกกีแน่นกับเธอ และประกาศให้คนอื่นรู้ว่าเขาจะแต่งงานกับเธอ ทั้ง ๆ ที่ริกกียังไม่ได้พูดเรื่องนี้กับเธอเลย

But Rickie had not seen as far. He had not talked to her of this at all. Last night they had spoken only of love. (Forster. 1907 : 83)

แอนเซลรัวร์รักกึ่งหลงรักแอกเนสอยู่แล้ว ถูกหลอกให้เชื่อว่าแอกเนสรักเขาโดย
โสมมาหาหญิง

"Exactly. Their diplomacy was ladylike. Their lies were ladylike. They've caught Elliot in a most ladylike way. ...." (Forster. 1907 : 84)

แอกเนสพยายามเข้าไปก้าวก่ายชีวิตของริกก็มากขึ้นทุกขณะ เธอแนะนำให้เขาเปลี่ยน
แนวการเขียนหลังจากไม่ประสบความสำเร็จในการพิมพ์หนังสือเพื่อรวบรวมเรื่องสั้นของเขา
แอกเนสไม่ใช้นักวิจารณ์ที่ เธอหุคตามทีเธอคิด ซึ่งความคิดของเธอเน่ริกก็เห็นว่าไม่ฉลาดเลย
แอกเนสไม่ชอบการโต้เถียงปัญหาในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เธอไม่ชอบอ่านหนังสือที่ยากและจริงจัง
และเธอไม่ชอบดูเห็นผู้หญิงคนอื่นทำสิ่งที่เธอทำไม่ได้ เมื่อบรรณาธิการหนังสือที่ริกก็ไปพบ
บอกเขาให้ศึกษาชีวิตผู้คนที่อยู่ภายนอกสถาบันการศึกษาม่าง เธอชวนให้ริกก็ไปทำงานที่
ค้นคว้าเสาสักกับเซอร์เบิร์ต การทำงานแบบนี้เธอให้ริกก็คิดว่าเป็นการทำความคิด และริกก็ก็ตอบ
ตกลง แอกเนสสามารถนำริกก็ออกจากเคมบริดจ์ไปสู่ซอสตันได้สำเร็จ

To do good! For what other reason are we here? Let us give up our refined sensations, and our comforts, and our art, if thereby we can make other people happier and better. The woman he loved had urged him to do good! With a vehemence that surprised her, he exclaimed, "I'll do it." (Forster. 1907 : 157)

4. เห็นแก่ทรัพย์สินมากกว่าความถูกต้อง

แอกเนสแต่งงานกับริกก็เพราะรู้ว่าเขาจะทองได้รั้มมรดกจากป้าเอมิลี ดังนั้น
เมื่อป้าเอมิลีบอกกับเธอว่าสติเฟ่นเป็นน้องชายของริกก็ เธอตอบว่าป้าและหาวาป้าโกหก แต่
ป้าเอมิลียืนยันถึงความจริง และเธอเองก็จะไม่บอกสติเฟ่น แอกเนสขอโทษที่ได้แสดงกิริยา
หยามคายต่อป้า เธอจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับไม่ให้สติเฟ่นรู้ เธอบอกเรื่องสติเฟ่นให้ริกก็
ริกก็คิดว่าสติเฟ่นควรได้รับรู้ความจริงเช่นกัน แต่แอกเนสไม่เห็นด้วย เธอตั้งใจไว้ว่าเธอจะ
พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้สติเฟ่นรู้ เพราะเธอกลัวว่า สติเฟ่นจะมาแย่งทรัพย์สินสมบัติควรเป็น

ของวิกกีคนเดียว เธอพยายามหาเหตุผลมาลบล้างความรู้สึกผิดของวิกกี ที่รู้ความจริงแล้วไม่บอก แอ็กเนสทำให้วิกกีสบายใจด้วยเหตุผลที่ว่าวิกกีได้พยายามที่จะบอกสติเฟ้น แต่แอ็กเนสเข้ามาขัดจังหวะ ดังนั้นจึงไม่ใช่ความผิดของวิกกี เพราะเขาได้ทำดีที่สุดแล้ว

"But you won't meet him!" she cried. "It's all been arranged. We've sent him to the sea. Isn't it splendid? He's gone. My own boy won't be fantastic, will he? That she fought the fantasy on its own ground. "And, by the by, what you call the "symbolic moment" is over. You had it up by the Rings. You tried to tell him. I interrupted you. It's not your fault. You did all you could," (Forster. 1907 : 143)

ในระหว่างที่เธอและวิกกีอยู่หอสนั่น เธอไม่ได้หยุดที่จะคิดแผนการเพื่อให้สติเฟ้นไปจากป่าเอมิลี เป็นเวลา 2 ปี ที่เธอคอย ๆ ทำให้ป่าเอมิลีเชื่อและเห็นคล้อยตามเธอว่า สติเฟ้นเป็นคนที่เมา และประพฤติกวีไม่ดี เธอไปหาป่าเอมิลี โดยไม่บอกวิกกี หลายครั้ง นอกจากนี้ เธอยังเขียนจดหมายติดต่อกับป่าเอมิลีอยู่เสมอ

ในที่สุดความพยายามของแอ็กเนสก็ประสบความสำเร็จ ป่าเอมิลีไม่ต้องการให้สติเฟ้นอยู่ที่แคคโคเวอร์ต่อไป แอ็กเนสพอใจกับข่าวนี้มาก เธอไม่สนใจว่าวิกกีจะรู้ความจริงว่าเธอเป็นผู้ทำให้สติเฟ้นต้องจากไป ดังนั้นเมื่อสติเฟ้นมาที่คันทิวคเฮาส์ขอพบวิกกี เธอปฏิเสธเขาว่า วิกกีไม่ต้องการพบ สติเฟ้นบอกแอ็กเนสว่า เขาจะบอกความจริงเรื่องที่เขาเป็นน้องชายของวิกกี แอ็กเนสนำเขามาให้สติเฟ้นเห็น เธอบอกว่าเป็นความต้องการของวิกกี เธอถามสติเฟ้นว่าต้องการเงินเท่าไร เธอไม่ต้องการให้สติเฟ้นมาที่นั่นอีก และไม่ต้องการให้สติเฟ้นพูดเรื่องที่เขารู้มาจากป่าเอมิลี สติเฟ้นโกรธและเสียใจที่วิกกีไม่สนใจเขา แอ็กเนสพอใจมากคิดว่า เธอจัดการทุกอย่างได้ดีมาก

...She had not succeeded, for the paper was still unsigned. But she had so cowed Stephen that he would probably rest content with his two hundred a year, and never come troubling them again. Clever management, for one knew him to be rapacious : she had heard tales of him lending

to the poor and exacting repayment to the uttermost farthing. He had also stolen at school. (Forster. 1907 : 226)

เมื่อแอนเซลเข้ามาถามหาสติเฟ่นและทูลเรื่องสติเฟ่น แอ็กเนสไม่สนใจ แต่เมื่อแอนเซลบอกว่าสติเฟ่นเป็นน้องชายที่เกิดจากแม่ของริกกี ริกกีเป็นลมเพราะตกใจ ริกกีพยายามตามหาสติเฟ่น เมื่อสติเฟ่นมาและกลับมาขอสติเฟ่น แอ็กเนสเปลี่ยนไปจากเดิม เธอก็คับสติเฟ่นมากขึ้น แต่ในใจเธอนั้น เธอเกลียดเขา เพราะเขาเป็นผู้เปิดเผยความลับของเธอ

She smiled again. Stephen had evoked her secret, and she hated him more for that than for anything else that he had done.....

"I'm glad he drinks. I hope he'll kill himself. A man like that ought never to have been born." (Forster. 1907 : 259)

แอ็กเนสสำนึกถึงความบกพร่องของเธอตอนเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสายเกินไป เธอคิดว่าริกกีจะทอกลับมาหาเธอ แต่เธอคาดคิด ริกกีไม่ได้คิดจะกลับมาหาเธอเลย เขาเสียชีวิตในการช่วยสติเฟ่นจากการโคจรรถไฟหับ เธอไม่สามารถกลับมาหาแอ็กเนสได้

"But he'll come back in the end," she thought. "A wife has only to wait. What are his friends beside me? They too will marry. I have only to wait. His book, like all that he has done, will fail. His brother is drinking himself away. Poor aimless Rickie ! I have only to keep civil. He will come back in the end." (Forster. 1907 : 260)

4. สติเฟ่น วันแธม (Stephen Wonham)

สติเฟ่น เป็นชายหนุ่มอายุ 20 ปี เขาอาศัยอยู่กับมิสซิสเฟลลิ่ง หรือป้าเอมิลี เขาอาศัยอยู่ในฐานะเด็กที่มิสซิสเฟลลิ่งนำมาเลี้ยง เขาขยัน และทำงานหนัก เขาเป็นชายหนุ่มที่แข็งแรง ออกทน เขาหน้าตาดี มีทาสีฟ้า เขาเป็นคนตรง เปิดเผย และมีน้ำใจ

สติเฟ่นเป็นลูกของโรเบิร์ตและมิสซิสเฟลลิ่ง ซึ่งเป็นพี่สาวของมิสเทอร์หรือเลี้ยงตนนำมาเลี้ยง เพื่อไม่ให้ครอบครัวมิสซิสเฟลลิ่งต้องแตกแยก ไม่มีใครรู้ความจริงเกี่ยวกับ

ประวัติของเขา นอกจากมิสซิสเฟลลิง ในตอนแรกเขาอยู่ในความดูแลของมิสเทอร์เฟลลิงซึ่งเป็นคนที่ใจดี แม่ของเขาขอร้องให้มิสเทอร์เฟลลิงให้การศึกษาแก่เขา เขาชอบมิสเทอร์เฟลลิงมาก เมื่อมิสเทอร์เฟลลิงตายเขาเสียใจมากหลังจากนั้นไม่นานมิสเทอร์อ็ลเลียทก็ตาย มิสเทอร์อ็ลเลียทไม่ใคร่ทำอะไรให้เขาเลยในพิทักษ์กรรม และมีสซิสอ็ลเลียทก็ตายหลังจากนั้นไม่นาน เธอไม่ทิ้งเงินไว้ให้สตีเฟนเลย มิสซิสเฟลลิงเลือกที่จะดูแลสตีเฟน และส่งรี้กก็ไปให้ครอบครัว ซิลท์ (The Silts) ดูแล มิสซิสเฟลลิงทำพิทักษ์กรรมไว้เด็กทั้งสองจะรู้ความจริงว่าเป็นพี่น้องกัน เมื่อเธอตายแล้ว

สตีเฟนได้เรียนไม่มากนัก เนื่องจากเขาขโมยของในโรงเรียนเมื่ออายุ 14 ปี เขาทำงานในไร่ให้มิสซิสเฟลลิง หน้าตาของเขาคือ หน้า อาน้ำไข่มุก และทำงานในไร่ เขามีพรสวรรค์พอแม่ให้ไว้คือ ความแข็งแรง และหน้าตาที่ไม่น่าเกลียด

His parents had given him excellent gifts - health, sturdy limbs and a face not ugly - gifts that his habit confirmed. (Forster. 1907 : 242)

ลักษณะนิสัยของสตีเฟน

1. มีน้ำใจชอบช่วยเหลือผู้อื่น

สตีเฟนเต็มใจโดยไม่รู้จักพอแม่ที่แท้จริง เขาไม่รู้จักรักก็ ชีวิตของเขาอยู่ในไร่ของมิสซิสเฟลลิง สตีเฟนรู้จักกับเฟลีย ทอมสัน (Flea Thompson) ซึ่งเป็นคนเลี้ยงแกะ เขาช่วยเหลือเฟลีย เมื่อเฟลียขอร้อง เฟลียทองเฝ้าแกะ แต่เขาต้องการไปพบแฟนของเขา เฟลียวานให้สตีเฟนอยู่ดูแลแทนเขาเป็นเวลาสองชั่วโมง สตีเฟนเห็นใจและรับปากดูแลแกะแทน แต่เฟลียก็ไปนานเกินกว่าที่บอกไว้ เขาใช้เวลาถึงสี่ชั่วโมง สตีเฟนต้องอยู่เฝ้าแทนเฟลีย เขาต้องตากฝนจนเปียกไปหมด เขาไม่โทษเฟลียและคิดว่าเขาจะต้องจัดการกับเฟลียในวันหลัง

2. มีความกล้าหาญและมีความจริงใจ

สตีเฟนเป็นคนกล้าหาญ และยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือเด็กที่จะถูกรถไฟทับ แต่เขาไม่คุยโอ้อวดในเรื่องนี้

"He has got some brute courage," thought Rickie, "and it was decent of him not to boast about it." (Forster. 1907 : 145)

สตีเฟนเป็นคนที่จริงจัง เขาพูดอย่างไร เขาทำอย่างนั้น เขาไม่เสแสร้งอย่างคนที่มีการศึกษาสูง ซึ่งเขาคิดว่าเขาไม่เข้าใจ พวกคนหลากหลาย

He could not understand clever people. (Forster. 1907 : 131)

3. ชอบใจกำลังในการตัดสินใจ

สตีเฟนมีการศึกษาน้อยเขาอ่านหนังสือเหมือนเด็กอ่าน แต่เขาก็ชอบอ่านหนังสือ เขาชอบปรัชญาและวรรณคดี เขาสามารถพูดคุยกับมิสซิสเฟลลิงในเรื่องปรัชญาได้ โดยเขาไม่เบื่อหน่าย สตีเฟนชอบดื่มเบียร์ เช่น ชาวไร่คนอื่น ๆ เป็นคนที่ไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ เขาเจียงกับริกกี เรื่องรถไฟที่ริกกีโดยสารมา สตีเฟนยืนยันว่ารถไฟเลนทัมเค็ก 2 คนคนหนึ่งเสียชีวิต แต่อีกคนรอดมาได้ สตีเฟนเป็นวีรบุรุษในสายตาของมิสซิสเฟลลิง เพราะเขาสามารถมีอำนาจเหนือริกกีได้

"To snub people! to set them down! to be rude to them! to make them feel small! Surely that's the life-work of a hero?" (Forster. 1907 : 108)

สตีเฟนชอบใจกำลังในการตัดสินใจและข้อโต้แย้ง ที่จริงแล้วเขาเข้าใจเพียงเรื่องราวที่ซา แต่เขาก็ต้องการให้เฟลลียรักหาคำพูด เฟลลียต้องทำตามสัญญาเพราะสตีเฟนแข็งแกร่งกว่า และเขาใช้กำลังเป็นข้อยุติความบาดหมาง

"Oh, I've no objection to Flea loving. He says he can't help it. But as long as my fists are stronger, he's got to keep it in line," (Forster. 1907 : 113)

4. รักเกียรติ มีศักดิ์ศรีในตนเอง

สตีเฟนเป็นคนที่หนึ่งในศักดิ์ศรี ค่าของความรักที่เขาไม่ยอมที่จะเป็นเงินได้ เขาไม่ต้องการเงินแม้ว่าเขาจะอดตายก็ตาม เขาจะไม่รับเงินจากคนที่ไม่รักเขาเด็ดขาด สตีเฟนยอมลำบาก และขอเงินจากคนยากจนด้วยกัน และเขาจะไม่เปลี่ยนคำพูดโดยเด็ดขาด

สติเฟื่องต้องเรวรองงานทำเลี้ยงตัวเอง ในขณะที่ริกกีและครอบครัวสุขสบายและ
 คุ้นเคยกับเบงทรัพย์สมบัติของเขาไป เมื่อเขาเดินผ่านธนาคารขณะที่ไปทำงาน เขาคิดถึงเงิน
 100 ปอนด์ เขาไม่สะดวกที่จะเข้าไปเบิกเงินที่มีสิริสเฟลลิ่งฝากให้เขาแต่เขาต้องทำงานก่อน
 เขาเก็บเงินในคอกขอเหล่าที่จนเขามาก เขากลับมาขอสิริสเฟลลิ่งตั้งใจจะมาทำลายชีวิตของริกกี
 แต่เพราะความเมตตาทำให้ริกกีสามารถช่วยพาตัวเขามาค้นวูดเฮาส์ ถึงเมริกกีและแอกเนส
 จะรักกับเขา เขาก็ไม่เปลี่ยนใจ เขารู้ว่าริกกีไม่ได้รักเขาอย่างจริงจัง แต่ทำเพราะหน้าที่
 และเพื่อระลึกถึงอดีต

"I see your game. You don't care about me drinking, or to shake
 my hand. It's some one else you want to cure - as it were, that old
 photograph. You talk to me, but all the time you look at the photograph.
 (Forster. 1907 : 254)

สติเฟื่องไม่ให้โอกาสริกกี โค้ดดูเล่นองชายคนเดียวของเขา สติเฟื่องเดินทางไปสกอตแลนด์
 เพื่อทำไร่กับญาติของแอนเซล สติเฟื่องเป็นคนที่ทำตัวสบาย ๆ อยู่ง่าย กินง่าย เขาสัญญากับริกกี
 ว่า เขาจะไม่ลืมเหล่า เขานอกกับริกกีว่าถ้าเขามีแฟน เขาจะมีความสุขกับเธอตามวิถีทาง
 ของเขา เขาจะบอกเธอตรง ๆ ว่า เขาไม่มีสมบัติมากนัก แต่มีความซื่อสัตย์ และสิ่งสำคัญ
 คือแฟนของเขาจะต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับพยายามเปลี่ยนความคิดของเขา

"But Rickie, mightn't I find a girl - natrually not refined - and
 be happy with her in my own way? I would tell her straight I was nothing
 much faithful, of course, but that she should never have all my thoughts.
 Out of no disrespect to her but because all one's thoughts can't belong
 to any single person. (Forster. 1907 : 271)

5. ทำตามความพอใจของตนเอง

สติเฟื่องแม้จะให้สัญญาว่าจะไม่ลืมแต่ไม่มีใครห้ามเขาได้ ถ้าเขาจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
 เพราะเขาเป็นกฎหมายให้ตนเองเสมอ

..., but out in the cool air he remembered that Stephen was a law to himself. He had chosen to break his word, and would break it again. (Forster. 1907 : 280)

การคืนเหล่าของสติเฟิ่นำเขาไปสู่จุดจบของชีวิต ริกก็มาช่วยเขาได้ทันเวลา เขาอนเมายอยู่บนรางรถไฟ ริกก็ถึงที่ขาพิการ พยายามนำเขาออกมา แต่ตัวเองต้องทลายแทนสติเฟิ่น ริกก็โคช่วยเหลือชีวิตของชายของเขาไว้ ครั้งหนึ่งสติเฟิ่นเคยช่วยเด็กจากการถูกรถไฟทับ มาครั้งนี้พี่ชายของเขาได้มาช่วยเขาและเสียสละชีวิตเพื่อเขา

สติเฟิ่นมีครอบครัวในท้ายที่สุด เขามีลูกสาวหนึ่งคน เขาเขียนหนังสือไปถวาย เขามีความสงบสุขในชีวิต

เรื่องย่อ

A Passage to India

สถานที่ ประเทศอินเดีย

เวลา ประมาณปี ค.ศ. 1920

สังเขปเรื่อง

ค็อกเตอร์ อซิส (Dr. Aziz) ศัลยแพทย์หนุ่มชาวอินเดีย ถูกเรียกตัวให้ไปพบเมเจอร์คาลเลนดาร์ (Major Callendar) ศัลยแพทย์ชาวอังกฤษที่มานพักในขณะที่เขากำลังทานอาหารเย็นกับเพื่อน แต่เมื่อเขาไปถึง เขาพบว่าหัวหน้าโค้ออกจากบ้านไปก่อนที่เขาจะมาถึง โดยไม่ได้ทิ้งข้อความใด ๆ ไว้ให้เขา นอกจากนี้เมื่อเขาเรียกรถม้ามาเขากลับโดนแฉ่งโดยสารจากสุภาพสตรีอังกฤษสองคน โดยที่เขาไม่ชอบคุณเขาเลย อซิสต้องเดินกลับไปยังเมืองชานดราปอร์ (Chandrapore) เขารู้สึกเหนื่อยจึงหยุดพักที่สุเหร่าแห่งหนึ่ง เขาเห็นหญิงชาวอังกฤษอยู่ในสุเหร่า เขาโกรธเขามาก เพราะเขาคิดว่าเขาไม่ได้ขอครองเท้า เมื่อเขาไปในสุเหร่า แต่เมื่อเขาเข้าไปใกล้ เขาพบว่าเธอถอยกรองเท้า สตรีชาวอังกฤษผู้นี้คือ มิสซิสมัวร์ (Mrs. Moore) เขาและมิสซิสมัวร์พูดคุยกันและรู้สึกเป็นมิตรต่อกัน มิสซิสมัวร์เพิ่งเดินทางมาประเทศอินเดียเป็นครั้งแรก เธอต้องการมาเยี่ยมลูกชายของเธอคือ โรนัลด์ ฮีสลอป (Ronald Heaslop) ซึ่งเป็นผู้พิพากษาประจำเมืองนี้ อซิสพบว่า มิสซิสมัวร์เองก็ไม่ชอบภรรยาของเมเจอร์คาลเลนดาร์เช่นเดียวกับเขา อซิสเดินไปส่งเธอที่สโมสรของชาวอังกฤษ ซึ่งอซิสไม่ได้รับการยอมรับที่สโมสรแห่งนี้ เนื่องจากเขาเป็นชาวอินเดีย

ที่สโมสร อเดลา ควีสเตด (Adela Quested) ภรรยาของโรนัลด์ ฮีสลอป ซึ่งเดินทางมาประเทศอินเดียพร้อมกับมิสซิสมัวร์ บอกว่าเธอต้องการที่จะเห็นชาวอินเดียที่แท้จริงไม่ใช่ชาวอินเดียที่ทำตัวตามวัฒนธรรมของชาวอังกฤษที่เธอเห็น สมาชิกคนหนึ่งเสนอให้จัดงานเลี้ยงซึ่งในงานนี้เขาจะเชิญให้ชาวอินเดียพื้นเมืองมาเป็นแขกในงานเลี้ยงที่เขาเรียกว่า บริดจ์ ปาร์ตี้ (Bridge Party)

ในงานมริคจ์ ปาร์ตี อเล็กซานเดอร์หวังมาก เขาพบว่าชาวอินเดียได้รับการปฏิบัติที่ห่างไปจากชาวอังกฤษ ชาวอินเดียถูกแยกไปอยู่ฝั่งหนึ่ง และไม่ได้รับการต้อนรับจากชาวอังกฤษเลย

มิสเตอร์ฟิลด์คิง (Mr. Fielding) ชาวอังกฤษซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัยของรัฐ เชิญมิสซิสสมัวร์และอเคลาไปทานน้ำชาที่มานพักของเขา มิสเตอร์ฟิลด์คิงรู้จักชาวอินเดียหลายคน และสิ่งที่สำคัญคือ เขาเป็นคนที่ไม่ถูกชาวอินเดีย เขาจะเชิญเพื่อนชาวอินเดียของเขาคือ ศาสตราจารย์กอดคโบล (Professor Godbole) ครูที่โรงเรียนของเขา และค็อกเตอร์ฮิส ชาวอินเดียที่อเคลลาอยากรู้จักมาที่บ้านของเขาเพื่อให้อเคลลาและมิสซิสสมัวร์ได้รู้จักชาวอินเดียที่แท้จริง

ที่บ้านของฟิลด์คิง สตรีอังกฤษทั้งสองคนพอใจกับวิชาทางและการสนทนากับฮิส ฟิลด์คิงพามิสซิสสมัวร์เดินชมโรงเรียนของเขา รอนนี่มาที่บ้านของฟิลด์คิง เขาโกรธมากที่ฟิลด์คิงทิ้งอเคลลาไว้กับฮิสและศาสตราจารย์กอดคโบล ในการมาประเทศอินเดียครั้งนี้ รอนนี่ได้ทำให้อเคลลาไม่พอใจอยู่เสมอ เธอบอกรอนนี่ว่าเธอไม่ต้องการที่จะแต่งงานกับเขา แต่เมื่อทั้งสองประสบอุบัติเหตุในขณะนั่งรถไม่ในชนบทในตอนเย็นนั้น เนื่องจากมีสัตว์พุ่งเข้ามาที่รถ เหตุการณ์ทำให้อเคลลารู้สึกความอ้างว้าง เธอขอรอนนี่ให้รอนนี่ลืมเรื่องที่เขาบอกว่าจะไม่แต่งงานกับเขาเสีย

เมืองซานตราปอร์มีสถานที่ที่น่าสนใจอยู่เพียงแห่งเดียว คือที่ ถ้ำมาราบาร์

(The Marabar Caves) ซึ่งตั้งอยู่ไกลจากตัวเมือง 20 ไมล์ มิสซิสสมัวร์และอเคลลารับคำเชิญของฮิสที่จะนำสตรีทั้งสองไปเที่ยวที่ถ้ำนั้น พร้อมกับฟิลด์คิงและศาสตราจารย์กอดคโบล ในตอนเช้าของวันเดินทางไปที่ถ้ำมาราบาร์ ฟิลด์คิงและศาสตราจารย์กอดคโบลมาไม่ทันรถไฟ ดังนั้น ฮิส อเคลลาและมิสซิสสมัวร์จึงเดินทางไปกับรถพร้อมกับพวกคนรับใช้ เมื่อเค็มชมถ้ำ มิสซิสสมัวร์รู้สึกไม่สบาย เธอได้ยินเสียงสะท้อนดังไปมา เธอจึงออกมานั่งพักนอกถ้ำ เธอรู้สึกเหมือนมีคนเข้ามาทำร้ายเธอ เธอวิ่งออกมาจากถ้ำและทำแว่นตาตกอยู่หน้าถ้ำ เธอวิ่งลงมาข้างล่างและเข้าเมืองไปก่อนกับรถของชาวอังกฤษ เธอแจ้งแก่ตำรวจว่า ฮิสเป็นคนที่เข้ามาในถ้ำและลวนลามเธอ ฮิสไม่พบอเคลลา เขาถามไถ่แต่ไถ่ไม่เห็นอเคลลาเช่นกัน ฮิสตามหาอเคลลาตามถ้ำต่างๆ แต่ไม่พบ เขาเห็นแว่นของอเคลลาตกอยู่จึงเก็บใส่กระเป๋าวัว ฮิสเห็นอเคลลาแต่ไกล เธอกำลังลงไปข้างล่างที่รถคันหนึ่ง แล้วเธอก็ไปพร้อมกับรถ เธอลงมาพบกับฟิลด์คิง ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึง ฟิลด์คิงไม่พอใจ

ที่อเล็กซานเดรียไปก่อน คณะของอริสเติ่นทางกลับ เมื่อมาถึงสถานีซานคราเปอร์ อริสเติ่นจับกุมตัว
ในซอกหลวมลานอเล็กซานเดรีย

มิสซิสแมร์ยืนยันกับลูกชายของเธอว่า อริสเติ่นไม่ใช่ผู้กระทำความผิด เขาเป็นผู้นับถือ
รอนนี่สังเฆของเขารุ่นแรกกลับประเทศอังกฤษ ก่อนที่จะมีการตัดสินคดี ฟิลคิงเป็นอีกคนหนึ่ง
ที่ไม่เชื่อว่า อริสเติ่นเป็นผู้ผิด เขาพูดถึงเรื่องนี้ที่สโมสร ชาวอังกฤษไม่พอใจและปลดเขาออก
จากการเป็นสมาชิก ชาวอินเดียมีการเคลื่อนไหวเนื่องจากไม่พอใจที่ชาวอังกฤษกล่าวหาคนอินเดีย
ยิ่งใกล้วันตัดสิน ทั้งชาวอินเดียและชาวอังกฤษต่างก็อยู่ในความตึงเครียด ในวันพิจารณาคดี
มีชาวอินเดียจำนวนมากมาฟังการตัดสิน เหตุการณ์ที่เปลี่ยนสถานการณ์ของอริสเติ่นให้ดีขึ้น คือ เมื่อ
เพื่อนคนหนึ่งของเขาเข้ามาในศาล เขาบอกทุกคนว่า รอนนี่ได้ส่งมิสซิสแมร์ออกจากอินเดีย
ไปแล้ว เพราะกลัวว่าเธอจะมาที่ศาลเพื่อให้การที่เป็นประโยชน์ต่ออริสเติ่น เมื่อผู้คนได้ฟังคำว่า
มิสซิสแมร์ พวกเขาร้องตะโกนชื่อมิสซิสแมร์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อเล็กซานเดรียมีอาการสับสนและหือ
หึ่งแตกดับจากดำ เมื่อได้ยินชื่อมิสซิสแมร์และเมื่อเธอได้ยกยอนไปถึงเหตุการณ์ในวันนั้นอีกครั้ง
เธอรูสึกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่เป็นความจริง ไม่มีใครเข้ามาในถ้ำและไม่มีใครทำอันตรายเธอ
เธอขอถอนคดี อริสเติ่นปล่อยตัว ชาวอินเดียทางเหนือร้องแค้นความขมขื่น ในขณะที่ชาวอังกฤษ
โกรธแค้นอเล็กซานเดรียที่ทำเช่นนั้น รอนนี่ขอถอนตัวอเล็กซานเดรีย ส่วนอริสเติ่นของการเรียกประกันเสียหาย
ฟิลคิงให้พักอเล็กซานเดรีย ก่อนที่เขาจะเดินทางกลับประเทศอังกฤษ ชาวการเสียชีวิตของมิสซิสแมร์
ในระหว่างการเดินทางโดยเรือ มาถึงฟิลคิงและอเล็กซานเดรียหลังการตัดสินคดี ทุกคนเสียใจ
มิสซิสแมร์เสียชีวิต ฟิลคิงขอร้องให้อริสเติ่นไม่เอาเรื่องกับอเล็กซานเดรีย อเล็กซานเดรียเดินทางกลับประเทศ
อังกฤษ อริสเติ่นคิดว่าคนทั้งสองคงแต่งงานกัน เขาไม่ได้ติดต่อกับฟิลคิงอีกเลยเป็นเวลาถึง 2 ปี

อริสเติ่นไปเป็นนายแพทย์ใหญ่ที่รัฐมอ (Mau) ซึ่งศาสตราจารย์บอกลโบลเป็นอาจารย์ใหญ่
ที่วิทยาลัยของรัฐนี้ ศาสตราจารย์บอกลโบลกระทำพิธีฉลองวันประสูติของพระกฤษณะ และมีการ
เฉลิมฉลองกัน อริสเติ่นคิดว่าฟิลคิงมาราชาการที่นั่นเช่นกัน เขาไม่อยากจะพบฟิลคิง เขาพยายาม
หลีกเลี่ยงเพราะเขาเข้าใจว่า ฟิลคิงแต่งงานกับอเล็กซานเดรีย แต่เขาก็พบกับฟิลคิงด้วยความบังเอิญ
เนื่องจากฟิลคิงวิ่งมาชนเขาเพราะอุบัติเหตุ เมื่อเขาพบฟิลคิงเขาจึงไต่ถามว่า เขาเข้าใจผิด
เพราะผู้หญิงที่ฟิลคิงแต่งงานด้วยคือ สเตลลา (Stelle) ลูกสาวของมิสซิสแมร์ ก่อนที่ฟิลคิง

และอชิตแยกจากกัน เขาไปชิมำในป่า ความเข้าใจผิดต่าง ๆ ที่มีต่อกันหมดสิ้นไป อชิตต้องการ
ให้หินเตี้ยเป็นเอกราชโดยไม่มีชาวอังกฤษปกครอง ทางที่เขามามีทางแยกเป็นสองทาง ซึ่งมา
ของเขาจำเป็นต้องเดินกันคนละช่องทาง ซึ่งเปรียบเสมือนเขาทั้งสองที่มีทางชีวิตที่แตกต่างกัน
แม้ว่าเขาจะมีความจริงใจต่อกัน แต่สิ่งนี้ก็เพียงพอที่จะเชื่อมช่องว่างระหว่างเขือชาติลงได้

วิเคราะห์ตัวละครเอกจากนวนิยายเรื่อง A Passage to India

1. ค็อกเตอร์อซีส (Dr. Aziz)

ค็อกเตอร์อซีส เป็นศัลยแพทย์หนุ่มชาวอินเดีย เขาทำงานที่โรงพยาบาลมินโต (The Minto Hospital) ในเมืองชานดราปอร์ (Chandrapore) เขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดี รูปร่างเล็ก มีพละกำลัง เขานับถือศาสนาอิสลามและเป็นคนที่เชื่อในศาสนา เขามีสุขภาพดีและชอบสูบบุหรี่ อซีสมีบรรพบุรุษมาจากอัฟกานิสถาน (Afghanistan) เขามีครอบครัวแล้วแต่ภรรยาเสียชีวิต เขามีลูก 3 คน อาศัยอยู่กับแม่ของภรรยา ซึ่งเขาส่งเสียเลี้ยงดูด้วยเงินเดือนของเขาเกือบทั้งหมด อซีสเป็นชาวอินเดียที่ไม่ชอบอยู่ใต้อาณัติของชาวอังกฤษ เขาต้องการให้ประเทศอินเดียได้รับเอกราช

ลักษณะนิสัยของอซีส

1. มีอารมณ์ขัน

อซีสเป็นคนมีอารมณ์ขันและสนุกสนานในกลุ่มเพื่อนของเขา เขาชอบที่จะมารับประทานอาหารเย็นที่บ้านของเพื่อนเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กัน แต่เขาชอบมาสายเสมอ ทำให้เพื่อน ๆ ที่รอทานอาหารด้วยกันต้องคอยควมความหัว

"Do not apologize," said his host. "You are always late"

(Forster. 1924 : 31)

เรื่องค็อกเตอร์อซีสและเพื่อนพูดคุยกันส่วนมากเป็น เรื่องของคนอังกฤษที่เข้ามาปกครองคนอินเดีย หรือไม่กี่เป็นคนอังกฤษที่เกิดหรือเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอินเดีย (Anglo - India) อซีสไม่ชอบชาวอังกฤษที่ชอบวางอำนาจหรือชอบชมเชยคนอินเดียและสิ่งที่สำคัญคือ คนอินเดียซึ่งเป็นเจ้าของประเทศโดนกดขี่จากคนอังกฤษ อซีสเป็นคนที่ต่อต้านชาวอังกฤษ (Anti - British) เขาไม่สนใจกับเมเจอร์คาลเลนคาร์ซึ่งเป็นหัวหน้าของเขานัก เขาไม่ชอบที่เมเจอร์คาลเลนคาร์ชอบใช้อำนาจหน้าที่สั่งให้เขาทำสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็น เช่น เมื่อเขากำลังทานอาหารเย็นกับเพื่อน เขาถูกเรียกตัวให้ไปพบที่บ้านของเมเจอร์คาลเลนคาร์ในทันที เพื่อนแนะนำว่า เขาควรจะไปก่อน เพราะเขากินอาหารที่มึนเมาและหัวหน้าอาจไม่ชอบ แต่เขาปฏิเสธที่จะไปก่อน

" If my teeth are to be cleaned, I don't go at all. I am an Indian, it is an Indian habit to take pan. The Civil Surgeon must put up with it. Mohammed Latif, my bike, please." (Forster. 1924 : 35)

นอกจากอซีสจะไม่ชอบชาวลังกฤษโดยส่วนรวมแล้ว เขายังมองชาวอังกฤษว่า น่าขมขื่น และสนุกกับการถูกเข้าใจผิด เมื่อเมเจอร์คลเลนคาร์พบเขาในวันต่อมา เขาถามอซีสว่า ทำไมถึงมาพบเขาที่บ้านชา อซีสอธิบายว่าต้องเดินทางมาไกล เมเจอร์คลเลนคาร์ไม่เข้าใจว่าระยะทางระหว่างบ้านอซีสกับบ้านของเขาอยู่ไม่ไกล ทำไมอซีสถึงมาทางที่ไกลมาก อซีสคิดว่า เมเจอร์คลเลนคาร์ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ของคนอินเดีย แม้ว่าเขาจะอยู่ในอินเดียมา 20 ปีแล้วก็ตาม

Aziz warthed him go with amusement. When his spirits were up he felt that the English are a comic instiution, and he enjoyed being misunderstood by them. (Forster. 1924 : 67)

2. ยอมเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อลูก

อซีสเป็นคนที่ยึดเสียสละความสุขส่วนตัวที่เขาควรได้รับให้กับลูกของเขา อซีสพิศัลยแพทย์ทำให้เขาได้รับเงินเดือนมาก แต่เขาเองกลับใช้ชีวิตเช่นคนยากจน เขาอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ที่ห้องเพิงห้องเดียว ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ใด ๆ ตกแต่งให้สวยงามจนบางครั้งเขาเองก็อายที่จะให้เพื่อนใหม่ของเขาเข้ามาเที่ยวบ้าน

Aziz thought of his bungalow with horror. It was a detestable shanty near a low bazaar. There was practically only one room in it, and that infested with small black flies. (Forster. 1924 : 79)

เหตุที่เขาใช้ชีวิตเช่นคนยากจนเนื่องจากเขาต้องส่งเสียเลี้ยงลูกถึง 3 คน คือ จามิลา (Jamila) อาเหม็ด (Ahmed) และกาอิม (Karim) ที่อาศัยอยู่กับแม่ของภรรยาเขา ที่เสียชีวิตไป เขาไม่ได้แต่งงานใหม่ทั้งที่เขา มีอาชีพที่มั่นคงและมีหน้าตาดี

"And he sends them the whole of his salary and lives like a low grade clerk, and tells no one the reason. What more of you require him to do?" (Forster. 1924 : 34)

3. มีน้ำใจต่อยุคนและมีความจริงใจกับเพื่อน

อสิสมิ้นำใจกับเพื่อนชาวอังกฤษคนใหม่ของเขาชื่อมิสเตอร์ฟัลด์คิง เมื่ออสิสมิมาที่บ้านพักของมิสเตอร์ฟัลด์คิงตามคำเชิญครั้งที่ 2 อสิสได้ให้กระดุมทองคำที่เขาคิดปกซ่อนไว้ที่ด้านหลังแก้ม มิสเตอร์ฟัลด์คิง โดยที่เขาเองไม่ได้มีกระดุมสำรองมา แต่เขายินดีที่จะกลายเป็นคนที่แต่งตัวไม่เรียบร้อยในสายตาของชาวอังกฤษที่ขอมดูถูกคนอื่นเทียบ

"No, no, one in my pocket," Stepping aside, so that his outline might vanish, he wrenched off his collar, and pulled out of his shirt the back stud, a gold stud, which was part of a set that his brother-in-law had brought him from Europe. "Here it is," he cried. (Forster. 1924 : 75)

อสิสต้องการเอาใจเพื่อนใหม่ชาวอังกฤษด้วยการพาไปชมสถานที่ที่น่าสนใจของเมืองซานคราปอร์ คือ ถ้ำที่เพื่อกเขาบารบารบ แทนที่จะไปเที่ยวที่บานของเขา เขาวางแผนการเดินทางไว้อย่างรอบคอบ เขายอมเสียเงินจำนวนมาก เพื่อการเดินทางครั้งนี้ เขาคิดเกี่ยวกับความสะดวกในการกลับมาทำธุรกิจหลังจากเที่ยว เกี่ยวกับอาหารซึ่งยุ่งยากมาก เพราะศาสตราจารย์บ็อคโมลเป็นชาวฮินดู ซึ่งไม่ทานเนื้อวัว เขาและคนรับใช้เป็นคนมุสลิมไม่ทานหมู ส่วนมิสซิสวัวร์ อเคลาและฟัลด์คิงเป็นชาวคริสต์ ซึ่งไม่ได้ห้ามในการรับประทาน แต่เขาต้องจัดอาหารแบบที่ชาวอังกฤษชอบ เขาต้องนำคนรับใช้และคนทำอาหารไปด้วย การเดินทางโดยรถไฟเร็วต่อด้วยการเดินเท้าหรือการขี่ช้าง เป็นสิ่งสิ้นเปลืองอีกอย่างหนึ่ง เขาจ้างไกด์นำชมถ้ำ แต่การไปเที่ยวครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จเพราะการที่รถไฟออกจากสถานีช้ามากเกินไป ทำให้เขาโดยสารต้องมารอรถ แต่เมื่อฟัลด์คิงและศาสตราจารย์บ็อคโมลมาไม่ทันรถไฟ อสิสรู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้คงไม่สนุก

อชิสมีความจริงใจต่อเพื่อนอย่างแท้จริง เขาชอบมิสชิสมัวร์มากที่สุดใบบรรดาเพื่อนทั้งหมด มิสชิสมัวร์เข้าใจอชิสได้ดี เขารู้สึกว่ามิสชิสมัวร์เป็นพวกเดียวกันกับเขา เพราะว่าเธอจะเป็นคนอังกฤษ

"Then you are an Oriental," (Forster. 1924 : 41)

เมื่อเขาพบกับมิสชิสมัวร์และอเคลาที่บ้านพักของฟิลคิง เขาสามารถสนทนากับคนทั้งสองได้อย่างสบาย เขาปฏิบัติกับสตรีทั้งสองเช่นเขาปฏิบัติต่อเพื่อนผู้ชาย เพราะมิสชิสมัวร์มีอายุมากแล้ว ส่วนอเคลาเป็นหญิงที่ไม่สวยในสายตาของเขาเลย สำหรับอชิส ความสวยมักจะทำให้เขาตกอยู่ในความลำบาก

Beauty would have troubled him, for it entails rules of its own, but Mrs. Moore was so old and Miss Quested so plain that he was spared his anxiety. (Forster. 1924 : 78)

อชิสเคยถามฟิลคิงว่า ทำไมไม่แต่งงานกับอเคลา ฟิลคิงบอกว่า เธอเป็นคู่แข่งของมิสเตอร์ยัสลอป อชิสบอกว่าอเคลาไม่สวยและไม่มื้นหน้าอก ซึ่งการพูดตรง ๆ แบบนี้ ทำให้ฟิลคิงขำในรสนิยมของอชิส

4. ชอบความเป็นอิสระไม่ชอบอยู่ภายใต้อำนาจของชาวอังกฤษ

เมื่ออชิสมาถึงบ้านเมเจอร์คาลเลนดาร์ ปรากฏว่าเมเจอร์คาลเลนดาร์ไม่อยู่บ้านแล้ว เขาไม่ได้ทิ้งข้อความใด ๆ ไว้ให้อชิสเลย อชิสไม่โหมมากเพราะเขาต้องขี่จักรยานมาจากบ้านเพื่อน และเมื่อจักรยานยางแบน เขาต้องเดินมาที่บ้านของเมเจอร์คาลเลนดาร์ แต่แล้วเขาไม่ได้รับข่าวอะไรทั้งสิ้น เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะเขาเป็นเพียงชาวอินเดียที่อยู่ใต้อำนาจบัญชาของหัวหน้าเท่านั้น

"... I can do nothing and he knows it. I am just a subordinate, my time is of no value, the veranda is good enough for an Indian, yes, let him stand, and Mrs. Callendar takes my carriage and cuts me dead..." (Forster. 1924 : 41)

นอกจากนั้นอซีสไม่ยอมไปในงานปาร์ตี้ (Bridge Party) ซึ่งชาวอังกฤษจัดขึ้นที่สโมสร (Club) ซึ่งปกติจะต้อนรับเฉพาะชาวอังกฤษเท่านั้น ในงานนี้เป็นการจัดขึ้น เพื่อเอาใจสตรีชาวอังกฤษที่เพิ่งเดินทางมาประเทศอินเดียเป็นครั้งแรก ชาวอินเดียได้รับเชิญให้ไปร่วมงาน เพื่อให้สตรีผู้นั้นศึกษาคณินเดีย ชาวอินเดียส่วนมากกระตือรือร้นที่จะไปร่วมงานนี้ ยกเว้นอซีส แต่แรกเขาพูดว่าจะไป แต่แล้วในที่สุดเขาก็ไม่ไปร่วมงานนี้ โดยเขาให้เหตุผลกับตนเองว่าวันนี้เป็นวันครบรอบวันตายของภรรยา และเป็นวันที่เขาควรจะได้พักผ่อน

But when the time came Aziz was seized with a revulsion, and determined not to go. For one thing his spell of work, lately concluded, left him independent and healthy. For another, the day chanced to fall on the anniversary of his wife's death, (Forster, 1924 : 67)

5. ทองการหญิงในเวลาที่เขาขายหม่อมทั่วไป

อซีสเป็นชายหนุ่มที่อารมณ์และความทองการทางเพศเช่นเดียวกับชายหนุ่มทั่วไป เขาเคยมีภรรยามาแล้ว ในตอนแรกเขาไม่ใคร่รักเธอเลย แต่พอมีลูกคนที่สอง เขาเริ่มรักเธอ แต่ภรรยาของเขาเสียชีวิตไป เขาเหลือลูกสามคนแต่ทองเลี้ยงดู เมื่อภรรยาตาย เขาคิดว่าไม่มีหญิงคนไหนสามารถแทนที่เธอได้ เขาทำงานส่งเงินให้ลูกใช้ ตัวเขาเองอยู่อย่างสมถะ ในบ้านเขามียังรูปภรรยาเพียงใบเดียวที่เขาเก็บไว้ เมื่อตอนเขาไม่สบาย และฟัลคังมาเยี่ยมเขาที่บ้าน เขาให้ฟัลคังดูรูปภรรยาของเขา เพราะเขาเห็นว่าฟัลคังเป็นเพื่อนที่ดีของเขาและเพราะที่บ้านเขาไม่มีเครื่องประดับอะไรให้ดูเลย

"I showed her to you because I have nothing else to show," (Forster, 1924 : 118)

ในบางเวลาที่เขาเหงาเขาอยากให้มีหญิงมาอยู่ใกล้ ๆ อยากให้มีการร้องเพลงกัน เขาอยากจะขอลาหยุดราชการ 2 - 3 วัน เพื่อไปเมืองกัลกัตตา (Calcutta) แต่หัวหน้าไม่ยอมให้ลา เป็นที่รู้จักของชาวอินเดียว่า การไปเมืองกัลกัตตา คือการไปแสวงหาความสุขทางเพศ เขาคิดวางแผนที่จะไปกัลกัตตาโดยจะให้ชายคนหนึ่งส่งจดหมายถึงเขาเพื่อเป็นหลักฐานในการลาหยุดงาน

Quite clear about this, he meditated what type of lie he should tell to get away to Calcutta, and had thought of a man there who could be trusted to send him a wire and a letter that he could show to Major Callendar,.....(Forster. 1924 : 106)

ซึ่งในภายหลังจกพยานฉบับนี้ได้กลายเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า เขาอาจก่ออาชญากรรมทางเพศได้

6. เคร่งครัดในศาสนาของตนเองและไม่ศรัทธาศาสนาอื่น ๆ

อหิสเป็นคนทีเคร่งในศาสนาและการกระทำตามกฎระเบียบของศาสนา เมื่อเขาเดินทางกลับจากบ้านของเมเจอร์คาลเลนดาร์ เขาแวะนั่งพักที่สุเหร่าแห่งหนึ่ง เขามีความงมงายของสุเหร่า เขาคิดว่าวันหนึ่งเขาจะสร้างสุเหร่าหลักเล็ก ๆ ที่สวยงามสะกดสายตาผู้ผ่านไปมา และหลุมศพของเขาจะอยู่ใกล้กับสุเหร่านั้น

Some day he too would build a mosque, smaller than this but in perfect taste, so that all who passed by should experience the happiness he felt now. And near it, under a love dome, should be his tomb, with a Persian inscription : (Forster. 1924 : 38)

เขาไม่ต้องการให้ใครมาลบหลู่หรือกระทำกริโย ๆ พิฆนศศาสนาของเขา เมื่อเขา นั่งพักที่สุเหร่า เขาเห็นหญิงชาวอังกฤษอยู่ข้างใน ซึ่งตอนแรกเขาคิดว่าเป็นผี เขาเข้าใจว่าเธอใส่รองเท้าเข้าไปในสุเหร่า เขาโกรธมาก และตะโกนเรียกเธอให้ถอดรองเท้าออก

"Madam, this is a mosque, you have no right here at all; you should have taken off your shoes; this is a holy place for Moslems,"

(Forster. 1924 : 39)

อหิสเข้าใจผิด เพราะแท้จริงมิสซิสสมัวร์ถอดรองเท้าก่อนเข้ามาในสุเหร่าแล้ว นี่คือนจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ในความเป็นเพื่อนของอหิสและมิสซิสสมัวร์

อหิสเป็นคนทีเคร่งครัดในศาสนา เขาเป็นมุสลิม หนึ่งในหลายศาสนาในประเทศอินเดีย เขารักและนับถือในศาสนาอิสลาม แต่เขาไม่ใคร่รังเกียจจะมีเพื่อนที่นับถือศาสนาอื่น ๆ เขาคิดว่า

ไม่มีศาสนาใดสามารถครอบคลุมอินเดียทั้งหมดไว้ได้เพียงศาสนาเดียว เพราะฉะนั้นใครนับถือศาสนาอะไรก็ตามศรัทธาและเชื่อมั่นในศาสนาของตน

"Miss Quested, fine but foolish. You keep your religion, I mine... That is the best. Nothing embraces the whole of India, nothing, nothing, and that was Akbar's mistake." (Forster. 1924 : 42)

อฮิสมีเพื่อนที่นับถือศาสนาต่างกัน โดยไม่เข้าไปก้าวภายในศาสนาของผู้อื่น เช่น พิลาคัง มีสิชสมัวร์ และอเคลลา นับถือศาสนาคริสต์ ศาสตราจารย์กอดโบลนับถือศาสนาฮินดู เขาเองนับถือศาสนาอิสลาม แต่เขาก็ชอบด่าใครๆ ของศาสนาของเขา

Aziz liked to hear his religion praised. It soothed the surface of his mind, and allowed beautiful images to form beneath. (Forster. 1924 : 107)

7. รักเกียรติและชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

ในการไปเที่ยวถ้ำนารายณ์ มีสิชสมัวร์รู้สึกไม่สบายใจให้อฮิสและอเคลลาขึ้นไปเที่ยวดูถ้ำกับโกค อเคลลาเขาไปในตำแหน่งหนึ่ง เขอคิดว่าอฮิสตามเขาไปเพื่อลวนลามเขา เขาวิ่งหนีออกมา และพบกับมีสตีเรคคานล่าง เขากลับไปในเมืองและแจ้งขอหาแก่อฮิส ทั้งที่อฮิสไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นเลย

เมื่อมีตำรวจมาแจ้งขอจับกุม อฮิสจะไม่ยอมให้จับ เขาพยายามหนีออกอีกทางหนึ่ง พิลาคังทองกั้งตัวเขาดับมากก่อนที่ตำรวจจะไล่ก้าง เมื่อหมดหนทาง อฮิสจึงยอมให้จับกุม สิ่งที่เขานึกถึงก่อนลี้ใจคือ ลูก และชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

"My children and my name!" he gasped, his wings broken.

(Forster. 1924 : 156)

อฮิสเปรียบเสมือนเหยื่อของการตัดสินใจใคร่คิด ใคร่ถูก ระหว่างชนชาติของผู้ปกครองและผู้อยู่ภายใต้การปกครอง เขาถูกจำกัดสิทธิต่าง ๆ เช่น ไม่มีการประกันตัว ห้ามไม่ให้พิลาคังเยี่ยม ตลอดเวลาของการรอคอยวันพิจารณาคดี ชีวิตของเขาต้องตกอยู่ในความทุกข์จากความผิดที่เขาไม่ได้กระทำ ดังนั้นเมื่อเขาพ้นขอกลวงหาเนื่องจากอเคลลาชอดอนพ้อง

เพราะเขอเพิ่งระลึกได้ว่า อซิสไม่ได้ตามเขอเข้าไปในถ้ำเลย เมื่อได้รับอิสรภาพ เพื่อนของเขามาหอมล้อมแสดงความยินดี แต่เขอไม่ไคพอใจเลย เขอคงการถูกหอมล้อมควยคนที่รักเขอ เพราะเขอทุกขทรมาวมามากแล้ว

... , he was not content; he wanted to be surrounded by all who loved him. Victory gave no pleasure, he had suffered too much. (Forster. 1924 : 214)

8. ไม่ว่างใจชาวอังกฤษ

เมื่อเขอพนจากขอหา เขอมีลักษณะนิสัยเปลี่ยนไป

He was good - tempered and affectionate but a little formidible.

Imprisonment had made channels for his character, which would never fluctuate as widely now as in the past. (Forster. 1924 : 231)

อซิสรักและนับถือนำใจของมิสซิสแมร์ เมื่อฟิลคิงบอกว่า เขอตายแล้ว อซิสไม่เชื่อ แต่เมื่อความจริงเป็นเช่นนั้น อซิสเสียใจมากที่มิสซิสแมร์ตาย เขอร้องไห้และไห้ลูกชายของเขาร้องไห้ควย

อซิสคงการเรียกรองค่าเสียหายจากอเคลล่าเป็นจำนวนเงิน 20,000 ปอนด์ เพราะเขอทำให้เขอไครับความอับอาย เสียชื่อ และทุกขทรมาวม เขอไม่คงการยกโทษให้เขอ เขอคงแกแคน ซึ่งของส่วนตัวของเขอ เช่น รูปถ่ายภรรยาถูกนำมาเผยแพร่ในศาลในฐานะผู้หญิงไม่ดี เขอจะนำเงินจำนวนนี้มาเป็นค่าศึกษาเล่าเรียนแก่ลูกของเขอ

เขออยากจะปริกษามิสซิสแมร์ว่า เขอควรจะยกโทษให้อเคลล่าหรือไม่ เพราะเขอจะเชื่อทุกอย่างที่เขอแนะนำ ฟิลคิงเป็นผู้พยายามเกลี้ยกล่อมอซิสให้ลมเลิกการเรียกรองเงินจากอเคลล่า เขอบอกอซิสว่า ถ้าอซิสอยากจะให้อางวัลเขอก็ควรให้อางวัลควยการปล่อยให้อเคลล่ากลับประเทศอังกฤษไปอย่างปกติ ไม่คงจ่ายค่าเสียหายแก่อซิส

ในที่สุดอเคลล่าไม่คงจ่ายเงินจำนวนมากนั้น เมื่อเพื่อนของอซิสถามถึงเรื่องเงิน เขอบอกว่า เขอไม่คงการเงินของอเคลล่า ให้เขอเก็บเงินของเขอไว้ซื้อควยมาเป็นสามีที่ประเทศอังกฤษ

"I have allowed her to keep her burluen and buy nerself a husband in England, for which it will be very necessary."

(Forster. 1924 : 243)

ความสัมพันธ์ระหว่างอริสและฟิลคิงห่างไกลกันไปทุกขณะ อริสคิดว่าฟิลคิงคงแต่งงานกับมอเคล่า เมื่อเธอกลับไปประเทศอังกฤษ อริสย้ายจากเมืองซานคราปอร์มาอยู่ที่รัฐมอ (Mau) ที่เดียวกับที่ศาสตราจารย์กอกโบลมมาตั้งวิทยาลัย ภายในเวลา 2 ปี เขาได้เป็นนายแพทย์ใหญ่ เขาไม่ตอบจดหมายของฟิลคิงเลย เขารู้สึกว่าฟิลคิงแต่งงานแล้ว เขาไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ทำให้ชีวิตของเขาทุกข์ทรมาน ส่วนอริสเอง เขาพาลูกทั้ง 3 คนมาอยู่ด้วยกัน เขาแต่งงานใหม่ เขาได้ทำสิ่งที่ไม่ได้ทำที่ซานคราปอร์เลย เช่น การขี่ม้า การอ่านหนังสือ เบียร์เขียน การเขียนบทกวี เขามีความสุขมากกว่าแต่ก่อน

Life passed pleasantly, the climate was healthy so that the children could be with him all the year round, and he had married again - not exactly a marriage, but he liked to regard it as one - and he read his poetry, had his horse..... (Forster. 1924 : 265)

สิ่งเดียวที่ยังคงกังวลใจอริสอยู่ก็คือ ฟิลคิง เขาพยายามหลีกเลี่ยงการติดต่อกับทางจดหมายและการพบปะสังสรรค์ แต่เขาก็ต้องเผชิญหน้ากับฟิลคิงอีกครั้งโดยบังเอิญ ฟิลคิงมากับเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งบอกเขาว่าเป็นมิสเตอร์มัวร์ ไม้มิสเตอร์เควส์ที่เขาเข้าใจ อริสหลงเข้าใจผิดในตัวฟิลคิงอยู่นาน ความหมายเมื่อนั้นที่สมาคมตลอดสองปีค่อยจางหายไป เขารักมิสเตอร์มัวร์ เขาจะต้องทำดีต่อราล์ฟ (Ralph) และสเตลล่า (Stella) ซึ่งเป็นลูกของเธอ

และจากการที่เขาแอบอ่านจดหมายที่มอเคล่าเขียนถึงฟิลคิง ทำให้เขาเข้าใจมอเคล่าได้ดีขึ้น เขาเขียนจดหมายไปหาเธอในที่สุด เขาขอบคุณมอเคล่าที่ทำให้เขาได้มีความสุขกับลูกๆ ในขณะนี้ แทนที่จะต้องติดคุก เขาจะสอนให้ลูกๆ ถึงมอเคล่าด้วยความรักใคร่ และเคารพนับถือ

"...Through you I am happy here with my children instead of in a prison, of that I make no doubt. My children shall be taught to speak of you with the greatest affection and respect." (Forster. 1924 : 286)

9. เอกราชของประเทศชาติสำคัญกว่ามิตรภาพ

ความคิดของฮิลารีในเรื่องเอกราชของอินเดียยังคงคุกรุ่นอยู่ เขามีความคิดที่แปลก เขาต้องการกำจัดชาวอังกฤษไปให้หมด ถ้าจะมีชนชาติใดเข้ามาปกครองเขา ขอให้เป็นอย่างชาวอัฟกัน (Afghans) เพราะเป็นบรรพบุรุษของเขา แต่ชาวอินเดียไม่ว่าจะเป็นศาสนาฮินดู มุสลิม หรือซิกข์ จะรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เขาจะกำจัดชาวอังกฤษไปจากประเทศให้ไปให้หมดไม่ว่าจะต้องใช้เวลา 50 ปี หรือ 500 ปี ก็ตาม หลังจากนั้น เขาและฟิลด์ก็จะเป็นเพื่อนกันมาที่เขาไม่สามารถเดินไปด้วยกันได้ เพราะทางเดินบังคับให้ไปคนละทาง ซึ่งเปรียบเสมือนคนทั้งสองที่แตกทางกันทั้งเชื้อชาติและศาสนา จะต้องเดินไปตามวิถีทางของตน

But the horses didn't want it - they swerved apart; the earth didn't want it, sending up rocks through which riders must pass. single - file; the temples, the tank, the jail, the palace, the birds, the carrion, the Guest House, that came into view as they issued from the gap and saw Mau beneath; they didn't want it, they said in their hundred voices, "No, not yet," and the sky said, "No, not there" (Forster. 1924 :289)

2. มิสซีสมัวร์ (Mrs. Moore)

มิสซีสมัวร์ เป็นสุภาพสตรีชาวอังกฤษ ซึ่งเพิ่งเดินทางมาเที่ยวประเทศอินเดียเป็นครั้งแรก พร้อมกับมิสเคเลา เควทส์ มิสซีสมัวร์มีอายุมาก เธอมีอายุมากกว่าเคเลาถึง 40 ปี เธอมีผมสีชาว ใบหน้าของเธอแดงอยู่เสมอ การที่เธอมาอินเดียในครั้งนี้ เธอต้องการมาเยี่ยมลูกชายของเธอ คือ โรนัลด์ สีสลอป ซึ่งเป็นลูกชายที่เกิดจากการแต่งงานครั้งแรกของเธอ โรนัลด์หรือรอนนี่ เป็นผู้พิพากษาประจำอยู่ที่เมืองซานคราเปอร์ การมาเที่ยวครั้งนี้ เธอยังได้นำเคเลา

สตรีชาวอังกฤษซึ่งชอบพอกับรอนนี่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ลอนดอนมาด้วย เพื่อให้เธอได้มาเห็นประเทศอื่นเทียบและเห็นการทำงานของรอนนี่ เธอจะได้ตัดสินใจว่าจะหมั้นกับรอนนี่หรือไม่ มิซซีสแมว์อยากจะเห็นประเทศอื่นเทียบที่แท้จริง เช่นเดียวกับเธอ

ลักษณะนิสัยของมิซซีสแมว์

1. มีความรักและห่วงใยลูกให้สละการเลือกคู่ครอง

มิซซีสแมว์งานชีวิตการแต่งงานมาแล้วถึง 2 ครั้ง สามีคนแรกและคนที่สองเสียชีวิตทั้งคู่ เธอมีลูก 3 คน จากการแต่งงาน 2 ครั้ง รอนนี่เป็นลูกชายที่เธอมีกับสามีคนแรก ส่วนลูกอีก 2 คน ที่เกิดจากการแต่งงานครั้งที่ 2 คือ สเตลลา (Stella) และ ราล์ฟ (Ralph) ทั้งคู่อยู่ที่ประเทศอังกฤษ ชีวิตการแต่งงานของเธอนั้น มีทั้งความทุกข์และความสุข เธออยากให้รอนนี่แต่งงานและเธอจะได้กลับไปดูแลราล์ฟและสเตลลา

Ronny was suited, now she must go home and help the others, if they wished. She was past marrying herself, even unhappily; ... (Forster. 1924 : 99)

เธอมีความเป็นห่วงในตัวลูกทั้งสองคือ ราล์ฟและสเตลลามาก เพราะทั้งสองยังไม่เป็นผู้ใหญ่ บางคืนเธอฝันถึงลูกทั้งสองซึ่งขอร้องไห้เธอไปอยู่ด้วย แต่เธอตอบว่า เธอจะอยู่ 2 ครอบครัวในขณะเดียวกันไม่ได้

Her dream were the same texture, but there it was her other children who were wanting something, Stella and Ralph, and she was explaining to them that she could not be in two families at once. (Forster. 1924 : 136)

มิซซีสแมว์ไม่เข้าไปก้าวก่ายในชีวิตของรอนนี่ เธอจะเลือกใคร เป็นภรรยาขึ้นอยู่กับตัวของเขาเอง เธอเองเข้ากับเธอได้ก็ไม่ว่ารอนนี่จะแต่งงานกับผู้หญิงคนไหน มิซซีสแมว์ต้องการให้ทั้งคู่รักและเข้าใจกัน หรือจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขก็ได้ เธอก็พอใจ เธอผ่านชีวิตและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ นานา เธอรู้ว่าชีวิตไม่เคยให้สิ่งที่เราต้องการ ในขณะที่เราต้องการสิ่งนั้นจริง ๆ

...,and had learned that life never gives us what we want at the moment that we consider appropriate. (Forster. 1924 : 43)

2. ใจกว้างยอมรับและให้เกียรติศาสนาอื่น ๆ เท่ากับศาสนาของตนเอง

มิสซิสแมร์เป็นชาวคริสต์ แต่เธอก็ให้เกียรติศาสนาอื่น ๆ เธอรู้ถึงความเชื่อหรือสิ่งควรปฏิบัติของศาสนาอื่น เมื่อเธอบอกการกุศลคริสต์โมส เธอเดินมาที่สุเหร่าแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก เธอเข้าไปเดินชมภายในสุเหร่าโดยไม่สวมรองเท้า เธอรู้ว่าในประเทศอินเดียหรือประเทศทางตะวันออกจะทองถองรองเท้าก่อนเข้าวัด อย่างเดียวกับที่ชาวคริสต์ถอดหมวกเมื่อเข้าไปในโบสถ์

"Now look here," said the logical girl, "wouldn't you expect a Mahammedan to answer if you asked him to take off his hat in church!" (Forster. 1924 : 47)

3. มีใจเป็นธรรมไม่ถูกชาติถิ่นที่อาศัยว่าตน

มิสซิสแมร์เป็นคนที่มีใจยุติธรรม เธอไม่ถูกชาติถิ่นที่อาศัยว่าตนดีกว่าชาติของเธอ ซึ่งผิดจากชาวอังกฤษส่วนใหญ่ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในดินแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เธอให้ความเห็นใจอิสเมื่อเธอเล่าถึงชีวิตและการที่เธอถูกคนอังกฤษเอาเปรียบ เธอไม่ได้เก่งที่เข้าใจคนอื่นได้ดี เธอเพียงแต่รู้ว่าคนไหนที่เธอชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอิสบอกเธอว่าเธอเป็นคนตะวันออก

"I don't think I understand people very well. I only know whether I like or dislike them."

"Then you are an Oriental." (Forster. 1924 : 41)

มิสซิสแมร์มีความเข้าใจและเห็นใจชาวอินเดีย เพราะอินเดียก็เป็นส่วนหนึ่งของโลก เช่นเดียวกับกับประเทศอังกฤษ ชาวอังกฤษควรเห็นใจและปฏิบัติต่อชาวอินเดียในฐานะมนุษย์ เช่นเดียวกัน พระเจ้าที่มิสซิสแมร์หมายถึงคือ ความรัก

Because India is part of the earth - And God put us on the earth in order to be pleasant to each other, God...is...love.' (Forster.

1924 : 64)

แต่สำหรับชาวอังกฤษที่มาอยู่ในประเทศที่เป็นอาณานิคมแล้ว ชาวอังกฤษชอบทำตัวเป็นพระเจ้า

Trying to recover his temper, he said, "India likes gods,"

"And Englishman like posing as gods." (Forster. 1924 : 63)

4. เป็นเพื่อนที่จริงใจและเสียใจในความบริสุทธิ์ของอฮิส

อฮิสและมิสซิสแมร์ เป็นเพื่อนที่เข้าใจกันได้ดี แม้จะมีอายุห่างกันมากก็ตาม มิสซิสแมร์ชอบอฮิส เห็นว่าเขาเป็นเพื่อนแท้

"I like Aziz, Aziz is my real friend," Mrs. Moore interposed.

(Forster. 1924 : 100)

สำหรับอฮิสนั้นไม่ต้องสงสัยเขาชอบมิสซิสแมร์มาก เขาก็ในมิตรภาพที่ดุดมต่อกัน มิสซิสแมร์เคยเขียนจดหมายไปหาราอัลฟัตองกฤษ เล่าถึงเพื่อนชาวอินเดียที่เธอรัก เมื่ออฮิสพบกับราอัลฟ เขาถามว่าเคยได้ยินเกี่ยวกับตัวเขาหรือไม่

"Did your mother speak to you about me?"

"Yes, And with a swerve of voice and body that Aziz did not follow he added : "In her letters, in her letters, She loved you."

(Forster. 1924 : 280)

มิสซิสแมร์ เป็นผู้ที่ไม่เชื่อว่า อฮิสเป็นผู้บริสุทธิ์ เธอเป็นทุกข์ใจที่อฮิสจะต้องทนทุกข์กับสิ่งที่เขาไม่ได้ทำ เธอชอบอฮิสและรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำให้เขามีความสุข เธอค่อนข้างผิดหวังในตัวลูก เธอพูดถึงตัวเองว่า เธอเป็นหญิงแก่ที่เลวร้าย

"A bad old woman, bad, bad, detestable.. I used to be good with the children growing up, also I meet this young man in his mosque, I wanted him to be happy. Good, happy, small people. They

They do not exist, they were a dream... But I will not help you to torture him for what he never did. There are different ways of evil and I prefer mine to yours." (Forster. 1924 : 191)

มิสซิสแมร์ไม่ยอมไปศาลเพื่อเป็นพยานให้ซิส เขอบอกว่าซิสไม่มีผิด แต่รอนนี่เห็นว่า เป็นการค้ำประกันของเขาจะเดินทางกลับอังกฤษ แต่กระนั้นชื่อของเขอก็ได้ไปปรากฏที่ศาล และมี ส่วนสำคัญในการทำให้ซิสพ้นจากขอลงอาชญากรรม

เมื่อเธอเดินทางโดยเรือออกจากประเทศอินเดีย เธอได้ทำในสิ่งที่เธอปรารถนา ทั้งหมด นั่นคือ เธอสามารถหนีจากการไปให้การที่ศาลได้ เธอหนีจากการแต่งงานของรอนนี่ และประการสุดท้าย เธอสามารถหนีจากอากาศที่ร้อนอบอ้าวได้ เธอจะได้กลับไปประเทศอังกฤษ เพื่ออยู่กับลูกของเธออีกสองคน แต่การจากไปครั้งนี้ เธอไม่ได้กลับมาอินเดียอีก เธอไม่ได้กลับไปอังกฤษ มิสซิสแมร์ เสียชีวิตบนเรือโดยสาร ขณะอยู่ในน่านน้ำเมืองเอเดน (Aden)

3. อเดลา เควสต์ (Adela Quested)

อเดลา เควสต์ เป็นสุภาพสตรีชาวอังกฤษ ที่เดินทางมาประเทศอินเดียเป็นครั้งแรก พร้อมกับมิสซิสแมร์ ซึ่งเป็นแม่ของรอนนี่ ผู้พิพากษาประจำเมืองซานคราเปอร์ อเดลา รู้จักรอนนี่ ตั้งแต่อายุหกขวบ การที่เธอเดินทางมาอินเดียครั้งนี้เพื่อมาดูประเทศอินเดียและการทำงาน ของรอนนี่ เพราะถ้าเธอตัดสินใจหมั้นและแต่งงานกับรอนนี่ เธอจะต้องใช้ชีวิตอยู่อินเดียเป็น เวลานาน อเดลาอายุยังไม่มากนัก เธอมีร่างกายสูงใหญ่คล้ายผู้ชาย เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยงามหรือ มีเสน่ห์เป็นที่สะดุดตาเพศตรงข้ามเลย แต่เธอมีลักษณะนิสัยใจคอที่ กระทบหรือรบกวนจะเรียนรู้ เธอเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ใจกว้าง เธอมาดูรอนนี่ที่อินเดียก่อนการตัดสินใจ ซึ่งจะมีผลต่อชีวิต การแต่งงานของเธอ เธอรู้สึกผิดหวังที่มาประเทศอินเดียแล้วพบว่า ไม่มีอะไรน่าสนใจหรือ ค้นเห็น เธอเดินทางมากับมิสซิสแมร์โดยเรือโดยสารข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ผ่านอียิปต์ และมาสู่ท่าเรือบอมเบย์ ความปรารถนาที่แรงกล้าของเธอคือ การที่จะได้เห็นประเทศอินเดีย ที่แท้จริง

"I want to see the real India." (Forster. 1924 : 42)

ลักษณะนิสัยของอเคลา

1. สนใจศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอินเดียนด้วยใจเป็นธรรม

อเคลาต้องการศึกษาชีวิตของชาวอินเดียน ทำให้สมาชิกคนหนึ่งอยากจะทำใจสตรีขึ้นมาใหม่ด้วยการจัดเลี้ยง ซึ่งจะเชิญชาวอินเดียนพื้นเมือง (Native Indian) มาร่วมงานนี้ให้ไ้มากที่สุด งานนี้จัดที่เทศมโสรโดยชื่อว่ บริดจ์ ปาร์ตี (Bridge Party) อเคลาตั้งใจที่จะได้เห็นชาวอินเดียน ซึ่งจะนำไปสู่การรู้จักประเทศอินเดียนตั้งแต่ที่พลกั้ถึงสมาชิกคนหนึ่งบอกไว้

"Fielding ! How's one to see the real India?" "Try seeing Indians,"

The man answered, and vanished. (Forster. 1924 : 44)

ในงานบริดจ์ ปาร์ตี อเคลาเห็นถึงข้อแตกต่างระหว่างชาวอังกฤษและชาวอินเดียน ชาวอังกฤษซึ่งเป็นผู้ปกครองประเทศอินเดียนจะอยู่ทางฝั่งหนึ่งของสนาม มีอาหาร เครื่องดื่ม มีการทักทายพูดคุยกับสนุกสนาน ส่วนชาวอินเดียนจะถูกกั้นให้อยู่อีกฝั่งหนึ่งของสนาม ทั้งสองฝ่ายจะไม่ข้ามเขตมาพบปะกัน ชาวอินเดียนได้รับการปฏิบัติไม่ดีและไม่ให้เกียรติ อเคลาไม่พอใจกับการจัดงานครั้งนี้

This party today make me so angry and miserable. I think my countrymen out here must be mad. Fancy inviting guests and not treating them properly ! (Forster. 1924 : 60)

แต่ถึงอย่างไร อเคลาและมิสซิสวัวร์ก็ได้คุยกับสตรีชาวอินเดียนและเธอได้เชิญอเคลาและมิสซิสวัวร์ไปเที่ยวที่บ้านในวันพฤหัสบดี แต่พอถึงวันนั้น ปรากฏว่าไม่มีรถนำมารับเลย อเคลาและมิสซิสวัวร์แปลกใจที่เป็นเช่นนี้ อสิสรู้ว่าที่หญิงอินเดียนไม่ส่งรถมารับไปบ้านของเธอ เพราะเธออายุที่จะให้สตรีทั้งสองเห็นบ้านของเธอ

อเคลาเป็นคนที่ดีและมีความจริงใจ เธอมีความคิดเป็นของตนเอง เธอจะไม่เป็นคนซนกับมิสซิสวัวร์เล่นๆ แต่เธอกลัวว่าเมื่อเธอแต่งงานกับรอนนีย์และอยู่อินเดียน เธอจะเปลี่ยนเป็นคนที่หยามคายกับชาวอินเดียน ภายในเวลา 1 ปี แต่เธอไม่เห็นด้วย เธอคิดว่าเธอจะไม่เป็นอย่างนั้นเด็ดขาด เพราะเธอต่างจากคนอื่นเหล่านั้น

"You are absolutely unlike the others, I assure you. You will never be rude to my people." (Forster. 1924 : 143)

2. มีความคิดที่แปลกจากคนอื่นในเรื่องศาสนาของชาวอินเดีย

บางครั้งก็เจอความคิดแปลก ๆ ที่เป็นไปไม่ได้ แต่ก็มีความคิดที่ดี ถ้าสิ่งนั้นสามารถเป็นไปได้ เช่น ในเรื่องศาสนา เธออยากให้อินเดียมีศาสนาใหม่ คือ ศาสนาของอักบาร์ (Akbar) เป็นศาสนาที่ทั้งฮินดูและมุสลิม และจะมีเพียงศาสนาเดียวในอินเดีย

"Yes, Akbar is very wonderful, but half a Hindu; he was not a true Moslem," ...

"But wasn't Akbar's new religion very fine ? It was to embrace the whole of India." (Forster. 1924 : 142)

3. ไม่มั่นใจในเรื่องความรักและการแต่งงาน

อเคลาไม่แน่ใจในเรื่องความรักระหว่างเธอกับรอนนี่ เธอและรอนนี่สนิทสนมกันเมื่ออยู่อังกฤษ แต่เมื่อรอนนี่มาทำงานในอินเดีย เธอรู้สึกว่าเขาเปลี่ยนไป เขาต้องทำบางสิ่ง เพราะคำนึงถึงความพอใจของคนอื่น เช่น ถ้าพวกชาวอังกฤษที่สโมสรชอบละคร พวกเขาจะจัดละคร เล่นกัน รอนนี่ทำหน้าที่กำกับเวทีด้วย บางทีเขาไม่เป็นตัวของตัวเอง เพราะมีแต่คำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่และสถานภาพในดินแดนที่อังกฤษปกครองอยู่ อเคลาก็ตัดสินใจที่จะบอกรอนนี่ เธอจะไม่แต่งงานกับเขา

"I've finally decided we are not going to be married, my dear boy." (Forster. 1924 : 90)

เมื่อรอนนี่ตอบเธอว่า เธอก็ไม่เคยคิดว่าเราจะแต่งงานกัน อเคลาเกิดความรู้สึก ละอายที่พูดเรื่องจะไม่แต่งงาน ทั้ง ๆ ที่รอนนี่ไม่เคยขอเธอหมั้นเลย อย่างไรก็ตามเธอทั้งสองตกลงกันว่าจะยังคงเป็นเพื่อนกันต่อไป รอนนี่ อเคลา นั่งรถไปเที่ยวชมทิวทัศน์ของถนนมหาราชา มีคนขับและฮาวีร์สไปด้วย รถประสบอุบัติเหตุเนื่องจากมีสัตว์พุ่งเข้ามาชน อเคลาเกิดความรู้สึก อ่างว่างแต่เมื่อเธอมีรอนนี่อยู่เคียงข้าง เธอรู้สึกอบอุ่นและคิดว่า เธอควรที่จะแต่งงานกับเขา

"Ronny, I should like to take back what I said on the Maidan."

He assented, and they became engaged to be married in consequence.

(Forster. 1924 : 98)

4. มีความคิดสับสนทำให้เกิดจิตหลอนขึ้น

อเคลลาเป็นคนที่มีความคิดสับสน ขณะที่เป็นเขาเพื่อขึ้นไปดูถ้า เธอคิดเกี่ยวกับเรื่องความรักของเธอกับรอนนี่ บางทีเธอก็คิดว่า เธอรักรอนนี่ บางครั้งเธอก็ไม่แน่ใจ ครั้งแรกเธอบอกรอนนี่ว่า เธอจะไม่แต่งงานกับเขา แต่จะเป็นเพื่อนกัน แล้วเธอก็เปลี่ยนใจให้รอนนี่ลืมเรื่องที่เขาพูดตอนแรก เธอตกลงจะแต่งงานกับรอนนี่ ขณะที่เธอเดินขึ้นภูเขา เธอคิดเรื่องนี้อีก แต่แล้วเธอก็พบความรู้สึกในใจที่แท้จริงว่า เธอและรอนนี่ไม่ได้รักกันเลย

She and Ronny- no, they did not love each other. (Forster.

1924 : 148)

เธอคิดถึงงานหนึ่งซึ่งจะทำให้คนอื่นยุ่งยากไปควย เธอเห็นว่า ความรักไม่ได้จำเป็นต่อการอยู่ด้วยกันเสมอไป

อเคลลาตามอซิสถึงเรื่องครอบครัว เขาแต่งงานหรือยัง และเขามีภรรยาคนเดียวหรือหลายคน ซึ่งทำให้อซิสไม่ค่อยพอใจนัก เมื่อถึงถ้า เธอเดินเข้าไปคนเดียว ในถ้ำมีคสนิท เธอคิดว่ามีคนเข้ามาและพยายามลวนลามเธอ เธอคิดว่าเป็นอซิส เพราะเธอขึ้นมานบนภูเขากัน 3 คน ซึ่งมีใครคนหนึ่ง และเธอคิดว่าการที่เธอพูดถึงเรื่องความรักจะทำให้อซิสเกิดความรู้สึกที่แปลกไป เธอทอสู เธอใช้แว่นตาสวมฟาดเขา และวิ่งหนีออกมา เธอวิ่งเตลิดลงมาข้างล่างโดยไม่ใส่ใจสนใจว่าทามของทามตะบองเพชรจะแต่งร่างกายของเธอ เธอพบมิสกีเร็ค จึงขอโดยสารรถกลับควยร่างกายที่บวมพองจากทามตะบองเพชร เธอไม่สบาย มีไข้สูง ท้องนอนพักที่บังกาโลของมิสเตอร์แม็คไบรด์ เธอแจ้งแก่ทุกคนว่า อซิสตามเธอเข้ามาในถ้ำ ชาวอังกฤษเจ็มนอนแทนเธอ พวกเขาพยายามช่วยเธอ อเคลลา รู้สึกว่ามีเสียงสะท้อน (echo) อยู่ในหูของเธอตลอดเวลา

เธออยากพบมิสกีเร็คมากที่สุด เพราะมิสกีเร็คจะช่วยให้อเธอรู้สึกดีขึ้น เธอได้รับจดหมายจากมิสเตอร์ฟิวด์คิงว่า เขาคิดว่าอซิสเป็นผู้บริสุทธิ์ อเคลลาเริ่มสงสัยว่า ที่เธอคิดนั้น

ถูกหรือผิด นอกจากนั้นเมื่อเธอได้มีมติสมัว่าพี่ชื้อว่า อซิสเป็นผู้บริสุทธิ์ เธอเริ่มไม่แน่ใจกับสิ่งที่เธอคิดว่าเกิดขึ้น

"Aziz...have I made a mistake?" "You're over - tired;" he cried, not much surprised. "Ronny, he's innocent; I made an awful mistake."
(Forster. 1924 : 189)

5. มีความกล้าหาญและยอมรับความจริงโดยไม่หวั่นเกรงสิ่งใด

เมื่อไปขึ้นศาล อเคลลาคิดถึงเหตุการณ์วันที่ไปเห็นวุฒา เธอคอย ๆ ลำคับเหตุการณ์ เธอคิดถึงมิสซิสวาร์ เมื่ออัยการซักถามถึงเหตุที่เกิดขึ้นในวันนั้น เธอตอบตามความจริงไปตามลำคับ เมื่อถึงคำถามที่ว่า นักโทษตามเธอเข้าไปในถ้ำหรือไม่ เธอเงยบ แต่แล้วเธอก็ตอบว่า ค็อกเตอร์อซิสไม่ได้ตามเธอเข้าไปในถ้ำเลย

"Dr. Aziz never followed me into the cave." (Forster. 1924 : 210)

อเคลลาเริ่มเคเห็กกล้าหาญมาก เธอยอมรับความจริงว่า อซิสไม่ได้ตามเธอเข้าไปในถ้ำ เมื่อเธอคิดถึงเหตุการณ์อย่างละเอียด กาวที่เธอชอลอนฟ้อง ทำให้อซิสเป็นอิสระ แต่ตัวเธอเองต้องประสบกับความทุกข์ เนื่องจากเธอได้ทำให้ชาวอังกฤษอับอาย เธอไม่สามารถกลับไปหาพวกเขาได้ เหตุที่เธอแจ้งว่าอซิสตามเธอเข้าไปในถ้ำในตอนที่ยังลงมาจากรถนั้น เธอไม่ได้แกล้ง หรือใส่ร้ายอซิส แต่เป็นเพราะถ้ำนั้นมีเสียงสะท้อนที่ทำให้มีนงง อาจเกิดภาพหลอน และความคิดของเธอมีส่วนให้เธอคิดเช่นนั้น เพราะก่อนหน้านี้จะเข้ามาในถ้ำ เธอพูดคุยกับอซิสถึงเรื่องชีวิตการแต่งงาน ทำให้เธอคิดว่า อซิสอาจทำสิ่งไม่ดีต่อเธอได้ เมื่ออยู่ตามลำพัง

อเคลลาต้องเดินทางกลับประเทศอังกฤษโดยลำพัง เธอโค่นถอนหมั้นจากรอนนี่ เธอตั้งใจจะกลับไปทำงานและดูแลลูกสองคนของมิสซิสวาร์ เธอเขียนจดหมายติดต่อกับฟิลก็งเขียนจดหมายมาขอโทษอซิส เธออยากจะให้อซิสยกโทษให้เธอ เพราะเธอก็ได้รับความทุกข์เช่นกัน

4. มิส เทอร์ฟิลด์

มิส เทอร์ฟิลด์ เป็นชาวอังกฤษที่เข้ามาทำงานให้รัฐบาลอังกฤษในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา เขาเป็นอาจารย์ใหญ่ของวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขามีอายุ 45 ปี เป็นคนอารมณ์ดี ฉลาด มีความเชื่อมั่นในเรื่องการศึกษา เขาไม่สนใจว่านักเรียนที่เขาสอนจะเป็นใคร เขาเป็นชาวอังกฤษที่ไม่ถือตัวว่าเหนือกว่าชาวอินเดีย เขาเข้ากับเจ้าของประเทศได้ดี เขาประสบความสำเร็จกับนักเรียน แต่เขามีปัญหาเกี่ยวกับชาวอังกฤษด้วยกัน

... ,but the gulf between himself and his countryman,...

(Forster. 1924 : 73)

ลักษณะนิสัยของฟิลด์

1. เห็นใจและเข้าใจชาวอินเดียเมื่ออยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ

ฟิลด์เป็นชาวอังกฤษที่เข้าใจชาวอินเดียได้ดี เขาเข้าถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่ และเขาก็ยอมรับในความเป็นมนุษย์ของชนชาติที่อยู่ใต้การปกครอง อธิถึงแม้จะรู้จักฟิลด์ไม่นาน แต่ความรู้ที่ผูกพัน ความจริงใจที่ต่อกัน ทำให้เขารักใคร่และเข้าใจกันและกัน อธิเห็นว่าฟิลด์เป็นคนที่เขาใจคนอินเดียได้ดีที่สุด

"No Englishman understands us except Mr. Fielding,"....

(Forster. 1924 : 104)

ฟิลด์เป็นสมาชิกของสโมสร เทนเดียวกับชาวอังกฤษคนอื่น ๆ แต่เขาไม่ชอบมาสังสรรค์กับสมาชิกคนอื่น ถ้าเขามาเล่นเทนนิสหรือเล่นบิลเลียดเท่านั้น วันหนึ่งที่เขาไปเล่นเทนนิสมีคนถามว่าจะรู้จักประเทศอินเดียได้อย่างไร เขาบอกให้ทำความรู้จักกับคนอินเดีย ซึ่งอเคลาและมิสซิมัวร์นำความคิดนี้ไปใช้ ฟิลด์เป็นคนขยัน เขาทำงานในหน้าที่ได้ดี เขาเป็นคนร่าเริง เขาเป็นนักกีฬา เขาคลุกคลีกับคนอินเดียและเป็นที่ชื่นชอบในหมู่คนอินเดีย เขาไม่สนใจทศัญญาของชาวอินเดียว่า ทำไมอังกฤษต้องครอบครองอินเดีย เพราะเขาบอกไม่ได้ว่าทำไมอังกฤษต้องครอบครองอินเดีย เขาเพียงแต่มาที่อินเดียเพื่อทำงานเท่านั้น

"I'm out here personally because I needed a job. I cannot tell you why England is here or whether she ought to be here. It's beyond me." (Forster, 1924 : 112)

2. มีความจริงใจต่อเพื่อน เชื่อในความบริสุทธิ์ของอซีส

ฟิลคิงเป็นคนทีจริงใจ เขาสนใจอซีส เขารู้เรื่องเกี่ยวกับอซีส ทั้งที่เขาไม่เคยพบกับอซีสเลย และอซีสก็ไม่รู้จักเขาเช่นกัน เขาเคยเชิญอซีสไปบ้านของเขา แต่อซีสล้ม และเขาก็ไม่สนใจจะขอโทษหรือทำอะไรเพื่อติดต่อกับฟิลคิง ฟิลคิงเชิญอซีสเป็นครั้งที่ 2 ครั้งนี้อซีสไปพบเขาอย่างเต็มใจ เขารู้สึกว่าฟิลคิงเป็นคนที่น่าคบ และเมื่มีมิตรที่ อซีสยินดีให้กระตุ้มตีกลองเสื้อแก่ฟิลคิง ทั้งที่เขาเองไม่มีกระตุ้มสำรองมา มิตรภาพทั้งสองมีต่อกันเป็นความรู้สึกที่จริงใจ ไม่มีผลประโยชน์แอบแฝง ไม่มีความรู้สึกชกแย้งที่ต่างเชื้อชาติกัน เมื่ออซีสป่วย ฟิลคิงเป็นเพื่อนชาวอังกฤษคนเดียวที่ไปเยี่ยมเขาที่บ้าน อซีสให้ฟิลคิงดูรูปภรรยาของเขา ภายหลังเขารู้สึกละอายใจที่ภรรยาไม่คบกับฟิลคิงในขณะที่ฟิลคิงอยู่กับเขาตลอดมา

It is because you behave well while I behave badly that I show it to you. (Forster, 1924 : 118)

อซีสบอกฟิลคิงว่า คนอื่นเคียดแค้นจากความกรุณาจากคนอังกฤษ

ฟิลคิงมีความประทับใจและชอบอซีสมาตั้งแต่การพบกันครั้งแรก เขาอยากให้ความสัมพันธ์ได้พัฒนาไปเรื่อย ๆ

He had liked Aziz so much at their first meeting, and had hoped for development. (Forster, 1924 : 114)

ฟิลคิงพยายามรักษาน้ำใจของอซีส อซีสเชิญฟิลคิงและศาสตราจารย์กอดโบลไปเที่ยวถ้ำมาราบาร์ สำหรับฟิลคิงเขามุ่งงานยุ่งมาก และเขาก็ไม่ชอบไปเที่ยวถ้ำ เพราะน่าเบื่อ แต่เขาก็ยอมรับ เพราะเขาไม่ชอบปฏิเสธการเชิญครั้งแรกของอซีส นอกจากนั้น อซีสให้ฟิลคิงเป็นคนเชิญมิสซิสแมร์ และอเคลามาร่วมการเดินทางครั้งนี้ด้วย

Fielding didn't like the job much; he was busy, caves bored him, he foresaw friction and expense, but the would not refuse the first favour his friend had asked from him, and did as required. (Forster. 1924 : 128)

เมื่อวันเดินทางมาถึง ฟิลด์คิงมาพร้อมกับศาสตราจารย์กอดโบล แต่เขามาไม่ทัน จึงต้องตามไปภายหลัง เมื่อเขาไปถึงเทือกเขามารามาร์ อซิสและอเคล่าขึ้นไปชมด้า เหลือมิสซิสแมร์และคนรับใช้ขู่นอกด้า ลักครูเขาเห็นอซิสลงมาคนเดียว อเคล่าไม่ได้มาควย เมื่อเขาทราบว่อเคล่ากลับไปก่อน เขาไม่พอใจ เขาไม่ชอบที่อเคล่าทิ้งเพื่อน ๆ ไป โดยไม่บอกกล่าว

เมื่อคณะของอซิสเดินทางกลับมาถึง ตำรวจเข้ามาขอจับกุมตัวอซิสโดยไม่บอกขอหา ฟิลด์คิงเป็นคนเตือนสติและปลอบใจอซิส เขาอยู่เคียงข้างอซิส เมื่ออซิสจะหนี เขาดึงอซิสกลับมาเพราะด้าอซิสหนี สถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายกว่าเก่า ฟิลด์คิงเชื่อในความบริสุทธิ์ของอซิส เขาพยายามจะขอพบอเคล่าเพื่อถามเธอให้แน่ใจ เพราะการที่เธอบอกว่ อซิสตามเธอมา นั้น เธอพูดกับคนที่ไม่เชื่อใจชาวอินเดีย เมื่อไม่ได้พบอเคล่า เขาใช้ชีวิตเฉยๆ จนพ่ายถึงเธอ ยืนยันว่ อซิสเป็นผู้บริสุทธิ์ อเคล่าเริ่มไม่แน่ใจในการแจ้งความของเธอ

3. มีความกล้าหาญที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อชาวอังกฤษ

ฟิลด์คิงเป็นคนที่กล้า เขาไม่กลัวว่คนอังกฤษจะไม่ชอบ เพราะเขาอยู่ข้างอซิส เขาประกาศให้ทุกคนรู้ว่า อซิสบริสุทธิ์ แม้ว่าเขาจะถูกห้ามไม่ให้มาที่สโมสรอีกด้วย

He was glad that he had broken with the Club,...

(Forster. 1924 : 181)

4. เห็นใจและช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในความลำบาก

ในที่สุดความเชื่อของฟิลด์คิงได้รับการพิสูจน์ เพราะอเคล่าขอถอนฟ้อง และอซิสไม่มี ความผิด เมื่อเขาช่วยอซิสได้สำเร็จ เขาคิดใจต่ออซิส หนัก แต่คนที่เขาหวังชเมะหนักคือ อเคล่า เขาเป็นห่วงเธอที่คงถูกทอดทิ้งจากพวกพ้อง เขาคิดว่เธอเป็นคนที่กล้าหาญมากที่บอกความจริง เขาพาเธอไปบ้านพักในโรงเรียน ให้พ่อยู่กับเธอโดยที่เธอจะออกไปอยู่ 2 - 3 วัน และ

เมื่ออลิซเรียกทองคำเงินหายจากอเคล่าเป็นเงินถึง 20,000 ปอนด์ เขาช่วยซอริงลิส เขาบอกแก่อลิซว่า อเคล่าเป็นผู้ที่ช่วยให้ซิสพันนิคไม่ไข่มิสสิมัวร์

ฟิลคิงไม่ได้รักอเคล่า แต่เขาเห็นใจเธอ เขาขอให้คนเข้าใจคิดว่า มีความสัมพันธ์กับอเคล่า เขาช่วยเหลือเธอจนเธอเดินทางกลับไปอังกฤษ

ฟิลคิงต้องเดินทางไปราชการ เขาไม่ได้พบอริสเป็นเวลา 2 ปี ระหว่างนั้น เขาแต่งงานกับสเตลลา ลูกสาวของมิสซิสมัวร์ ชีวิตแต่งงานของเขาไม่ค่อยมีความสุขนัก เขารักสเตลลามากกว่าที่เขารักเขา แต่พอสเตลลามาทำรุมอ เธอมีความสุขมากขึ้น

-and he knew that his wife did not love him as much as he loved her, and he was ashamed of pestering her. But during the visit to Mau the situation had improved. (Forster. 1924 : 286)

ฟิลคิงปรับความเข้าใจกับอริส แต่ความรู้สึกนั้นไม่เหมือนแต่ก่อน ขณะนี้เขาเป็นแองโกล-อินเดียนในประเทศอินเดีย เขาสงสัยที่ลิสพูดว่า เขาจะเป็นเพื่อนกันเมื่อกำจัดชาวอังกฤษที่ปกครองประเทศอินเดียได้ออก แต่ฟิลคิงต้องการเป็นเพื่อนในขณะนั้นเลย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมของรอ

"Why can't we be friends now?" said the other, holding him affectionately. "It's what I want. It's what you want." (Forster. 1924 : 289)

วิเคราะห์การสร้างตัวละคร

การสร้างตัวละคร

ตัวละครเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของนวนิยาย เนื่องจากตัวละครจะเป็นผู้ดำเนินเรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ให้อ่านไต่รับทราบ ตัวละครเป็นผู้ทำให้อ่านสนุกสนานกับเนื้อเรื่อง หรือสามารถทำให้อ่านคล้อยตามได้ เนื่องจากตัวละครในนวนิยายโดยส่วนมากเป็นมนุษย์ ผู้เขียนใจวิชีสร้างตัวละครจากกลุ่มคำ แต่นักเขียนนวนิยายไม่ได้บันทึกเหตุการณ์อย่างเฝือกประวัติศาสตร์ หรือนักเขียนนวนิยายต้องสร้างสรรค์ตัวละครออกมา คนในชีวิตจริงและคนในนวนิยายมีความแตกต่างกัน เนื่องจากคนในชีวิตประจำวันเราไม่สามารถเข้าใจกันได้อย่างแจ่มแจ้ง เราเข้าใจในสิ่งที่เราสามารถเห็นได้ แต่คนในนวนิยาย ผู้อ่านจะเข้าใจเขาได้อย่างไร สมบูรณ์เท่าที่นักเขียนปรารถนา สิ่งที่นักเขียนนำมาเขียนได้มาจากพื้นฐาน 5 ประการของมนุษย์ นั่นคือ การเกิด อาหาร การพักผ่อน ความรัก และความตาย เช่น เรื่องการเกิด คนปกติจะรู้ว่าเกิดเมื่อไรจากการบันทึก แต่เราจะจำไม่ได้ว่าสภาพการเกิดนั้นเป็นอย่างไร ส่วนการตายก็เช่นกัน เราไม่สามารถรู้ได้ว่าเป็นเช่นไร ถ้าเรารู้ได้จากการบอกเล่า สิ่งที่เราทราบเป็นเพียงภายนอกเท่านั้น แต่สำหรับนวนิยายนักเขียนจะบอกผู้อ่านได้ทุกสิ่ง

การสร้างตัวละครขึ้นมาในนวนิยาย ผู้เขียนต้องคำนึงถึงประโยชน์ของตัวละครประเภทต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ถ้าแบ่งตัวละครออกง่าย ๆ อาจแบ่งเป็น 2 กลุ่ม เช่นที่ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ กล่าวไว้ในหนังสือ Aspects of the Novel (1927) คือ ตัวละครทางกลม (Round Character) และตัวละครทางแบน (Flat Character) ตัวละครทั้งสองแบบนี้ สร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่ต่างกัน เช่น ถ้าต้องการให้ตัวละครใดแสดงความตลกขบขัน ควรใช้การสร้างตัวละครทางแบน เพราะตัวละครทางแบนจะคงลักษณะนิสัยที่สร้างขึ้นในตอนแรกไว้จนจบเรื่อง แต่ถ้าผู้เขียนต้องการตัวละครที่มีพฤติกรรมซับซ้อน มีเหตุหรือแรงจูงใจให้กระทำการใด ๆ ลงไปโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม ควรใช้ตัวละครทางกลม เพราะตัวละครทางกลมจะมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ทำให้เรื่องราวสมจริง

นอกจากจะสร้างตัวละครในแบบข้างต้นแล้ว การสร้างตัวละครจากความคิดเห็น
 ท่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสภาพสังคมของผู้เขียน ก็เป็นวิธีที่ใช้กันมาก และอีกวิธีคือ การที่
 ผู้เขียนนำตนเองมาอยู่ในตำแหน่งของตัวละครนั้น และแสดงความคิดเห็นผ่านทางตัวละคร

การสร้างตัวละครของ อี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์ จากนวนิยายเรื่อง Where Angels Fear to Tread

ในนวนิยายเรื่อง Where Angels Fear to Tread ฟอร์ดสเตอร์ใช้ตัวละครทั้งหมด
 10 ตัวด้วยกัน แต่ตัวละครที่สำคัญต่อการดำเนินเรื่องมีอยู่ด้วยกัน 5 ตัว คือ ฟิลิป คาโรไลน์
 จีโน ลีเลีย และมิสซิสเฮอรัวรีตัน ส่วนตัวละครที่เหลือเป็นเพียงตัวประกอบที่ทำให้เรื่องสนุกสนาน
 และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตัวละครบางตัวมีบทบาทน้อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย ถ้าแบ่งตัวละครออกเป็น
 สองกลุ่ม คือตัวละครทางกลม และตัวละครทางแบนแล้ว จะเห็นได้ว่า ตัวละครที่เป็นส่วนประกอบ
 จัดอยู่ในกลุ่มตัวละครทางแบนทั้งสิ้น ส่วนตัวละครเอกหรือตัวละครที่มีบทบาทมากนั้น บางตัว
 ก็เป็นตัวละครทางแบน เช่น มิสซิสเฮอรัวรีตัน และลีเลีย ตัวละครทั้งสองนี้ไม่มีพัฒนาการในคำนึก
 เลย ลักษณะนิสัย พฤติกรรม และอารมณ์จะคงเหมือนกันตลอดเรื่อง ส่วนตัวละครทางกลม ได้แก่
 ฟิลิป คาโรไลน์ และจีโน ตัวละครทั้งสามตัวนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากชีวิตจริง ๆ (Real Life) ในที่นี้จะวิเคราะห์การสร้างตัวละครเฉพาะตัวละครทางกลมที่
 สำคัญคือ ฟิลิป และคาโรไลน์

1. ฟิลิป (Philip)

ฟิลิปเป็นตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ฟิลิปเปรียบเสมือน
 ตัวแทนของคนอังกฤษ หรือชาวซอสส์ตัน เขามีรูปร่างหน้าตาธรรมดาไม่โดดเด่นจากชาวอังกฤษ
 ทั่วไป ลักษณะนิสัยของฟิลิปที่เป็นลักษณะนิสัยของชาวอังกฤษคือ การรักษาเกียรติ และการมี
 หน้าที่ใจนักกีฬา เมื่อแพ้หรือรู้ว่าไม่สามารถเอาชนะได้ เมื่อพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ก็ควรจะ
 ยอมแพ้ และยอมรับความพ่ายแพ้นั้นอย่างมีเกียรติ ผู้เขียนสร้างฟิลิปขึ้นมาในลักษณะของตัวละคร
 ที่อ่อนน้อมในช่วงต้นเรื่อง ฟิลิปเป็นคนหัวอ่อน ยอมทำตามที่มาารหาหรือมิสซิสเฮอรัวรีตันบอกแทบทุกอย่าง
 ทั้งที่บางครั้ง เขาก็ไม่เห็นด้วย แต่เขาก็ยอมทำตามเหมือนกับเขาเป็นหุ่นยนต์ที่ทำตามคำสั่งของ
 เจ้านาย

All his life he had been her puppet. (Forster. 1905 : 84)

ผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่าฟิลิปไม่ควรทำตัวเป็นหุ่นให้แม่ของเขาจนการ แต่ในชีวิตจริงของเรา สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ การที่เราต้องทำในสิ่งที่เราไม่ต้องการหรือต้องทำในสิ่งที่เราไม่ชอบ แต่ด้วยความจำเป็นทำให้เราต้องทำ ฟิลิปก็เช่นเดียวกันเขาตกอยู่ในภาวะจำยอม เขาพยายามทำทุกอย่างที่มีลิสเฮอริตันต้องการ แม้ว่าเขาจะประสบความล้มเหลวทุกครั้งก็ตาม

การที่ฟิลิปยอมรับความพ่ายแพ้อย่างมีเกียรติขึ้น เท่ากับเป็นการยุติเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป เมื่อฟิลิปเอ่ยขอลูกชายของจีโนกับลิเลียจากจีโน แต่จีโนปฏิเสธโดยให้คำอธิบายว่าเขารักลูกและคิดว่าจะเลี้ยงดูลูกได้ ฟิลิปคิดว่าเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับเหตุผลในการไม่ยกลูกให้ เขาเข้าใจและไม่ถึงขั้นที่จะเอาชนะ เขายอมถอยหลังกับคำทอบที่ได้รับ

I came out intending to get the baby, and I shall return an "honourable failure". (Forster. 1905 : 134)

การยอมรับความพ่ายแพ้นั้น เป็นสิ่งที่ยากกว่าการพยายามเอาชนะแม้จะรู้ว่าจะต้องแพ้ ฟิลิปได้แสดงถึงความมีน้ำใจนักกีฬา (spirit) ซึ่งสิ่งนี้แม้ในชีวิตจริงก็เป็นสิ่งที่ยากที่ทุกคนจะทำได้ บางคนสามารถยอมรับความพ่ายแพ้ได้อย่างหน้าชื่นตาบาน แต่สำหรับบางคนแล้ว การยอมแพ้เปรียบเหมือนการเสียศักดิ์ศรีอย่างมาก

ในชีวิตของคนเรานั้น เราต้องพบกับปัญหามากมาย เราอาจจะสามารถเอาชนะได้ในบางครั้ง แต่ไม่ใช่ทุกครั้งไป เมื่อมีชนะก็ต้องมีแพ้ ดังนั้นความพ่ายแพ้จึงไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอาย เมื่อเราพยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วแต่ยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ เราควรฝึกที่จะยอมรับความพ่ายแพ้อย่างภาคภูมิใจ ผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่าฟิลิปยอมแพ้อย่างเกินไป เป็นการยากที่จะบอกได้ว่าความพยายามแค่ไหนถึงสมควรแก่การยอมแพ้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น ๆ ฟิลิปรู้ว่า ลูกชายของลิเลียที่เขาพาซอนี่ เป็นลูกของจีโนเช่นเดียวกัน ในเมื่อพ่อของเขารักและปรารถนาในตัวเข้อย่างจริงจัง เหตุผลอย่างอื่นก็ควรจะค่อยไป ไม่มีใครรู้ว่า การยอมแพ้และจากไปโดยดี กับการต่อสู้ต่อไปอย่างไหนจะมีผลลัพธ์ที่ดีกว่ากัน

เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป คือ การที่แอสเรียทซ์โมยลูกชายของจีโนมาโดยฟิลิปไม่รู้ และเมื่อรถม้าที่นั่งมาพลิกคว่ำ ทุกคนได้รับบาดเจ็บ ฟิลิปแขนซ้ายหัก

แต่สิ่งที่เจ็บและทรมานเขามากกว่าบาดแผลคือการที่เข็กลหายไปในขณะที่เกิดอุบัติเหตุ ฟิลิปเป็น
ผู้เดียวที่แลพบ ความวิตกกังวลและพยายามค้นหาเข็กลอย่างจริงจัง โดยไม่สนใจในความเจ็บปวด
ของบาดแผล หรือแม้กระทั่งฝนที่ตกลงมา จิตใจของเขาจจ่ออยู่ที่เข็กล ซึ่ง เขาคิดว่าเป็นผู้
บริสุทธิ์ และไม่ควรต้องมาได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของผู้ใหญ่ที่ก่อการจะเอาชนะกัน

He sat down and laid it on his knee. Then he tried to cleanse
the face from the mud and the rain and the tears. His arm, He supposed,
was broken, but he could still move it a little, and for the moment he
forgot all pain. He was listening - not for a cry, but for the tick
of a heart of the slightest tremor of breath. (Forster. 1905 : 145)

ฟิลิปแสดงความห่วงใยในตัวเข็กล เพราะถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับเข็กล เขาจะท้อ
รับผิดชอบ เขามาเพื่อเจรจาขอเข็กลไปซอสส์สันเมื่อไม่สำเร็จ เขาก็งใจกลับไปซอสส์สัน แต่แล้ว
เข็กลเดินทางมากับเขาในรถม้าคันเดียวกัน และเสียชีวิต ความผิดนี้ฟิลิปไม่สามารถหลบหนีได้
แต่ฟิลิปไม่ได้คิดเช่นนั้น เขาไม่ได้ห่วงร่างกายของตนเอง เขาไม่ได้เป็นห่วงว่าเขาจะมีความผิด
แต่เขาห่วงเข็กล เขารู้สึกเสียใจมาก เขาไม่ได้เสแสร้ง หรือไม่ได้ทำเพราะกลัวความผิด
ฟิลิปแสดงความกล้าหาญในการนำข่าวการเสียชีวิตของทหารกไปบอกแก่จีโน ทั้งที่รู้ว่าจีโนจะ
ต้องโกรธ และอาจทำร้ายเขา ทำไมคาโรไลน์ไม่เป็นผู้ไปบอกเอง การที่คนเรามีความจริงใจ
ต่อกันเช่นฟิลิป และจีโน เมื่อเรากระทำผิดต่อเพื่อนอย่างร้ายแรงถึงแม้จะไม่ได้ตั้งใจ
การหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ใช่สิ่งที่ดี ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วหนีไป ความเข้าใจผิด
อาจตามมา และจะร้ายแรงกว่าการยอมรับความผิด ฟิลิปเป็นตัวละครที่สร้างได้เหมือนเป็น
คนจริง เขามีอารมณ์ ความสำนึก และการกระทำที่คนจริง ๆ กระทำการเผชิญหน้ากับปัญหา
จะสามารถช่วยให้สถานการณ์คลี่คลาย ในกรณีนี้ก็เช่นกัน ฟิลิปถูกทำร้ายเมื่อบอกข่าวการ
เสียชีวิตของทหารก แต่เขาก็ไม่ร้องขอความเป็นธรรม เพราะเขาเข้าใจความรู้สึกของจีโน

"Kill me if you like! But just you leave my broken arm alone,"

(Forster. 1905 : 148)

เมื่อเรื่องต่าง ๆ คลี่คลายลง พิลิปไม่ต้องการเดินทางกลับไปอยู่กับมารดาที่ซอลด์กัน เขาต้องพบกับเรื่องที่เลวร้ายเพราะคำสั่งของมารดา เขาจะไปทำงานที่ลอนดอน การที่ฟิลิปไม่หนีปัญหาที่ซอลด์ แต่เขากลับจะหนีมารดาไปอยู่ที่เมืองอื่นนี้เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจ เพราะการที่ต้องกลับไปอยู่ในสังคมที่เขารู้สึกว่าไม่จริงจังต่อกัน และการที่ต้องกลับไปเป็นอย่างเก่าอีก เขาไม่ต้องการที่จะให้มารดาถามความวุ่นวาย ในชีวิตให้เขามากเกินไปจนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่พอใจที่จะอยู่กับครอบครัวที่เขาคิดว่าไม่เข้าใจกัน หรือดำเนินชีวิตกันคนละอย่าง ต่างหากกัน ออกมาอยู่โดยลำพัง ทำงานและดูแลตนเอง เมื่อมีเวลาว่างจึงกลับไปเยี่ยมบ้าน การอยู่ด้วยกันแต่ไม่มีความสุข ไม่เป็นสิ่งที่ดีสำหรับใครทั้งสิ้น การอยู่ห่างกันแต่มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน จะทำให้ชีวิตของทุกคนมีความสุข และสามารถทำตามที่ต้องการได้ ฟิลิปได้เรียนรู้ชีวิตว่ามีอะไรอีกมากมายที่เขาไม่รู้จัก เขาจะต้องเรียนรู้จักมาก เช่นเดียวกับคนเราที่จะต้องเรียนรู้ชีวิตให้มากขึ้น

Life was greater than he had supposed,..... (Forster.

1905 : 155)

2. คาโรไลน์ (Caroline)

คาโรไลน์ เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่อง เป็นอย่างมาก คาโรไลน์ถูกสร้างขึ้นมาให้ เป็นตัวละครทางกลม (Round Character) เช่นเดียวกับฟิลิป เธอถูกร่างให้เป็นตัวแทนของการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เธอคิดว่าถูกต้อง เธอเป็นผู้สนับสนุนให้ลิเลียแต่งงานกับจีโน เพราะเธอคิดว่าการที่ลิเลียจะอยู่อย่างไม่มีความสุขในฐานะแม่มาอยู่กับกาที่เธอจะเริ่มชีวิตใหม่กับชายที่เธอรัก ลิเลียควรเลือกประการหลัง แต่เมื่อลิเลียเสียชีวิต คาโรไลน์รู้สึกว่าเธอมีส่วนผิด เธอเสียใจที่แนะนำให้ลิเลียแต่งงานใหม่

Of course I was wrong. She only changed one groove for another a worse groove. (Forster. 1905 : 76)

ในประเด็นนี้คาโรไลน์ก็เหมือนคนทั่ว ๆ ไปที่มีความหวังดีกับเพื่อนหรือคนรู้จัก เมื่อเราเห็นว่าควรเลือกสิ่งที่ดีกว่า เราแนะนำสิ่งนั้นแก่เพื่อนด้วยความปรารถนาที่อย่างจริงจัง ไม่ใช่เป็นการหลอกกัน แต่ในเมื่อสิ่งที่เราเห็นว่าดีกลับกลายเป็นสิ่งไม่ดีในภายหลัง เป็นเรื่องยากที่เราจะรู้ได้ เพราะถ้าเรารู้เราก็คงไม่แนะนำให้เพื่อนต้องพบกับความลำบากอย่างแน่นอน

คาโรไลน์ไม่คิดที่แนะนำลีเลียให้แต่งงานกับจีโน เพราะเธอเองก็ไม่รู้อนาคตว่าจะจบลงแบบนี้ ลีเลียไม่แต่งงานกับจีโน เธออาจมีชีวิตที่น่าเบื่อไปวัน ๆ หรืออาจจะมีความสุขก็ได้ ซึ่งไม่มีใครจะรู้ได้

ในกรณีเรื่องการนำลูกชายของลีเลียกับจีโนมาอยู่ที่ซอสตันก็เช่นเดียวกัน เพราะความหวังดี เพราะทัศนคติที่มีต่อจีโนเปลี่ยนไป เธอเห็นว่าเด็กควรได้รับการชดเชย เด็กควรได้อยู่ในสถานที่ที่ดีกว่า คาโรไลน์ก็เหมือนหญิงสาวทั่วไปที่เอาความเจริญทางวัตถุเป็นเครื่องวัดว่าที่ใดดี ที่ใดไม่ดี เธอคิดว่าประเทศอังกฤษซึ่งเจริญกว่าประเทศอิตาลีจะต้องเหมาะสมกับเด็กมากกว่า ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้นแต่สิ่งที่เธอไม่ได้คำนึงถึงคือ ความรู้สึกผูกพันของพ่อและลูก ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าความเจริญทางวัตถุเลย

'.....Do you want the child to stop with his father, who loves him and will bring him up badly, or do you want him to come to Sawston, where no one loves him, but where he will be brought up well?.'

(Forster. 1905 : 133)

ถึงแม้คาโรไลน์จะมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะนำเด็กไปซอสตัน แต่เธอเองเมื่อได้เห็นว่จีโนรักและปฏิบัติต่อลูกชายเท่าที่เขาคould เธอเองอดใจอ่อนไม่ได้ เธอร้องไห้และไม่กล้าพูดเรื่องเด็กกับจีโน การรู้สึกสะเทือนใจของเธอไม่ได้ทำให้เธอยอมแพ้ แต่เธอกลับให้ฟิลิปเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่นี้แทน คาโรไลน์มีนิสัยเหมือนหญิงอื่น ๆ ถึงแม้ว่าบางครั้ง เธอจะแข็งแรงแรงและมีอุดมการณ์ที่แน่วแน่เพียงใด ในบางขณะ เธอก็ยังคง เป็นผู้หญิง ที่มีธรรมชาติที่อ่อนโยน การได้พบภาพที่ไม่ปกติก่อน ทำให้เธอ เปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อจีโนจากเดิมที่เธอเห็นว่าจีโนเป็นฆาตกร เขาไม่สามารถเป็นพ่อที่ดีได้ แต่เมื่อเธอ เห็น เขาดูแลลูกชาย เท่าที่ผู้ชายอย่าง เขาจะทำได้ เธอรู้ว่าจีโนรักและรับผิดชอบในตัวลูก บางครั้ง เธอก็บีบบังคับให้ฟิลิปพยายามต่อสู้แต่เธอเองไม่ลงมือทำเอง เธอว่าฟิลิปว่าไม่พยายามในการนำเด็กไปซอสตัน แต่เธอเอง ทั้งที่เป็นคนคิด เธอไม่สามารถขอเด็กไปได้เช่นกัน เธอเหมือนผู้หญิงที่คอยบงการให้ผู้ชายทำสิ่งที่เธอต้องการ

เมื่อเด็กตาย จีโนตำร้ายฟิลิป แต่คาโรไลน์เป็นผู้มาห้ามการต่อสู้ เธอไม่ต้องการให้มีการตายเกิดขึ้นอีก จีโนเชื่อเธอ ในเมื่อเธอรู้ว่าจีโนมีความรู้สึกที่ดีต่อเธอ และเธอเอง

ก็มีส่วนผิดในการตายของทารก ทำไมคาโรไลน์ไม่เป็นผู้มาออกข่าวแก่จีโอเอง ถ้าเขานำข่าวที่
มาแทนฟิลิป การต่อสู้จะไม่เกิดขึ้น แต่เธอไม่กล้าและไม่เข้มแข็งพอ จากตอนแรกเธอแสดงตัวว่า
มีความคิดและกล้าที่จะแสดงความคิดของเธอ พร้อมทั้งผลักดันให้ผู้อื่นต้องกระทำตาม แต่แล้วเธอ
ก็ยังรักษาภาพพจน์ของคนดีเอาไว้โดยการมาห้ามและช่วยปลอบโยนจีโอ เมื่อมีสถานการณ์คับขัน
เธอกลายเป็นคนอ่อนแอ เช่นหญิงหัวไป ที่ไม่กล้าเผชิญ กับความจริงในเรื่องที่จะทำให้ได้รับความ
เคียดแค้น เธอกลับตกหลุมรักจีโอเช่นเดียวกับลิเลียที่รักจีโอ เพราะรูปร่างหน้าตา
เธอไม่บอกจีโอเพราะเธอรู้ว่าเขาไม่ไ้รัก และต้องการแต่งงานกับเธอ ดังนั้นทางที่ดีที่สุด
คือการกลับไปทำเป็นชีวิตแบบเก่าที่ซอส์ตัน เมื่อผู้หญิงรักผู้ชายที่เขาไม่ไ้รักตน สิ่งผู้หญิง
จะทำได้ก็คือรอให้ผู้ชายมาออกรัก หรือไม่เช่นนั้นเธอก็ต้องเฝ้ารักเขาข้างเดียว เธอจะไม่หนี
ไปอยู่ในที่ใหม่ แต่จะกลับไปใช้ชีวิตในที่เก่าที่คุ้นเคย เช่นเดียวกับที่คาโรไลน์เลือกทางเดิน
ของเธอ

'..... Of course I shall go to Sawston. You forget my father ;
and even if he wasn't there I've a hundred tie:my district-I'm neglecting
it shamefully - my evening classes, the St James's.....'
(Forster. 1905 : 156)

การสร้างตัวละครจากนวนิยายเรื่อง The Longest Journey

นวนิยายเรื่อง The Longest Journey มีการสร้างตัวละครในลักษณะเดียวกัน
กับนวนิยายเรื่องแรก คือ ตัวละครประกอบด้วยตัวละครทางกลม และตัวละครทางแบน
ตัวละครทางกลมได้แก่ ริกกี้ แอนแซล ลตีเฟน และมีซซีสเฟลลิ่ง ส่วนตัวละครทางแบนได้แก่
แอ็กเนส เซอร์เบิร์ท และตัวประกอบอื่น ๆ ตัวละครทางกลมที่สำคัญที่นำมาวิเคราะห์การสร้าง
ตัวละครได้แก่ ริกกี้

1. ริกกี้ (Riokie)

ริกกี้ เป็นตัวละครเอกฝ่ายชาย ที่สร้างขึ้นมาได้เสมือนเป็นคนจริง ความคิดและการ
กระทำของเขาค่อย ๆ พัฒนาขึ้นโดยมีเหตุผล และแรงจูงใจให้กระทำ จากการที่ผู้เขียน

สร้างให้ริกกีเป็นคนขาคีการแต่กำเนิด และมีครอบครัวที่ไม่อบอุ่น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อลักษณะนิสัยของริกกีมาก เมื่อเขาขาคีการ เขารู้สึกมีปมค้อย เขาไม่สามารถรวมกลุ่มกับคนทั่วไป เพราะเขากลัวคนจะรังเกียจ เขาชอบสันโดษ เนื่องจากต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวมานาน

สิ่งที่สำคัญในความทรงจำของริกกีคือ แม่ของเขา เขารักและบูชาแม่มาก เพราะแม่เป็นคนเดียวที่รักเขา เขาเกลียดพ่อเพราะพ่อไม่รักเขาเลยตั้งนั้นเมื่อเขารู้ว่าสติเฟนเป็นน้องชาย เขาจึงไม่สนใจในตัวสติเฟนเท่าไร เพราะเขาคิดว่าสติเฟน เป็นลูกที่เกิดจากพ่อของเขากับหญิงอื่น ตอนแรกริกกีไม่เชื่อว่ามีน้องชาย เพราะการที่ริกกีอยู่มาคนเดียวจนอายุ 22 ปี แล้วจู่ ๆ มีคนบอกว่าเขามีน้องชายจึง เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ

Still laughing, he said, 'I, with a brother - younger - it's not possible? The horror leapt again, and he exclaimed, 'It's a foul lie !' (Forster. 1907 : 137)

การที่มีคนมาบอกว่าเรามีน้องชาย เป็นสิ่งยากที่จะยอมรับ แม้จะเป็นความจริงน้องที่ไม่เคยรู้จักมาตลอดชีวิต เป็นสิ่งลำบากที่จะทำให้ยอมรับ เพราะความห่างเหินจะทำให้ความสัมพันธ์ไม่เท่าที่ควร ยิ่งถ้าเป็นคนที่เรารู้จักมาก่อนในฐานะที่แตกต่างกันจะยิ่ง เป็นการลำบากเพิ่มขึ้น ริกกีรู้จักสติเฟนในฐานะเด็กที่บ้าเขาอุปการะและให้ทำงานในไร่ เมื่อครั้งเขามาเยี่ยมแม่ เขาไม่ค่อยชอบสติเฟน เมื่อสติเฟนกลายมาเป็นน้อง ความรู้สึกของริกกีไม่ได้เปลี่ยนแปลงมาก เพราะเขาคิดว่าสติเฟนยังเป็นคนอื่น เขาไม่ได้รักและหวังใยสติเฟนดังเช่นพี่ชายและน้องชาย ซึ่งเป็นธรรมชาติของคนที่มีอายุความจริงว่าเป็นพี่น้องกันเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ชีวิตของริกกีไม่ค่อยมีความสุขนัก เช่นเดียวกับชีวิตคนเรา การเลือกทางเดินของชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าริกกีเลือกอยู่ที่เคมบริดจ์ โดยไม่แต่งงานกับแอกเนส ชีวิตของเขาอาจมีความสุขกับงาน และเพื่อน ๆ แต่เมื่อเขาเลือกผู้หญิงที่เขารักแล้วประสบปัญหา เขาก็ไม่คร่ำครวญว่าคิดผิด เขาพยายามประคับประคองชีวิตจนถึงที่สุด ริกกีเหมือนกับผู้ชายทั่วไปที่แสวงหาสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเอง ต้องใช้เวลา และใช้กำลังใจอย่างมาก อาจจะต้องสูญเสียบางสิ่งไปกว่าจะได้พบกับสิ่งที่แสวงหา ซึ่งในที่สุดริกกีก็ทวนกลับไปเขียนหนังสือแทนการเป็นครูที่ค้นคว้าหาความรู้ เขาทอดทิ้งภรรยาเพราะเขาไม่ชอบที่เธอทำลายชีวิตของเขา ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบที่จะให้ภรรยาบงการหรือกำหนดชะตาชีวิต ริกกีก็เป็นเช่นนั้น เขายอมเพื่อเธอมาหาก เขายอม

เสียเพื่อน เสียสิ่งที่รักและต้องการทำ เพื่อมาอยู่กับเธอ ดังนั้นในตอนท้าย เขากลับไปทำงานที่เขาชอบ

"...Well, I have written and yesterday we sent the long story out on its rounds. The men do not like it, for different reasons. But it mattered very much to them that I should write it, and so it got written. As I told you, this is only one fact; other facts, I trust, have happened in the last five months. But I mentioned it to prove that people are important, and therefore, however much it inconveniences my wife, I will not go back to her." (Forster. 1907 : 281)

เหตุการณ์สำคัญที่เปลี่ยนชีวิตของริกกี คือการที่ริกกีรู้ว่าสตีเฟนเป็นน้องชายของเขาที่เกิดจากมารดาที่เขารัก ไม่ได้เป็นลูกของพ่ออย่างที่เขารู้ใจแต่แรก ริกกีพยายามทำดีต่อสตีเฟน เพราะเขารักแม่และต้องการให้สตีเฟนเป็นตัวแทนของแม่ ซึ่งเขาจะสามารถดูแลและให้ความสุขแก่สตีเฟนได้ทั้งที่ใจจริงนั้นเขาไม่ได้เกิดความรักในตัวน้องชายอย่างแท้จริง สตีเฟนตระหนักในความจริงข้อนี้ เขาไม่ยอมรับเงินหรือสิ่งใดจากริกกี ริกกีเริ่มมีความรักและห่วงใยน้องชายขึ้นทีละน้อย จนในที่สุดเขาเป็นห่วง สตีเฟนจริง ๆ ไม่ได้ทำเพราะหน้าที่การที่คนเราจะรักและห่วงใยใครสักคนจะต้องใช้เวลา การพบกันไม่กี่ครั้งแล้วบอกว่ารัก เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก ความรักความอาทรต้องเกิดขึ้นเองในจิตใจอย่างช้า ๆ ริกกีก็เช่นเดียวกัน แต่เมื่อเขารักน้องแล้ว เขายินดีทำทุกอย่างเพื่อน้องได้ในท้ายที่สุด เขาสละชีวิตตนเองในการช่วยสตีเฟน ซึ่งนอนเมาอยู่บนรางรถไฟไม่ให้ถูกรถไฟทับ ริกกีซึ่งซาพิการต้องถูกรถไฟทับเสียชีวิต การเสียสละอันยิ่งใหญ่ของริกกี แสดงให้เห็นถึงความรักที่แท้จริงที่เขามีต่อสตีเฟน การที่เขาเข้าไปช่วยสตีเฟน เขาเองไม่ได้คิดว่าตนเองต้องตาย แต่เขาก็นอนดีเข้าไปช่วย ทั้งที่ซาพิการ เพื่อให้้องซึ่งไม่ได้เป็นคนพิการได้มีอนาคตที่ดีต่อไป

At the level-crossing he leant on the gate to watch a slow goods train pass. In the glare of the engine he saw that his brother had come this way, perhaps through some sodden memory of the Rings, and now lay drunk over the rails. Wearily he did a man's duty. There was time to raise him up and push him into safety. It is also a man's duty to save his own life, and therefore he tried. The train went over his knees. He died up in Cadover,..... (Forster. 1907 : 281)

การเสียสละของริกก็เป็นการเสียสละที่พิถีพิถันมีค่านอง ถึงแม้เราจะซาพิดการหรือไม่ก็ตาม ถ้าอยู่ในสถานการณ์เดียวกับริก ทุกคนต้องกระทำเช่นที่ริกก็ทำ สำนึกในความเป็นที่เห็นนองนอนหมกคสตีไม่สามารถช่วยตนเองได้ ในขณะที่รถไฟกำลังแล่นมา ถึงแม้เราจะรู้ว่าเลี้ยงหรือแม้จะทอง ไซชีวิต ที่ทุกคนสามารถเสียสละได้เพื่อนอง

ริกก็เป็นตัวละครที่สมจริงและทำในสิ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ชีวิตได้สอนสิ่งต่าง ๆ เช่น ความสุข และความทุกข์แก่ทุก ๆ คน สิ่งสำคัญคือ เราจะเลือกปฏิบัติอย่างไรเมื่อเผชิญกับสิ่งเหล่านี้

การสร้างตัวละครจากนวนิยายเรื่อง A Passage to India

นวนิยายเรื่อง A Passage to India เป็นนวนิยายที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดีย ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ดังนั้นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสะท้อนให้เห็นคือการแบ่งแยก เช่น การแบ่งแยกชาวอินเดีย และชาวอังกฤษ ผู้เขียนได้สร้างตัวละครขึ้นมาเพื่อสะท้อนถึงความคิดที่มายังผู้อ่าน ตัวละครทางแบนไค้แก่ รอนนี่ ศาสตราจารย์ก๊อคโมต ชาวอังกฤษ และชาวอินเดียที่เป็นเพื่อนของตัวละครเอก ตัวละครทางกลมไค้แก่ ค็อก เทอร์อิชิส อเคล่า มิสซิสมาร์วาร์และฟิลคั้ง ตัวละครทางกลมที่สำคัญไค้แก่ ค็อก เทอร์อิชิส และอเคล่า

1. ค็อก เทอร์อิชิส (Dr. Aziz)

อิชิส เป็นตัวละครเอกฝ่ายชาย ที่เป็นตัวแทนของชาวอินเดีย อิชิสเป็นตัวละครทางกลมที่มีพฤติกรรมสมจริง เขาเปรียบเสมือนเหยื่อชาวอินเดียที่ตกอยู่ในกับดักของชาวอังกฤษอย่างไม่มีทางต่อสู้

เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ซิสต้องตกอยู่ในความลำบาก คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ถ้ำ
 มาราบาร์ (Marabar Caves) อซิสต้องการพาอเคล่าและมิสซิสสมัวร์ สตรีชาวอังกฤษที่
 เพิ่งมาประเทศอินเดียเป็นครั้งแรกไปเที่ยวชมถ้ำแห่งนี้ แทนการไปเที่ยวบ้านของเขา ในการ
 ไปเที่ยวครั้งนี้อซิสชวนฟิลด์คิงและศาสตราจารย์ก๊อคโมลไปด้วย นอกจากนั้นยังมีคนรับใช้อีก
 หลายคน และเขาได้เตรียมโกศไว้นำขมถ้ำอีกด้วย ความตั้งใจของอซิสเขาปรารถนาจะให้
 เพื่อนชาวอังกฤษประหลาดใจในการไปเที่ยว เขายินดีจ่ายเงินจำนวนมากที่ต้องเป็นค่าใช้จ่าย
 ในการเดินทาง อซิสไม่ได้ต้องการไปเที่ยวโดยลำพังกับอเคล่า เขาไม่ใช่ออบเชยอย่างคู่รัก
 ความรู้สึกที่อซิสมีต่ออเคล่า คือ ความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ด้วยเหตุบังเอิญที่ฟิลด์คิงและศาสตราจารย์
 ก๊อคโมลมาไม่ทันรถไฟ และการที่มิสซิสสมัวร์ไม่สบายอย่างกะทันหัน เป็นเหตุที่อซิสจำเป็นต้อง
 พาอเคล่าขึ้นไปชมถ้ำคานบนกับโกศ อซิสไม่ได้เข้าไปในถ้ำที่อเคล่าเข้าไป เขาไม่รู้ว่า
 เกิดอะไรขึ้นกับเธอ เขาหาเธอไม่พบเมื่อตามโกศก็ไม่ได้รับคำตอบ เขาไม่โหมมากที่โกศ
 ไม่ดูแลอเคล่า เขาคอยโกศเพื่อเป็นการลงโทษ เมื่อเขาเห็นอเคล่าวิ่งลงไปเชิงเขา และ
 จากไปพร้อมกับรถของชาวอังกฤษ เขาไม่ได้สนใจว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น เขาออกมาพบมิสซิสสมัวร์
 และพบว่าฟิลด์คิงเพิ่งเดินทางมาถึง เมื่อคณะของเขาเดินทางกลับ หน้าที่ที่รถไฟจอด มีตำรวจ
 มาขอจับกุมตัวเขาเนื่องจากมีผู้แจ้งความไว้ไทยไม่บอกชื่อกล่าวหาแก่เขา อซิสงงและไม่เข้าใจ
 ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาอยากจะหนีเพราะการถูกจับดำเนินคดีนั้นหมายถึงเกียรติยศชื่อเสียงของเขา
 จะต้องพังพินาศลงอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าเขาจะมีความซื่อสัตย์จริงตามที่ถูกลกล่าวหาหรือไม่ก็ตาม
 สถานการณ์ขณะที่อซิสถูกจับกุมตัวไปคุมขังนั้นสร้างความเศร้าและผิดหวังในเพื่อนมนุษย์
 ให้แก่อซิสเป็นอย่างมาก เขาเป็นนายแพทย์ที่มีเกียรติถูกลกล่าวหาว่า ลวนลามและพยายามจะ
 ข่มขืนอเคล่า ซึ่งเป็นสตรีชาวอังกฤษ ตามผลการพิจารณาจากผู้พิพากษาศักดิ์สินว่าเขามีความซื่อ
 สัตย์ เขาจะได้รับการลงโทษอย่างหนัก เพราะเขาเป็นชาวอินเดีย ไม่มีใครล่วงรู้ความจริง
 ว่าเหตุการณ์ที่อเคล่าแจ้งความไปเป็นความจริงหรือไม่ ทุกคนโดยเฉพาะชาวอังกฤษมักใจ
 เชื่อว่าชาวอินเดียสามารถทำสิ่งที่เลวร้ายได้โดยไม่มีข้อสงสัย มีแต่ฟิลด์คิง มิสซิสสมัวร์ และ
 เพื่อนชาวอินเดียของเขา ที่เชื่อในความบริสุทธิ์ของอซิส ชาวอินเดียอื่น ๆ เข้าข้างเขาเช่นกัน
 ไม่ว่าเขาจะกระทำผิดหรือไม่ เพราะคดีนี้ได้กลายเป็นการตัดสินว่าชาวอินเดียเป็นคนเลว
 หรือไม่

อชิสต้องตกอยู่ในความทุกข์กับสิ่งที่เขาไม่ได้กระทำ การที่ผู้บริสุทธิ์ถูกกล่าวหา และโดนจับกุมโดยปราศจากความผิดนั้น เป็นสิ่งที่ทำลายจิตใจอย่างร้ายแรง การวิกรอน อิศรภาพ โดยการกักขัง เป็นสิ่งทรมานจิตใจสำหรับทุกคนที่ต้องประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ในกรณีเดียวกันนี้ถ้าอชิสไม่ใช่ชาวอินเดียนแต่เป็นชาวอังกฤษ หรือถ้าชาวอังกฤษโดนกล่าวหา เช่นนี้ คนผู้นั้นคงได้รับสิทธิพิเศษต่าง ๆ เช่น การไต่ประกันตัวและการสอบสวนอย่างยุติธรรม หรือถ้าชาวอังกฤษถูกกล่าวหาว่าพยายามจะฆมนินสตรีชาวอินเดียน ชาวอังกฤษคงได้รับการ ปิ่นย่นว่าไม่ใจผู้กระทำผิด เขาอาจไม่ถูกจับกุมเลยก็เป็นไปได้ ลตรีชาวอินเดียน อาจถูกกล่าวหา ว่าแจ้งความเท็จหรือพยายามใส่ร้ายคนอังกฤษ ความทุกข์ทรมานนี้อชิสไม่สามารถลืมได้แม้เขา จะพ้นขอหาและเขาได้พิสูจน์ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่สิ่งที่เขาสูญเสียไปมีมาก เขาสูญเสียอิสรภาพ สูญเสียชื่อเสียง ภาพถ่ายของภรรยาของเขาถูกนำมาประกอบการพิจารณาพิพากษาคดี จคนหมายส่วนหัว ของเขาถูกนำมาเปิดเผย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าเกิดขึ้นกับใครก็ตาม คนนั้นคงมีความรู้สึก เช่นเดียวกับอชิส เขามีนิสัยเปลี่ยนไปหลังจากพ้นโทษ เขาไม่ไว้วางใจชาวอังกฤษ นอกจาก มิสชิสมัวร์ เขาต้องการการชดเชยในสิ่งที่เขาสูญเสียไป ซึ่งถึงแม้เขาจะได้เงินจากอเคล่า เพื่อชดเชยค่าเสียหายมา เงินไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการอย่างแท้จริง เขาต้องการให้อเคล่าได้รู้ถึง สิ่งที่เขาได้กระทำกับเขา ซึ่ง เป็นมณุษย์เช่นเดียวกัน

อชิสต้องการให้อินเดียนไคเอกราช ถึงแม้ว่าประเทศของเขาจะต้องประสบกับความ บุกบวม แต่ความมีอิสระจากการถูกกดขี่ข่มเหง ย่อมสำคัญเหนือสิ่งใด ความรู้สึกไวใจใน เพื่อนมณุษย์แทบจะไม่มีเหลือในจิตใจของเขา อชิสเป็นตัวละครที่สร้างได้สมจริง และเหมือน เป็นชีวิตจริง โครที่ตกอยู่ในสถานะเดียวกับอชิสคงต้องทำอย่างที่เขาได้ทำลงไป

2. อเคล่า เกวทส์ (Adela Quested)

อเคล่าเป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่ถูกสร้างขึ้นมาในลักษณะของตัวละครทางกลม เช่นเดียวกัน การที่อเคล่ากล่าวหาอชิสว่าพยายามจะฆมนินเธอ นั้น เธอไม่ได้เจตนาจะกลั่นแกล้ง หรือใส่ร้ายอชิส ในขณะที่เธอเข้าไปในด้า เธอมีความรู้สึกสับสน เธอคิดว่าอชิสตามเธอเข้าไป ในด้าจริง ๆ เพราะก่อนหน้านี้เธอพูดคุยกับอชิสถึงเรื่องความรักและการแต่งงาน เธอคิดว่า เขาลวนลามเธอในด้า ความคิดที่สับสนในเรื่องความรักของอเคล่า สร้างปัญหาให้กับเธอมา หลายครั้ง ครั้งแรกเธอคิดว่าเธอและรอนนี่ไม่ได้รักกัน เธอบอกให้รอนนี่คบเธอเป็นเพื่อน

แต่เมื่อมีเหตุการณ์ที่รุดได้รับอุบัติเหตุเกิดขึ้น เธอมีความรู้สึกอ้างว้างและต้องการใครสักคน
 เธอกลับบอกให้รอนนี่ลืมเรื่องที่เขาพูดก่อนหน้านี้ โอเคล่ามีความคิดในเรื่องนี้อยู่ในสมอง
 ตลอดเวลา เธอไม่แน่ใจในตัวเอง และตัวรอนนี่เมื่อมาเที่ยวถ้า และเมื่อเดินขึ้นเขามากับ
 อชิสเธอคิดถึงเรื่องนี้อีก เธอรู้ว่าเธอไม่ได้รักรอนนี่ แต่เธออาจแต่งงานกับเขา ความคิดของ
 เธอสับสน และเมื่อเธอเข้าไปในถ้ำที่มีเสียงสะท้อน และมีค เธอเกิดอาการจิตหลอนขึ้นมา
 เธอคิดว่าอชิสเห็นเธอ เป็นหญิงสาวที่เข้ามาในถ้ำคนเดียว อชิสอาจมีความต้องการตัวเธอขึ้นมา
 เธอจึงวิ่งหนีลงไปในถ้ำโดยไม่รู้ข้อเท็จจริง เธอปักใจเชื่อเช่นนั้น และชาวอังกฤษทั้งหลายก็พยายาม
 จะให้เธอเชื่อเช่นนั้น

โอเคล่า เป็นเช่นหญิงสาวที่มาในที่แปลกถิ่น เธอพยายามทำความเข้าใจคนที่ เป็นเจ้าของ
 ประเทศ แต่ด้วยความคิดที่สับสนประกอบกับสภาพภายในถ้ำสิ่งนี้สามารถทำให้ผู้หญิงที่มาเที่ยวกับ
 ชายหนุ่ม อาจคิดไปได้ว่าเขาชอบเธอ และพยายามลวนลามเธอทั้งที่ความจริงไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย
 ลตรีชาของอังกฤษทั่วไปมักจะถูกชายอื่นเคี้ยว เธอจะรังเกียจในการที่เขาจะมาขอบหรือถูกเนื้อ
 ตัวเธอ ถ้าเธอปักใจเชื่อว่า ชายอื่นเคี้ยวลวนลามเธอ เธอจะกองหนีไปในทันที แม้ว่าเธอ
 จะได้รับมาคบจับก็ตาม เพราะถ้าเธอมีความสัมพันธ์กับชายอื่นแล้ว เธอจะอับอายผู้คน

แต่เมื่อโอเคล่า หนีจากอาการเจ็บป่วย และมาขึ้นศาลสภาพจิตของเธอดีขึ้น เธอ
 เริ่มรำลึกเหตุการณ์ การตระหนักถึงความเป็นจริง เพราะความจริงนั้นอชิสไม่ได้สนใจ
 ความเธอเข้าไปในถ้ำเลย เธอยอมรับกับตนเองว่าสิ่งที่เธอคิดว่าเกิดขึ้นนั้น เป็นเพียงมโนภาพ
 ที่เกิดขึ้นเท่านั้น เธอบอกถอนฟ้อง เมื่อเธอตระหนักถึงความจริง

Though the vision was over, and she had returned to the insipidity
 of the world, she remembered what she had learned. Atonement and confession-
 they could wait. It was in hard prosaic tones that she said, 'I will draw
 everything.' (Forster. 1924 : 210)

การที่อเล็กซ่ายอมถอนฟ้องนั้นเป็นสิ่งที่กล้าหาญ และถูกต้องในเรื่องความยุติธรรม แต่เธอเองจะต้องตกอยู่ในสภาพที่เลวร้าย ในชีวิตจริงถ้ามีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ผู้หญิงจำนวนหนึ่งอาจกระทำอย่างเดียวกับอเล็กซ่า คือ บอกรับความจริงเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา โดยไม่มีความผิด แต่คงมีผู้หญิงบางคนถึงแม้จะรู้ว่าเข้าใจผิด แต่เพื่อรักษาเกียรติของตนเอง เธออาจให้การเท็จต่อไป ส่วนชายผู้เคราะห์ร้ายจะถูกลงโทษ สิ่งนี้อเล็กซ่าทำนั้นถูกต้อง และเหมาะสมเพราะการที่จะกล่าวหาผู้อื่นโดยที่เธอไม่มีความผิดเป็นสิ่งที่น่าละอาย และเธอเป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ทั้งหมดขึ้น ดังนั้นเธอควรจะรับผิดชอบต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวเธอเอง เธอไม่สามารถเรียกร้องความเห็นใจจากบุคคลที่เธอได้ทำให้เขาทุกข์ทรมานได้

สรุป อภิปรัชญา และข้อเสนอนะ

ผลการศึกษาค้นคว้า

สรุปการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายของ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์

นวนิยายทั้งสามเรื่องของ อี. เอ็ม. พอร์สเตอร์ ที่นำมาวิเคราะห์คือ Where Angels Fear to Tread (1905) The Longest Journey (1907) และ A Passage to India (1924) นวนิยายทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นนวนิยายที่ใช้สถานที่ต่างกันคือ เรื่อง Where Angels Fear to Tread เกิดขึ้นในประเทศอิตาลี เรื่อง The Longest Journey เกิดในประเทศอังกฤษและ A Passage to India เกิดขึ้นในประเทศอินเดียภายใต้การปกครองของอังกฤษ นวนิยายทั้ง 3 เรื่อง เกิดขึ้นในประเทศที่แตกต่างกัน แต่ทุกเรื่องจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชาวอังกฤษ และคนในประเทศนั้น ๆ ซึ่งสะท้อนความคิดของผู้เขียนที่ต้องการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของคนในแต่ละชาติที่มีต่อชาวอังกฤษ และความรู้สึกของคนอังกฤษต่อคนต่างชาติ

นวนิยายเรื่อง Where Angels Fear to Tread ตัวละครเอกเป็นตัวละครทางกอมทั้งหมด เช่นเดียวกับตัวละครเอกจากนวนิยายอีก 2 เรื่อง ตัวละครเอกในเรื่อง Where Angels Fear to Tread ไม่มีใครสมหวังหรือได้สิ่งที่ต้องการ หลังจากที่ไค้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ ความตั้งใจที่จะทำในสิ่งที่แต่ละคนต้องการกลับนำไปสู่จุดจบที่น่าความเศร้าโศกมา พิลิปและคาโรไลน์ไม่มีใครไค้เด็กชายไป จีโนสูญเสียภรรยาและสูญเสียลูกชาย

ใน The Longest Journey ตัวละครเอกต้องใช้เวลาหลายปีในการเดินทางเพื่อค้นพบความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ชีวิตตัวละครเอกไม่ได้สุขสบาย แต่จะต้องต่อสู้กับภาระหน้าที่มีอยู่

ส่วนเรื่อง A Passage to India ตัวละครเอกพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแม้ว่าจะเป็นคนละเชื้อชาติ ความจริงใจ การเป็นมิตรไม่จำเป็นต้องจำกัดด้วย เพศ และเชื้อชาติ

นอกจากนี้ตัวละครเอกยังสะท้อนถึงความรู้สึกของชนชาติที่ถูกปกครองจากชนชาติอื่น ความเข้าใจมักเป็นสิ่งบันทอน ความสัมพันธ์ที่ติดต่อกัน

ตัวละครเอกที่นำมาวิเคราะห์มีลักษณะนิสัย สถานภาพและทัศนคติที่แตกต่างกัน ลักษณะนิสัยส่วนใหญ่ของตัวละครเอก จะเป็นคนที่ต้องการทำความดีแต่การทำหน้าที่ของแต่ละคนนั้น แสดงออกมาในลักษณะและบทบาทที่ต่างกัน เช่น พิลิปต้องการเป็นลูกที่ดี โดยทำตามคำสั่งของมารดา คาโรไลน์พยายามทำทุกอย่าง เพื่อความถูกต้อง และเป็นขรรมิกริที่ทำความดีด้วยการไปเป็นครูสอนหนังสือ อธิสต้องการเป็นมิตรกับเพื่อนชาวอังกฤษ เขาพยายามทำให้เพื่อนพอใจโดยการพาไปเที่ยว พิลิปต้องการเป็นมิตรกับอธิสแต่การทำหน้าที่ของตัวละครกลับได้รับผลที่ไม่คาดคิด สถานภาพของตัวละครแตกต่างกันเพราะเชื้อชาติและสถานภาพ พิลิป คาโรไลน์ เป็นชาวอังกฤษที่มีการศึกษา ในขณะที่จีโน เป็นชายธิดาเลี้ยงที่ยากจนและมีการศึกษาน้อย ริกกีและแอนแซลมีการศึกษาสูงในขณะที่สตีเฟนได้รับการศึกษาน้อยมาก อธิสแตกต่างจากจีโน เพราะอธิสเป็นคนที่มีการศึกษาและมีหน้าที่การงานที่ แต่เพราะเขาเป็นชาวอินเดีย ซึ่งมีสถานภาพที่ต่ำกว่าชาวอังกฤษ เขาจึงต้องพบกับความลำบาก ส่วนทัศนคติของตัวละครนั้นจะพบว่าชาวอังกฤษมักมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อชนชาติอื่น เช่น อินเดีย และธิดาเลี้ยง มิสซิสเซอร์วิทันดูถูกจีโน ชาวอังกฤษดูถูกชาวอินเดียในเรื่องการศึกษาก็เช่นเดียวกัน ชาวอังกฤษคิดว่าการศึกษาของตนดีกว่าชาติอื่น คาโรไลน์ต้องการให้ลูกชายของเสียมาเติบโต และเล่าเรียนที่อังกฤษ ส่วนริกกีนั้นภูมิใจในชาติมาก แต่เขาก็ดูถูกคนชาติเดียวกันที่จนกว่าและได้รับการศึกษาน้อยกว่า ส่วนเรื่อง ศาสนาที่นับถือ ศาสนาคริสต์ก็เหมือนจะเป็นผู้มีอำนาจ และทำอะไรถูกต้องเสมอ เขาต้องการให้ทุกคนถอคนมวักเมื่อเข้าไปโบสถ์ แต่เขาไม่ใส่ใจถ้าเขาจะใส่รองเท้าเข้าไปในวัดหรือสู่เตตรา

การสร้างตัวละครในนวนิยายทั้งสามเรื่อง ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยจัดเป็นตัวละครทางกลม และตัวละครทางแบน ซึ่งตัวละครทางกลมของฟอร์สเตอร์ซึ่งเป็นตัวละครเอกนั้นสร้างได้เหมือนชีวิตจริง (Real Life) มากที่สุด

อภิปรายผล

ตัวละครเอกในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องนี้ ส่วนมากเป็นตัวละครทางกลม เพราะตัวละครจะสามารถแสวงนิสัย พฤติกรรม และอารมณ์ไปตามเหตุผล และตามที่ควรเป็นจริง นอกจากนี้ชีวิตของตัวละครเอกยังสะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมของชีวิต เช่น ความตายของลูกชายสีเขียว ความตายของมิสซิสแมร์ ผู้ที่มีชีวิตอยู่ต่อไปต้องต่อสู้กับโลก

ตัวละครเอกที่ฟอร์ส เทอร์สร้างขึ้นเป็นตัวละครที่สมจริง ภูมิชีวิต สามารถทำให้ผู้อ่านคล้อยตาม และได้ข้อคิดจากการอ่านนวนิยาย ชีวิตของตัวละครสะท้อนถึงธรรมชาติของมนุษย์ เช่น การแก่งแย่ง การกักขังข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า การค้าเป็นชีวิตที่ผิดหลากหลายทำให้อาณานิคม การเสียสละและความสัมพันธ์ของเพื่อน เมื่อผู้อ่านศึกษาชีวิตของตัวละครแล้วจะพบว่า บางส่วนเป็นเหมือนชีวิตที่เราประสบอยู่ ถ้าสามารถดูตัวอย่างจากตัวละครแล้วนำมาปรับปรุงชีวิตของเราให้ดีขึ้นได้ จะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก งานเขียนของฟอร์ส เทอร์ มีคุณค่าทั้งทางวรรณคดี ความรู้และบันเทิง ถ้าผู้อ่านเลือกอ่านวรรณกรรมที่มีคุณค่าแล้ว ผู้อ่านก็จะได้ประโยชน์จากวรรณกรรมมากกว่าที่คิด การสร้างตัวละครในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง ส่วนมากตัวละครเอกเป็นตัวละครทางกลม ซึ่งทำให้ผู้อ่านอยากติดตาม เพราะตัวละครประเภทนี้มีความสมจริง คือ สามารถพัฒนาความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมได้ นอกจากนั้นตัวละครเอกในนวนิยายของฟอร์ส เทอร์ ยังมีลักษณะนิสัยที่ต่างกัน เมื่อตัวละครมาผูกพันกับสถานการณ์เดียวกัน การแก้ปัญหาและความรู้สึกของตัวละคร เป็นสิ่งที่น่าศึกษา ผู้อื่นจะได้ทราบทัศนคติของชาวอังกฤษที่มีต่อชาวอินเดีย และชาวอิตาเลียนในอีกแง่มุมหนึ่ง ฟอร์ส เทอร์ใช้เหตุการณ์เข้ามาเพื่อให้ตัวละครได้แสดงความคิดต่อเหตุการณ์นั้น ๆ เช่นการที่ลูกชายสีเขียวเสียชีวิต การที่ริกกี้รู้ว่าสตีเฟนเป็นน้องชายที่เกิดจากมารดาเดียวกันกับเขา หรือเหตุการณ์ในถ้ำที่โอเคล่ากล่าวหาอฮิส เหตุการณ์เหล่านี้ จะนำไปสู่ผู้อ่านได้พบกับลักษณะนิสัยที่แท้จริงของมนุษย์ สิ่งที่ฟอร์ส เทอร์เขียนอาจไม่ตรงกับความรู้สึกของผู้อ่านบางคนที่มีความเห็นแตกต่างไป แต่อย่างไรก็ตาม การจบเรื่องของฟอร์ส เทอร์จะไม่จบลงอย่างมีความสุข เช่นนวนิยายของนักประพันธ์คนอื่น เรื่องของเขาจะต้องมีโศกนาฏกรรม (Tragedy) เกิดขึ้น สุกแต่ว่าตัวละครจะสามารถหาทางออกได้อย่างไร

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการเปรียบเทียบทัศนคติของชาวอังกฤษที่มีต่อคนต่างชาติ ในนวนิยายของ อี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์ กับนวนิยายของนักประพันธ์ท่านอื่น
2. ควรมีการศึกษางานประพันธ์ท่านอื่น ๆ ของ อี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์

ဘဝအတွက်

บรรณานุกรม

- จิระวิภา ทวีสวัสดิ์. เปรียบเทียบตัวละครเอกหญิงกับผู้หญิงในชีวิตจริงของซอมส์ ฮาร์ดี และผู้หญิงสมัยวิกตอเรียน. ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- เจริญ ไชยชนะ. ประวัติศาสตร์สากลสมัยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คสังวิทยา 2514.
- ฉันทนา อุนลาวัฬ. การวิเคราะห์นวนิยาย ของ อี. เอ็ม. ฟอร์ดสเตอร์ ตามความคิดเกี่ยวกับการเขียนนวนิยายใน Aspects of the Novel. ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- ชวี เกาชวัต. ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจยุโรป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.
- น้ำเงิน บุญเยี่ยม. ประวัติศาสตร์โลกสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2518.
- ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข. การวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของมาร์ค ทเวน. ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- สุชมาลัย สิทธิมงคล. ประเทศมหาอำนาจและสหประชาชาติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2515.
- สุรพงษ์ ภักดี. การวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ฟรานซิส สก็อตต์ คีย์ พิตซ์เจอร์ลด์. ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.

- Allen, Walter. The English Novel. New York : E.P. Dutton Co., Inc., 1954.
- _____. The Modern Novel. Dutton : E.P. Dutton & Co., Inc., 1964.
- Blamires, Harry. A Guide to Twentieth Century Literature in English. London : Methuen & Co., Ltd., 1983.
- Broklund, Elmer. Contemporary Literary Critics. London : St. James Press Ltd., 1977.
- Bradbury, Malcolm. Forster : A Collection of Critical Essays. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1966.
- Carpenter, Edward. "Letter to E.M. Forster," in E.M. Forster : The Critical Heritage. p. 243. ed. by Philip Gardner. London : Routledge & Kegan Paul, 1984.
- Colmer, John. E.M. Forster : The Personal Voice. London : Routledge & Kegan Paul, 1975.
- Fleischmann, Wolfgang B. Encyclopedia of World Literature in the 20th Century. New York : Frederick Ungar Publishing Co., Inc., 1967.
- Ford, Boris. The Pelican Guide to English Literature (The Modern Age). Great Britain : Hazell Watson & Viney Ltd., 1963.
- Forster, E.M. Where Angels Fear to Tread. Middlesex : Penguin Book Ltd., 1905. (1975).
- _____. The Longest Journey. Middlesex : Penguin Book Ltd., 1907 (1982).
- _____. A Passage to India. Middlesex : Penguin Book Ltd., 1924 (1976).
- _____. (edited by Oliver Stallybrass) Aspects of the Novel. Middlesex : Penguin Book Ltd., 1927 (1982).
- Gardner, Philip. E.M. Forster : The Critical Heritage. London : Routledge & Kegan Paul, 1984.
- Karl, Frederick R. and Marvin Magalaner. A Reader's Guide to Great Twentieth Century English Novel. Farrar, Straus, 1959.
- Kunitz, Stanley J. Twentieth Century Authors. New York : The H.W. Wilson Company, 1955.
- Langbaum, Robert. The Modern Spirit. London : Oxford University Press, 1970.

- Lass, Abraham H. A Student's Guide to 50 British Novels. New York : Washington Square Press, 1969.
- Lawrence, T.E. "T.E. Lawrence on Forster and D.H. Lawrence," in E.M. Forster : The Critical Heritage. p. 317 - 318, ed. by Philip Gardner. London : Routledge & Kegan Paul, 1984.
- Macaulay, Rose. E.M. Forster. New York : Harcourt, 1938.
- Magill, Frank N. Cyclopedia of Literary Characters. New York : Harper & Row, Publishers, 1963.
- _____. Masterpieces of World Literature in Digest Form. New York : Harper & Row, Publishers, 1949.
- McDowell, Frederick P.W. E.M. Forster. New York : Longmans, Green & Co., 1969.
- Moore, Harry T. E.M. Forster. New York : Columbia University Press, 1965.
- Moritz, Charles. Current Biography. New York : The H.W. Wilson Company, 1965.
- Sampson, George. The Concise Cambridge History of English Literature. London : The Syndics of the Cambridge University Press, 1953.
- Scott, P.J.M. E.M. Forster : Our Permanent Contemporary. Surrey : Unwin Brothers Ltd., 1984.
- Ward, A.C. Twentieth - Century English Literature 1901 - 1960. London: Methuen University Paperbacks, 1964.
- Warner, Rex. E.M. Forster. New York : Longmans, Green & Co., 1960.
- Woolf, Virginia. "The Novels of E.M. Forster," in E.M. Forster : The Critical Heritage. p. 319 - 328. ed. by Philip Gardner. London : Routledge & Kegan Paul, 1984.

ประวัติย่อของยูวีจีบี

ชื่อ นางสาวอุบลรัตน์ ชัยสกุล ประคิมบุตร

เกิดวันที่ 12 เดือนธันวาคม พุทธศักราช 2502

สถานที่เกิด อำเภอพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 52/1 แยกสามมิตร ซอยสายทิพย์ (56)

ต.บางจาก อ.พระโขนง กรุงเทพฯ 10250

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

สถานที่ทำงานปัจจุบัน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2521 เติร์มอุดมศึกษา (แผนกศิลปภาษา) จากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

พ.ศ. 2525 อบ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศิลปากร

พ.ศ. 2532 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร